Această carte îi este dedicată lui Zecharia Sitchin,
pentru munca inegalabilă pe care a depus-o
pentru a selecta și apoi a revela
informațiile despre Zeii noștri Creatori
și pentru că a readus la lumină informațiile despre civilizația
Anunnaki-lor care au venit acum mii de ani pe Pământ.

CHRIS H. HARDY, PH.D.

ADN-UL ZEILOR

Crearea primei femei, Eva, de către Anunnaki
și lupta extraterestră pentru deținerea
controlului asupra umanității

DAKSHA
aventura cunoașterii

MULȚUMIRI

Vreau să le mulțumesc nepreților mei prieteni Isabelle Filliozat, Frans Janssen, Matthieu Petit, Sidney Tegbo, Michèle Decoust, Hervé Moskovakis și Catherine Maillard, cu care sunt încântată să discut despre explorările noastre în domenii convergente, și dintre care unii mi-au dăruit fotografii frumoase din propriile lor surse.

Le mulțumesc lui Jacques Halbronn și lui Sophie Artois pentru prietenia și colaborarea de mare ajutor privind tehnologia web și video.

Le sunt sincer recunoscătoare editorului meu, Ehud Sperling, și lui Jon Graham și Christian Schweiger pentru buna primire a acestei cărți și pentru sprijinul oferit în lansarea ei.

Vreau să le mulțumesc lui Jamaica Burns Griffin pentru excelenta editare a acestei cărți, pentru profunda înțelegere și respectul față de textul meu, și pentru că a făcut ca această lucrare să curgă firesc, mai mult decât și-ar putea dori vreodată un autor; și întregii echipe de la Inner Traditions - Editurii Bear & Company pentru talentul lor profesional și marea lor sinergie, și în special lui Jeanie Levitan, Jessie Wimett, Maria Murray-Urdaneta, Kelly Bowen, Brian Boynton, Cynthia More și Olantundji Akpo-Sani.

INTRODUCERE

Înainte de a mă cufunda în scrierea acestei cărți, am avut un vis nepământesc...

Am fost chemată de marele Ra-Marduk să urc pe vârful Vulturului, unde fenixul va renaște și se va ridica din nou.

În acest vis, am fost invitată de Ra-Ormuzd să mă așez sus pe vârful Vulturului și să meditez acolo – în locul unde se întâlnesc și se întrepătrund Cerul și Pământul.

În momentul în care am fost chemată, tocmai ieșeam de la o întâlnire secretă ce avusese loc într-o pădure magnifică pe un platou înalt. Fusese o adunare destul de numeroasă, pentru că puteam vedea mai multe ATV-uri transportând oameni de la un conac pe niște drumuri de țară ce porneau de la o intersecție în formă de stea. Am hotărât să mă plimb și să reflectez, dar peisajul era atât de frumos și starea mea atât de profundă, încât am simțit nevoia să găsesc un loc bun unde să meditez.

Mergeam prin pădure către marginea platoului pe un drum de țară, cufundată în gânduri și totuși contemplând pădurea, când iată, în fața mea s-a ivit, dominând valea, un vârf înalt și îngust, ale cărui coaste erau acoperite de câțiva copaci. Și acolo am văzut capul și trupul impunător și supranatural al unui

imens şi magnific Vultur, aşezat pe vârful plat al muntelui – imobil, dar cu ochii aţintiţi asupra mea, chemându-mă – o fiinţă arhetipală vie şi inflexibilă. Avea numele scris pe un semn imens: Ormuzd. Vulturul era conştiinţa omului-zeu.

Era o Pasăre Imobilă – o Pasăre Înţeleaptă, care adunase în ea o cunoaştere imemorială şi profetică – şezând nemişcată, la fel ca pasărea totem prietenă pe care o întâlnisem în ţinutul dogonilor. Şi totuşi aveai senzaţia că aripile îi erau larg deschise, ca în plin zbor – la fel şi pasărea Ormuzd.

Am început să urc panta abruptă a crestei.

Când am ajuns în vârf, am văzut ghearele imense ale Vulturului, precum rădăcinile unui copac uriaş, ramificându-se la suprafaţa pământului înainte de a se afunda în el, şi făcând astfel ca întregul vârf plan să pară ca sculptat.

Aici intenţionam eu să meditez: sub Vulturul sacru, pe acest vârf-antenă păzit de Ormuzd. Şi m-am aşezat cu picioarele încrucişate; în faţa mea se întindea vasta şi frumoasa privelişte a văii adânci şi împădurite.

Punctul de putere, orientat şi sacru, impregnat de nepământescul Spirit, mă îmboldea să deschid amintirile vremurilor de demult, când Enki/Ptah şi fiii săi Marduk/Ra/Ahura-Mazda şi Ningishzidda/Toth străbăteau Pământul, fiind cunoscuţi de femei şi bărbaţi, şi îşi alegeau drept soţii fiicele omenirii adamice... să redeschid amintirile originilor noastre, ale unui timp când Marea Doamnă Ninmah – o Anunnaki geniu printre zeii Anunnaki, cu o minte şi înţelegere superioare, şi excepţională prin realizările ei – a creat genomii primului cuplu uman pământean Adamu/Adam şi Tiamat/Eva.

Tăbliţele de lut dezgropate în Mesopotamia, datând tocmai din anul 3500 î.e.n., spun că Ninmah s-a dedicat Marii Opere pentru o foarte lungă perioadă de timp,

împreună cu fratele ei vitreg şi consort Enki, şi că a adus la viaţă generaţii succesive dintr-o „creatură mixtă", combinând propriul lor ADN divin, cel al Zeilor Anunnaki – cei care au coborât din Cer pe Pământ – cu ADN-ul unei femele maimuţă evoluate.

Dar ea şi Enki nu erau niciodată mulţumiţi de creaţiile lor; şi la fiecare nouă încercare, la fiecare nouă etapă, ea adăuga din ce în ce mai mult din ADN-ul zeiesc creaturii umane, până când aceasta creatură a ajuns să le semene din toate punctele de vedere – în abilităţile lingvistice şi de învăţare, prin curiozitatea ştiinţifică, comportament, sentimente şi legăturile emoţionale... Din toate punctele de vedere, cu excepţia unuia: nemurirea.

Conform tăbliţelor sumeriene şi asiriene, Enki, fiul regelui Anu, a fost primul zeu care a coborât din Cer pentru a se stabili pe Pământ, mai exact dintr-un corp planetar de la marginea sistemului solar, Nibiru, a cărui orbită eliptică imensă şi subţire îl aducea ciclic în apropierea Pământului. Dar deşi cunoştea extraordinar de bine astronomie, fizică şi inginerie, Enki nu avea geniul biologic, medical şi genetic al surorii sale vitrege Ninmah; şi ea a fost cea care „a perfecţionat" rasa umană pământească, pornind de la ADN-ul rasei lor extraterestre.

Conducătoare a savanţilor în ştiinţele vieţii, Ninmah a venit pe Pământ pe la începuturi, împreună cu un grup de tinere femei ce lucrau de asemenea în domeniul ştiinţei, pentru a supraveghea aspectele medicale şi de sănătate pentru Anunnaki, pentru a cultiva anumite plante medicinale care îmbunătăţeau sănătatea (ale căror seminţe şi ADN le adusese cu ea), şi ulterior pentru a adapta animale domesticite la mediul de pe Pământ. Datorită muncii ei s-au putut începe lucrările în agricultură. Tot ea a fost cea care a elaborat versiunea pământească a Elixirului Nemuririi pe care îl foloseau nibirienii, adaptat în mod

specific mediului de pe Pământ. Pentru aceasta ea trebuie să fi adus de pe Nibiru planta (sau plantele) pe care le foloseau pentru a-l fabrica şi pe care le-au adaptat pentru planeta noastră – pentru că ştim că este vorba despre o plantă. Acesta este un motiv în plus care a făcut ca prezenţa ei să fie absolut necesară pe Pământ chiar de la început, pentru că Anunnaki-i nu ar fi putut rămâne aproape nemuritori fără această plantă. Unele tăbliţe afirmă că ea a trebuit de asemenea să rezolve perturbaţiile biologice create de gravitaţia diferită, un ritm circadian foarte diferit şi alte probleme de adaptare. Deoarece Anunnaki-i beau foarte multă bere şi vin la festivităţile lor, putem presupune că tot ea a fost cea care a adaptat viţa-de-vie şi orzul pentru Pământ.

Ştim că ea nu se afla între primii cincizeci de nibirieni care au aterizat pe Pământ împreună cu Enki căutând aur, ci că a venit la a treia sau a patra aterizare.

Există incertitudini cu privire la începutul acestei munci de inginerie genetică, destinată creării speciei umane pământeşti. Se poate ca Enki să fi fost cel care a conceput un plan de a da un impuls evoluţiei inteligente pe Pământ şi apoi să o fi rugat pe Ninmah să vină la reşedinţa sa din sud-estul Africii pentru a realiza acest proiect. A doua alternativă ar fi că el a chemat-o pe Ninmah, care era femeia pe care el o iubea, şi au conceput împreună acest plan pe termen foarte lung. Sunt motive să credem că ei realizaseră deja anumite experimente ad-hoc (fără a plănui şi a se gândi prea mult) înainte de a avea de fapt un pretext perfect pentru a propune planul lor Adunării Zeilor, prezentându-l ca pe o modalitate de a rezolva problema Anunnaki-lor privind forţa de muncă, o problemă atât de acută încât condusese la o revoltă violentă a Anunnaki-lor care lucrau în minele de aur din Africa. A fost astfel convocată o întâlnire a Adunării, prezidată ca întotdeauna

de Anu, Regele Cerului care domnea pe planeta Nibiru.

Enki „a deschis gura și s-a adresat zeilor."
Lăsați-o [pe Ninmah] să creeze un Muncitor Primitiv;
Și el să poarte jugul...
El să îndeplinească munca grea a zeilor,
El să poarte jugul!

Astfel Ninmah, fiica lui Anu, prin votul Adunării, a primit ca misiune oficială „desăvârșirea" unei „creaturi mixte" – un *lulu*.

Enki a construit (sau probabil construise deja) un laborator pentru Ninmah în Abzu (Africa), în Zimbabwe, deasupra centrului minier situat în Africa de Sud. Ei au studiat împreună chiar acolo, la fața locului, diversele generații create de Ninmah, atât pe cele nereușite, cât și, apoi, pe cele reușite; tindeau împreună spre o mai mare perfecțiune – doreau o reală asemănare intelectuală, psihologică și trupească; doreau ființe umane care să fie egalii lor.

În timp ce Ninmah lucra la procesele de bioinginerie, Enki – care dorea să accelereze procesul și să adauge mai mult din materialul genetic al Anunnaki-lor liniei de creaturi mixte – cel puțin de trei ori (după cum o afirmă foarte clar și tăblițele) a făcut dragoste cu femei pământene foarte frumoase și le-a lăsat însărcinate. Odată, vizitându-i pe acești pământeni împreună cu vizirul său, în frumosul loc din sălbăticie pe care îl alesese pentru ei, el a făcut dragoste cu două femei tinere pe malul râului. Una a născut un băiat și cealaltă o fată, și sora vitregă s-a căsătorit cu fratele vitreg (după cum era obiceiul la Anunnaki). Aceștia au fost Adapa și Titi, primii „oameni civilizați" – o nouă rasă de pământeni ce puteau învăța scrisul și științele. Adapa și Titi corespund în mod clar lui Adam și Eva,

deoarece primii fii pe care ei i-au avut erau numiți în sumeriană Ka'in și Abael, și primul l-a omorât pe fratele său și a fost trimis în exil – povestirea biblică potrivindu-se cu cea sumeriană.

Adapa și Titi au reprezentat cel de-al patrulea salt în evoluție după primul exemplar terestru uman, Adamu, care a marcat primul salt reușit în evoluție (*Homo sapiens*). Ninmah a lucrat apoi la al doilea salt în evoluție, îmbunătățind genomul lui Adamu pentru a crea prima femeie terestră: Tiamat. Adamu și Tiamat erau Adam și Eva care locuiau în Grădina Edenului (E.DIN sau Edin fiind numele Sumerului, regiunea sud-estică ce se situa între râurile Tigru și Eufrat). Versiunea biblică, în acest caz, pare să fi combinat cele două cupluri sumeriene, prezentându-le ca fiind unul și același. Adamu și Tiamat au fost într-adevăr aduși din Africa în Sumer, la ordinul lui Enlil, fratele vitreg al lui Enki, Comandantul-șef al Pământului și moștenitorul legal al Regelui Cerului, Anu.

În grădina din Edin, situată pe teritoriul lui Enki din jurul orașului Eridu (prima tabără ridicată de Anunnaki pe Pământ), a fost apoi rândul lui Ningishzidda (cunoscut nouă ca Hermes), un fiu al lui Enki care fusese pregătit în Africa de Ninmah, să conceapă al treilea salt în evoluția ADN-ului lui Adamu și Tiamat, de această dată pe organismele lor vii. Pentru aceasta, el a folosit ADN-ul lui Ninmah și respectiv Enki, extras din măduva coastei. După această mutație foarte controlată, cuplul pământean a dobândit conștiința de sine și a fost capabil să procreeze – ceva la care Ninmah și Enki țineau de mult timp: pământenii nu numai că trebuiau să fie egalii lor din punct de vedere intelectual și emoțional, dar bineînțeles trebuiau să înceapă să procreeze și să-și continue astfel evoluția singuri. După aceea, „generația" lui Adapa și Titi (al patrulea salt) vor popula Pământul.

Plecarea lui Adamu și Tiamat spre Sumer (Edin), în mare parte pentru a fi arătați ca o mare realizare, ceea ce și erau, nu a pus capăt experimentelor efectuate în Africa. Ninmah a reprodus genomii lor și a creat șapte femele clone ale lui Tiamat și șapte bărbați clone ale lui Adamu (o clonă are obligatoriu sexul individului original, ADN-ul ei fiind reproducerea perfectă a celui original). Paisprezece zeițe, asistente ale lui Ninmah, s-au oferit să fie mamele lor purtătoare și să le dea naștere. Ulterior, acest clone au fost puse să muncească în minele de aur, așa cum fusese planul votat de Adunarea Zeilor.

Al cincilea salt în evoluție va fi atunci când Ziusudra (biblicul Noe) va supraviețui Potopului. Ziusudra este Omul perfect. La el ca și Adapa și Titi, el era un descendent direct al lui Enki; mama sa, regina din Shuruppak (orașul lui Ninmah), locuise la reședința templu a lui Ninmah pe perioada cât regele fusese ademenit să meargă în alt oraș pentru a supraveghea proiectul unei construcții importante; ca toate generațiile anterioare, Ziusudra a fost crescut și educat de Ninmah însăși. Enki începuse să îl îndrăgească atât de mult, încât l-a învățat personal diverse științe, i-a dezvăluit câte ceva din cunoașterea sacră a Anunnaki-lor și în cele din urmă l-a salvat de la Potop.

Astfel, Ziusudra a fost a cincea mutație genetică reușită și totuși doar a patra generație sau creație adamică (pentru că a treia mutație a fost implementată pe organisme vii). Apare clar că Ziusudra, cel cu care a început cea de-a patra generație, a marcat într-adevăr desăvârșirea Marii Opere, alchimică în esență, pe care Ninmah și Enki au realizat-o fără oprire, de la nașterea lui Adamu (în urmă cu aproximativ 300 000 de ani) până la nașterea lui Ziusudra în anul 54 000 î.e.n. (în opinia lui Zecharia Sitchin).

De remarcat că primii pământeni – în special Adapa, Titi și Ziusudra, care fuseseră zămisliți sexual de un

Anunnaki ce făcuse dragoste cu o pământeană – fuseseră cu toții creșcuți de zeițe Anunnaki și aveau o longevitate pe care noi am atribui-o nemuritorilor. Mai mult, se spune că anumiți oameni au fost înațți la Cer, fie temporar, fie pentru a trăi acolo pentru totdeauna. Rezultatul a fost că durata vieții lor a crescut imens (așa cum s-a petrecut cu Adapa) sau ei au devenit aproape nemuritori, la fel ca zeii (Ziusudra/Noe). Găsim relatări în tăbliețele sumeriene și akkadiene despre pământeni de au fost astfel binecuvântați, devenind aproape nemuritori. Despre Adapa, primul om civilizat, tăbliețele afirmă că la început „[Ea/Enki] i-a dăruit înțelepciune, viață eternă nu i-a dăruit."

Dar mai târziu în viața lui Adapa, Enki i-a făcut o mare favoare. Sitchin spune: „Cu trecerea anilor, Ea a hotărât să evite finalul muritor al lui Adapa oferindu-i un *shem* [o „piatră de foc" sau navă rachetă] cu care el trebuia să ajungă în Împărăția Cerească a lui Anu, pentru a se împărtăși acolo din Pâinea Vieții și Apa Vieții. Atunci când Adapa a ajuns la Reședința Celestă a lui Anu, acesta a cerut să afle cine i-a oferit lui Adapa acel *shem* cu care să ajungă la reședința cerească."

Aflăm din *Epopeea lui Gilgamesh* că Utnapishtim/Ziusudra/Noe (care a supraviețuit Potopului din aproximativ anul 11 000 î.e.n.) deținea o plantă a longevității și că regele Gilgamesh, acest descendent de mult mai târziu, care a trăit aproximativ în jurul anilor 3000-2900 î.e.n., va primi secretul și planta din inseși mâinile lui Utnapishtim, deși a pierdut-o la scurt timp după aceea. El va afla de asemenea informații directe despre Potop, aflând astfel despre decizia lui Enlil de a distruge umanitatea și cum Enki l-a anunțat despre aceasta și l-a ajutat să construiască un submersibil (Arca). Utnapishtim este unul dintre acei rari muritori care a fost luat de zei pentru a locui cu ei pe Nibiru (în timp ce Adapa a rămas acolo doar temporar și apoi s-a întors pe Pământ).

Să nu uităm că, în afară de aceste excepții, primii pământeni cărora li s-a refuzat nemurirea printr-o decizie colectivă a Anunnaki-lor, aveau totuși o durată a vieții imensă.

Aceasta este în esență adevărata poveste a originilor noastre ca ființe umane terestre, după cum o demonstrează datele istorice prezentate în zecile de mii de tăblițe de lut care au fost dezgropate până acum; însă noi biblioteci sunt descoperite în continuare și numărul lor va fi tot mai mare. Majoritatea sunt scrise în limbajul pictografic sumerian, în akkadiană, în limba asiriană cuneiformă, în babiloniană și în alte limbi. De exemplu numai în Ninive (capitala imperiului asirian), s-a descoperit biblioteca lui Assurbanipal îngropată sub ruine, și au fost deja dezgropate de acolo aproape 31 000 de tăblițe de lut pline de scrieri cuneiforme. Soliditatea și veridicitatea datelor – ceea ce face ca ele să constituie date istorice autentice – rezidă în faptul că multe cărți au fost copiate și recopiate de-a lungul mileniilor, și multe au fost traduse în vremurile de demult cuvânt cu cuvânt după tăblițele sumeriene originale, iar evenimentele și faptele care sunt relatate sunt izbitor de similare, ceea ce ne oferă posibilitatea de a completa rândurile lipsă dintr-o tăbliță cu textul echivalent din alta. Uneori, scribul nota că textul său era o copie a cutărui sau cutărui text mai vechi, și păstra numele principale în forma lor sumeriană.

Când am auzit pentru prima dată despre similaritățile dintre evenimentele povestite în Biblie și cele din tăblițele sumeriene, mi-am format ideea, în calitate de etnolog și cercetător al „religiilor comparate", că numai anumite evenimente – pe care le consideram la acea vreme „mitologice" sau „arhetipale" – formau structura de bază a religiilor, incluzându-le aici pe cele trei religii din Carte (evreiască, creștină și musulmană).

Abia când am ajuns să citesc adevăratele texte mesopotamiene și informațiile oferite de acest savant uimitor care a fost Zecharia Sitchin, expert în studii biblice și civilizațiile și limbile Orientului Mijlociu, am realizat brusc că nu citeam mituri, ci relatări științifice foarte solide. Între timp mă implicasem în științe dure – psihologie experimentală, științe cognitive, teoria sistemelor, teoria haosului – și dobândisem o bună înțelegere a biologiei și mecanicii cuantice. Tăblitele nu erau în niciun caz relatări confuze sau simbolice. Deși conceptele dezvoltate mii de ani mai târziu de științele noastre nu sunt identice (și era inevitabil să fie așa) este ușor să recunoști termenii „ADN" și „cod genetic" atunci când întâlnești expresia „Esența Vieții" – ca de exemplu în combinarea Esenței Vieții Anunnaki-lor cu Esența Vieții unui hominid biped – pentru a „desăvârși" o „creatură mixtă."

Aici trebuie să facem o digresiune pentru a explica ce numesc eu *date istorice* (spre deosebire de simple mituri imaginative) și de asemenea *date științifice solide*.

Privind retrospectiv, majoritatea istoricilor și oamenilor de știință consideră că istoria (ca domeniu de cercetare și aplicare a unei metode) a început cu Herodot. Și totuși, Herodot (secolul cinci î.e.n.) pare să fie numai cel ales de *noi* ca fiind „primul istoric." Subiectul este controversat: chiar dacă lucrările sale sunt în mod evident de o mai bună calitate, Herodot a avut predecesori. Înainte ca istoricii să înceapă să cerceteze mai în amănunțime o regiune sau o perioadă de timp, existau date istorice scrise pe tăblițe. În Sumer, fiecare rege sau reginâ a unui oraș avea scribi care înregistrau toate datele domniei lui sau a ei – precum relatări despre războaie, temple și palate, alianțe politice, și schimb de scrisori cu alți conducători – folosind limbajul geopolitic al acelor vremuri. Mai mult, cei mai mari și mai vechi conducători (din familia regală a Anunnaki-lor)

copiau de asemenea și uneori rescriau istoria veche a planetei lor mamă și cum au venit ei pe Pământ, cum au creat Iulușii, războaiele dintre frați etc. (Vom vedea de exemplu aceasta în cazul lui Marduk).

Două curente de gândire ne permit să evaluăm problema datelor istorice versus mituri: în primul rând, antichitatea și coerența (în referințe încrucișate) tăblițelor scrise în sumeriană și alte limbi, mai ales o întreagă bibliotecă de mai mult de 31 000 de tăblițe descoperite sub ruinele lui Ninive. Tăblițele merg înapoi în timp până în mijlocul mileniului al patrulea î.e.n. – din câte știm acum, dar totuși continuăm să descoperim tăblițe sub ruinele străvechilor orașe mesopotamiene. În tăblițele din colecția Lewis*, relatările istorice despre domniile regilor și războaiele și faptele lor eroice merg înapoi în timp până în perioada Uruk târzie / Jamdat Nasr (3500-2900 î.e.n.) și perioada proto-elamită (cca 3000 î.e.n.). Tăblițele dezgropate, în mai multe limbi diferite, includ povestiri despre războaiele și faptele eroice ale conducătorilor, cât și imnuri și rugăciuni către zeii lor. Și exact bazându-se pe datele și informațiile oferite în aceste tăblițe au reușit istoricii să deslușească istoria antică a Mesopotamiei și Orientului Mijlociu. Acestea sunt date istorice prin definiție. Al doilea aspect de avut în vedere atunci când evaluăm validitatea datelor îl reprezintă relatarea anumitor evenimente cheie similare în diverse surse istorice.

Iată un exemplu: *Dacă* (a) istoricul babilonian Berossus (vezi pag. 80) din secolul al treilea î.e.n. a oferit o povestire istorică despre Potop și rolul lui Ziusudra (Noe), cât și despre Turnul Babel și diversificarea limbilor comandată de o zeitate; și *dacă* (b) găsim povestiri foarte similare în

*Vezi „The John Frederick Lewis Collection of Cuneiform Tablets" la adresa https://notsincenineveh.wordpress.com/2010/10/06/the-john-frederick-lewis-collection-of-cuneiform-tablets/

tăbliţele sumeriene, akkadiene şi babiloniene, unele datând din secolul douăzeci şi trei i.e.n. şi chiar mai vechi; şi, în fine, *dacă* (c) găsim povestiri similare în Biblie (datate mult mai târziu – conform ultimelor evidenţe, din secolul zece i.e.n.), *atunci* înseamnă că (1) aceste evenimente cheie (grădina Edenului, Potopul, Turnul Babel) au avut într-adevăr loc şi (2) cu mult timp înainte de a fi scrise cele mai vechi fragmente din Carte; totuşi, ele au fost interpretate în cadrul câmpului semantic al unei anumite culturi (un popor, o credinţă şi o perioadă de timp).

Scopul meu în această carte este să critic diversele tendinţe părtinitoare din Carte care au existat sau nu în imens mai vechile texte din tăbliţe. Cele două tendinţe principale din Carte fiind, prima, după cum a arătat Sitchin, eliminarea familiei zeităţii şi comutarea către un context monoteist; şi a doua, tendinţele autoritare şi cele discriminative între sexe.

Într-adevăr, în lumina noilor descoperiri din diverse domenii ştiinţifice, mulţi experţi şi cercetători care au studiat textele şi monumentele antice au revizuit noţiunea de „mit". În cuvinte simple, orice contrazicea îngusta perspectivă standard a arheologiei şi istoriei din secolele nouăsprezece şi douăzeci – o viziune care decretase că civilizaţia de pe Pământ a apărut în Mesopotamia cu 6000 de ani în urmă – era pur şi simplu catalogat drept „mit." Din fericire, antropologii şi geologii, ca să nu-i mai menţionăm pe astronomi, aduc noi analize atente bazate pe propria lor cunoaştere, zdruncinând vechea paradigmă şi forţându-ne să luăm în considerare o istorie alternativă – aşa cum a expus-o Zecharia Sitchin, Michael Cremo, Laurence Gardner, Colin Wilson, Graham Hancock, Jim Marrs, Xaviant Haze şi mulţi alţii. De exemplu, Laurence Gardner, în *Bloodline of the Holy Grail* explică clar procesul semantic: „Ceea ce a transpirat de fapt a fost că scrierile

mesopotamiene originale au fost înregistrate ca istorie. Această istorie a fost ulterior rescrisă pentru a forma o bază pentru cultele religioase străine – mai întâi iudaismul și apoi creștinismul. Dogma coruptă – noua istorie aprobată – era atât de diferită de scrierile originale, încât primele informații străvechi au fost catalogate drept „mitologie." La fel, Jim Marrs, în *Our Occulted History*, observă că vechiul cuvânt grecesc *mythos* a fost, în Evul Mediu, „schimbat de Biserica Romană pentru a desemna povești imaginare și fantastice, fiind departe de orice adevăr," în timp ce el semnifica inițial povestiri sau înregistrări ale unui popor despre propriul trecut și cunoaștere. El adaugă, „Această mică schimbare semantică a provocat daune imense percepțiilor actuale".

Câteva exemple pot ilustra și mai bine poziția noastră. În primul rând, să ne amintim că, înainte de descoperirea multimii de tăblițe antice scrise în limba pictografică sumeriană (perioada Uruk târzie, mileniul patru î.e.n.), regatul Sumerului era considerat a fi un mit. Se descoperise deja Akkad-ul și fusese descifrată akkadiana, și totuși arheologii nu dădeau crezare numeroaselor referințe încrustate, în înregistrările datate istoric, privind o linie de regi al cărei titlu era „Regii Sumerului și Akkad-ului."

În al doilea rând, așa-numitul „mit" al Troiei: acest mit s-a prăbușit în 1865 datorită descoperirii de către arheologul Frank Calvet a ruinelor istorice nu numai ale unui singur oraș Troia, ci a nouă straturi ale lui! Orașul, a cărui așezare este povestită în Iliada lui Homer, este numai Troia VII, al șaptelea nivel sub pământ, datând din secolul treisprezece î.e.n.

În al treilea rând, conform opiniei geologului Robert Schoch care, în 1990, a lucrat împreună cu renumitul pionier egiptolog John Anthony West, eroziunea verticală a Sfinxului s-a datorat unor ploi puternice și de durată care

au căzut în regiune între 10 000 și 5 000 î.e.n., plasând astfel construirea Sfinxului cu cel puțin 7000 – 8000 de ani în urmă (conform evaluărilor precaute ale lui Schoch). Care a fost reacția arheologilor conservatori? Iată una: Zahi Hawass, Director general al complexului de la Giseh, a fost întrebat într-un interviu în serialul științific NOVA de pe PBS dacă este posibil ca o civilizație mai veche să fi construit piramidele și să fi sculptat Sfinxul. Hawass a răspuns: „Bineînțeles că nu este posibil dintr-un singur motiv... Nici măcar un singur artefact, nici măcar o singură inscripție, sau vreun vas de lut, sau orice altceva nu a fost găsit până acum nicăieri, care să fie anterior civilizației egiptene, cu mai mult de 5000 de ani în urmă."

Și totuși, imensul complex templu de la Göbekli Tepe, Turcia, a fost recunoscut într-un articol intitulat „The Birth of Religion" („Apariția religiei"), publicat în iunie 2011 în *National Geographic*, ca fiind „primul templu din lume", datând din 9600 î.e.n. Cât despre complexul de piramide chinezești de lângă Beijing, oamenii de știință estimează că are circa 12 000 de ani vechime.

Cercetătorul Xaviant Haze remarcă în *Aliens in Ancient Egypt*: „Se va prăbuși oare în sfârșit Vechea Ordine Mondială pentru a ne permite să rescriem istoria, pe baza noilor descoperiri din secolul douăzeci și unu?"

Dar să ne întoarcem acum la tăblițe și la ce ne revelează ele despre crearea umanității prin inginerie genetică.

Se pare că era foarte important pentru Anunnaki (cei din familia regală fiind cei care luau decizii în Adunarea Zeilor) ca ei să nu „creeze" o ființă din nimic sau doar din genomul lor. Ei – și se pare că acesta era un aspect etic – doar au îmbunătățit o Ființă care exista deja (hominidul), dintr-o specie născută pe, și de pe, lumea pentru care ei voiau ca ea să fie adaptată: Pământul. Dar Ninmah și Enki – în decursul îndelungatului proces – au mers mult mai

departe decât le dăduse Adunarea ca misiune, şi s-au străduit să creeze o potrivire cu nibirienii, pentru a crea pe Pământ o specie omenească la fel ca a lor, care (cu excepţia vieţii foarte scurte) să poată fi egalul lor în privinţa cunoaşterii şi a civilizaţiei.

Ştim că Anunnaki-i au venit pe Pământ pentru a căuta metale – mai ales aur, pentru a putea împrăştia particule de aur în stratul superior al atmosferei lor şi astfel să peticească „găurile" din stratul de ozon şi să-şi protejeze astfel atmosfera tot mai subţire. Ştim de asemenea că pretextul oferit Adunării a fost de a crea forţa de muncă care să uşureze truda Anunnaki-lor ce lucrau în minele de aur din Africa. Totuşi, să nu uităm că Enki era conducătorul oamenilor de ştiinţă, atât pe planeta originală, cât şi pe Pământ. Să fi prevăzut acest geniu ştiinţific că planeta Nibiru urma să-şi piardă mai devreme sau mai târziu atmosfera şi că erau în joc întreaga viaţă de pe Nibiru, cât şi civilizaţia sa? Să fi întrevăzut el că singura speranţă pentru a o menţine era să creeze o specie umană adaptată genetic pentru noua lume în care investiseră? Nimnah, din câte ştim despre înalta ei morală şi marea generozitate, ca să nu mai vorbim despre uimitoarele ei talente ştiinţifice, s-a dedicat imediat acestei sarcini – aceasta în cazul în care nu se implicase dinainte în conceperea sau co-conceperea acestui plan.

Ceilalţi zei, şi în principal familia şi clanul lui Enlil, Comandantul Pământului, pe de o parte nu erau orientaţi ştiinţific (deşi în anumite cazuri erau ingineri de război precum Ninurta), şi drept rezultat, în timp ce regele Anu era implicat în problema atmosferică şi căuta cu disperare aur, ei nu erau la fel de conştienţi ca Enki-iţii de dramaticul prognostic. Pe de altă parte, ei erau în mod evident mult mai obsedaţi de aspectele moştenirii şi rudeniei – cine va comanda Pământul, ce oraş sau regiune vor controla ei,

moștenitorii lor, templele lor și însoțitorii lor – decât de problema supraviețuirii lumii originale care, odată cu trecerea mileniilor, devenea din ce în ce mai distantă din punct de vedere psihologic (în pofida comunicării instantanee și a consultării cu Anu).

Din această perspectivă, dublul scop al lui Ninmah și Enki este foarte plin de sens: primul era să sprijine o civilizație pe Pământ care, în timp, să ducă mai departe flacăra umanității și a civilizației; și pentru a realiza aceasta, cel de-al doilea scop al lor era să creeze o specie mixtă care, fiind adaptată la noua lume (datorită ADN-ului indigen) să fie de asemenea egalul lor din punct de vedere al inteligenței mentale și emoționale (datorită propriului lor ADN).

Dimpotrivă, vedem din partea Enlil-iților (care nu puteau percepe sabia lui Damocles care le atârna deasupra capului) nenumărate reacții oarbe și fără sens, deoarece ei se agățau cu încăpățânare de obiectivul lor de a obține o mână de lucru gratuită și ușor de controlat, care cu cât era mai puțin inteligentă, cu atât mai bine. Ei au fost ținuți în întuneric cu privire la scopurile mai înalte și pe termen lung. Oricum, această ultimă frază nu este o raționalizare comodă pentru a-i absolvi de orice vină. Dacă ar fi fost mai puțin preocupați de propria persoană și mai puțin obsedați de statutul lor de zei (față de ființele pământene), dacă ar fi dat dovadă de puțin mai multă profunzime și ar fi avut valori mai înalte, o gândire mai globală și (nu în ultimul rând) puțin mai multă bunăvoință, spirit de dreptate și o adevărată dorință de a-i învăța pe ceilalți și de a-și conserva cunoașterea, ar fi realizat cu siguranță criza globală care amenință planeta Nibiru și ar fi înțeles speranța pe care ființele umane de pe Pământ o reprezentau pentru viitorul lor.

Totuși, acestea sunt doar aspecte care îi privesc pe zeii noștri. Dar eu intenționez de asemenea să clarific impactul

dramatic pe care aceste evenimente de la începuturi – şi mai exact modul în care au fost relatate şi transmise – le-au avut asupra noastră, femeile şi bărbaţii de pe Pământ.

Noi, femeile, a trebuit să purtăm povara păcatului originar.

Şi totuşi...

Noi, femeile, nu ne-am născut din coasta lui Adam – o interpretare revizuită a Cărţilor Creaţiei sumeriene care ne-a pus de-a lungul veacurilor într-o poziţie inferioară, secundară şi subordonată, un produs auxiliar al magnificei creări a bărbatului.

Dimpotrivă, elaborarea ADN-ului primei femei a constituit al doilea salt evolutiv şi a fost o îmbunătăţire a ADN-ului primului bărbat, Adamu (el fiind primul astfel de salt).

Apoi noi îmbunătăţiri şi salturi au avut loc bineînţeles pe parcursul mai multor generaţii de bărbaţi şi femei de pe Pământ.

Nu din cauza acţiunilor Evei a fost omenirea alungată din „Paradisul Edenic."

Mai mult, Dumnezeul care s-a mâniat (şi ne-a alungat) nu a fost cel care ne-a creat, nici vreunul dintre cei care au colaborat cu ea în timpul acestui proces – ea însemnând Zeiţa Ninmah.

Grădina Edenului a fost, după cum se afirmă clar şi în textul din Carte, menită să fie un loc al desfătărilor pentru zei, în timp ce pământenii trebuiau să aibă grijă de ea: „Şi a luat Domnul Dumnezeu pe omul pe care-l făcuse şi l-a pus în Grădina cea din Eden, ca s-o lucreze şi s-o păzească." Sitchin spune în *Întoarcerea la Geneză* despre textul Genezei

(în italice): „Versetul citat explică de asemenea de ce a fost creat Adam: *pentru că [...] nu era nimeni ca să lucreze pământul*" (adică înainte de „crearea" umanității).

În timp ce strămoșii noștri se aflau în Sumer, zeii creatori au hotărât să îmbunătățească ființa conștientă de sine și oameni de pe Pământ făcându-i conștienți de sine și capabili să procreeze – al patrulea salt în evoluția noastră. De această dată Hermes a fost cel care a dus mai departe ingineria genetică, folosind ADN-ul lui Ninmah și al lui Enki.

În arhivele sumeriene, Enki este zeul care a fost pedepsit pentru că a dat oamenilor capacitatea de a procrea el trebuie să fi anulat foarte repede sentința pur și simplu ajutându-l pe fratele său Enlil să-și lărgească orizontul gândirii, după cum știm că a făcut de câteva ori.

Plecarea din Edin (Sumer) a fost de altfel benefică – oricum, noi am fost născuți în laboratorul lui Ninmah, apoi am crescut în magnificul ei parc sălbatic din Africa, crescuți și educați de ea și Enki. Era ca și cum ne-am fi întors acasă, la adevărații noștri părinți.

Astfel noi, oamenii, nu am fost creați de un Dumnezeu bărbat, ci de o femeie Zeiță – conducătoarea savanților în științele vieții și genetică.

Nu am fost creați din nimic, prin voință divină, ci prin inginerie genetică, prin combinarea ADN-ului Anunnakilor, în cea mai mare parte, cu ADN hominid.

Nu există nimic care să semene nici pe departe cu un „păcat originar" la începuturile umanității, și cu atât mai puțin un păcat care să-i poată fi atribuit Evei/lui Tiamat.

Eva din grădina Edenului (Tiamat) nu s-a aflat niciodată în poziția de a-l „tenta" pe Adam, și tot ceea ce le

înfierează pe femei ca fiind „ispititoare" a fost în întregime adăugat. Înainte de al patrulea salt în evoluția noastră (conștiință de sine și capacitatea de a procrea), noi eram animale inocente, sterile, abia capabile să distingem bărbatul de femeie, ca să nu mai vorbim de a distinge binele de rău.

Al patrulea salt a avut loc pe proprietatea din Edin a lui Enki; el semnifică adăugarea conștiinței de sine pentru omenire. Arhivele sumeriene arată că Tiamat a devenit conștientă de sine înaintea lui Adamu.

În definitiv, în ceea ce privește umanitatea, nu a existat nicio „greșeală", niciun „păcat", ci doar un „salt" – atât în termeni morali și cognitivi (conștiința de sine), cât și biologici (capacitatea de a procrea).

Dacă a existat vreo acțiune interzisă – interzisă de Comandantul Pământului, despotul aflat la putere – atunci trei zei, descinzând direct din Anu au realizat-o de comun acord.

Primul cuplu pământean nu numai că nu era capabil să participe la luarea acestei decizii, sau măcar să înțeleagă ce era în joc, dar această acțiune a fost spre marele beneficiu al viitoarei umanități – într-adevăr, a fost atât de benefică, încât fără ea NU ar fi existat omenirea, ci doar armate de clone.

„Greșeala" există astfel numai în termeni de organizare socială a familiei regale și este doar o problemă internă între doi frați rivali.

Dumnezeul Creator nu a fost un bărbat, ci o femeie - o Creatoare. Mai precis, a fost o trinitate al cărei Creier genial a fost Femeia-Zeu Ninmah și, alături de ea, Enki (Ptah) și Ningishzidda (Thoth-Hermes).

Adică, o femeie și frate ei vitreg, amândoi prinți, copii ai Regelui Cerului, Anu, născuți de mame diferite; amândoi savanți de frunte, unul în științele vieții, celălalt în fizică și inginerie. Alături de ei se află și unul dintre fiii lui Enki, bun cunoscător al științelor vieții și al futuror celorlalte științe. Erau o trinitate de „savanți divini", pentru că știința lor nu se limita la paradigma materialistă și raționalistă care încă le domină pe ale noastre ci, și aceasta în pofida trăsăturilor foarte umane ale acestor Anunnaki, se combina cu științele spirituale – un bun exemplu fiind știința ermetică ce a fost dezvoltată de Thoth-Hermes și transmisă din Egipt primilor filozofi și oameni de știință greci.

Acești Zei Creatori nu au creat Pământul, ci, după cum afirmă termenul sumerian „Anunnaki", ei au fost „cei care au coborât pe Pământ din Cer (Nibiru)."

Nimmah însă, a adus cu ea numeroși genomi de animale și plante de pe planeta Nibiru și a adaptat aceste specii la planeta noastră astfel încât să dea un impuls agriculturii și creșterii animalelor.

Pentru populația Lakota (sau Sioux), o femeie albă misterioasă, Femeia Bizon Alb, este cea care a adus triburilor din Câmpie Pipa Sacră și i-a învățat ceremoniile în legătură cu ea; ea i-a condus astfel pe o nouă treaptă a culturii și conștiinței – conștiința că toate ființele de pe Pământ sunt „părinți", că totul este viu și interconectat, și interacționează de asemenea cu dimensiunea Spiritului.

Astfel, o Femeie l-a creat pe Adam.
O femeie a înzestrat Pământul cu luxurianta explozie de viață umană inteligentă, animale domesticite și plante de cultură.

Ninmah, numită de asemenea Doamna Vieții (Nin-Ti) sau Zeița Vieții (Ti însemnând „viață"), și-a continuat

cercetările și creațiile succesive într-un laborator templu din Africa de sud-est, construit pentru nevoile ei specifice. Mai cunoaștem un asemenea laborator, dedicat muncii ei anterioare, în legătură cu genomii de animale și plante, și care se afla în Muntele Cedrilor (astăzi Muntele Libanului). Din această uriașă bază de date au fost culeși de către Nirmah genomii tuturor plantelor și animalelor înainte de Potop. Ei i-au fost apoi dați de Enki lui Ziusudra/Noe într-un cufăr pentru a-i lua cu el pe submersibilul pe care acesta îl construise conform planurilor pe care i le dăduse Enki. Astfel a reușit familia lui Ziusudra și întreaga bancă de date conținând ADN-ul speciilor de pe Pământ să supraviețuiască anihilării umanității, ordonată de Enlil, atunci când iminenta catastrofă astronomică ce fusese prevăzută urma să declanșeze un Potop.

O femeie a fost cea care...
Și acest fapt va avea consecințe colosale din cauza faptului
că este sistematic obstrucționat de către religiile
instituționalizate din Carte.

Atunci când descoperim și afirmăm „adevărul" istoric, bazat pe fapte relatate în numeroase arhive ce concordă perfect, din diferite religii și limbi, nu ar trebui să fim doar nerăbdători să adunăm și mai multe tăblițe și date. Pentru că este stringent necesar – din punct de vedere moral și spiritual, dar și psihologic – să ne dăm seama ce am fost învățați pe când eram copii și cum am fost modelați și influențați de o versiune mult editată, părtinitoare și revizuită a acestei istorii originale.

Vorbim aici despre răul făcut femeilor prin secole de minciuni.

Aceste minciuni au pus bazele pentru constrângerea femeilor și plasarea lor pe o poziție inferioară. Și în acest

sens nu este vorba numai despre minciuni abjecte și mârșave, ci și cărora li se pot aduce puternice obiecții. Printr-o logică defectuoasă cu trimiteri la textele autorizate, dar susținută în principal de mândria masculină și presupuneri părtinitoare, femeilor li se interzicea de obicei autonomia, studiile, activitatea profesională, autoritatea, poziții sociale importante (în afară de „soția lui..."), și, cel mai rău dintre toate, ele erau lipsite de susținerea și oportunitățile de a-și dezvolta capacitățile mentale, psihice și chiar fizice.

Dar în spatele acestei eclipsări sociale, artistice și intelectuale a femeilor (și reflectată de asemenea și asupra bărbaților), exista un aspect spiritual profund: Femeia nu se mai putea raporta la sacralitatea ei profundă, la prezența interioară a Spiritului divin, a conștiinței cosmice și, chiar și mai rău, ea nu mai putea fi o martoră și o purtătoare a luminii, preoteasă și hierofant. I se nega justețea propriei căutări a înțelepciunii și a Spiritului.

Vorbim aici despre mii de ani de oprimare, de suferință cumplită, de resemnare și acceptare a sorții, care au poluat psihicul feminin și au condus într-un mod insidios la negarea de sine, la lipsa de încredere în sine și uneori chiar la sentimente de neputință și boli mentale.

Dar mai rău este faptul că, din cauza celor prezentate mai sus, Femeia a început să-și piardă înțelegerea ei naturală asupra magiei naturii – bazată pe o împărtășire interioară profundă și o abordare cuprinzătoare holistică. O empatie naturală care menținea vie nu numai o legătură profundă cu Pământul, dar și o comuniune lăuntrică secretă în interiorul aceluiași Spirit viu – inconștientul colectiv. Spiritul zeiței este într-adevăr un Spirit liber, viu, plin de bucurie, inteligent, penetrant și senzitiv. Este „rațiunea luminată de intuiție" despre care vorbea Plotin.

Vorbim aici despre 4 sau 5 MILIOANE de femei

torturate și ucise – înfrânte psihic și apoi ucise fizic pe parcursul a cel puțin patru secole de Închiziție – perversitatea ultimă a MINCIUNILOR. Sadism nerușinat și macabru, fără NICIUN sistem de reguli care să limiteze atacul devastator al celor mai demonice fațete ale psihicului uman.

O religie folosind teroarea și tortura ca baghetă de comandă, dobândindu-și puterea și bogățiile prin persecutarea tuturor „celorlalți" – fie ei mame grijulii cu poțiunile lor calmante pe bază de plante (cunoașterea naturii ca pe o carte deschisă, prețuită de alchimiști), suflete trezite la realitate, genii, savanți, alchimiști, vindecători, disidenți, spirite libere, artiști, visători sau vizionari... Confruntată cu alte credințe sau cu „păgâni", religia instituționalizată a declarat război, a aruncat în închisori și a ucis. Oameni împotriva oamenilor. Dar confruntându-se cu teama lor adânc înrădăcinată de femei (psihicul „străin"), inchizitorii și preoții și-au proiectat asupra lor frica de diavol. Femeile aduseseră calamitățile asupra umanității (adică totalitatea Bărbaților); Eva îl tentase pe Adam și din cauza ei toți Bărbații (masculii) au fost alungați din Paradis. Toate femeile erau „diavoli încarnați" și „vrăjitoare", ispite și porți către iad. Și drept rezultat *ei* au adus asupra femeilor iadul – și aceasta timp de secole.

Valul de sadism cu o durată de patru secole, direcționat de Închiziție împotriva femeilor, prefigura valul modern de pedofilie, ale cărui ținte sunt copiii. Numai că acum nu există nicio mențiune în scripturi cu privire la această dezlănțuire a poftelor abjecte ale preoților. Și nu există nici frâne sau limite sau vreo supraveghere impuse preoților; nici vreo lege divină care să stopeze această tendință – nu face nici măcar parte dintre cele Zece Porunci, nici nu este menționată ca un păcat capital. Aceasta până când departamentele de justiție au început să se ocupe de această

situație și psihologii și psihoanaliștii au inființat un nou domeniu de „studii biblice critice" destinate analizării „rădăcinilor religioase ale pedepsei" (Philip Greven), „abuzurilor fizice religioase asupra copiilor" (Bette Bottoms), „arhetipurilor negative" generate de religii (Harold Ellens), „patologiei familiale transgeneraționale" (Daniela Kramer și Michael Moore), relațiilor incestuoase tată-fiică (Ilona Rashkow) – și astfel rădăcinilor anxietății, culpabilității, comportamentelor despotice și autoritare distructive, și perpetuării urii și a violenței.

Unul dintre scopurile acestui studiu va fi să expună anumite dificultăți și obstacole psihologice ancestrale, și sunt convinsă, din experiența scrierii acestei cărți, că ele au un potențial eliberator imens și capacitatea de a ne ilumina calea spirituală interioară. Așa cum spune și Wayne Rollins în *Soul and Psyche* (1999): „Nu mai este un secret în literatura științifică și chiar ecleziastică că Biblia și interpretarea ei pot avea efecte patogene la nivel individual și cultural – o recunoaștere care a fost atât eliberatoare, cât și demoralizantă pentru cei care prețuiesc acest text." Pentru Rollins, „Dintr-o perspectivă biblică critică, Biblia trebuie privită ca o parte și un produs... al unui proces psihologic." Scopul acestei abordări științifice este de a discerne „factorii conștienți și inconștienți [care] sunt activi la autorii biblici și în comunitățile lor", și de asemenea și la interpreți și să evalueze „efectele culturale ale acestor interpretări".

După cum spune Donald Capps, citându-l pe J. Harold Ellens, „un punct central de interes al muncii interdisciplinare în psihologie și studiile biblice este de a stabili motivele, sănătoase sau patologice, ale construcțiilor exprimate în text și în utilizările lui ulterioare' (Ellens și Rollins, *Psychology and the Bible*, cuvânt înainte).

A venit momentul să privim cu alți ochi originile

noastre şi să înţelegem dintr-un punct de vedere holistic cine au fost „zeii" noştri, la plural – o specie umanoidă venită de pe o exoplanetă şi care a dat un impuls evoluţiei naturale şi umane de pe Pământ.

A venit momentul ca femeile să spună „destul" şi să înceapă să coreleze evenimentele.

A venit momentul, în zorii unui nou salt al conştiinţei colective (Marea Operă a timpurilor noastre), ca noi toţi, femei şi bărbaţi, să ne asumăm atât libertatea, cât şi responsabilităţile ce ne revin şi să luăm în mâini frâiele propriei noastre căutări spirituale.

1

SETEA ZEILOR DE PUTERE ŞI CONTROL

Care sunt informaţiile care mă fac să afirm că Anunnaki au fost o specie de umanoizi venind de pe o exoplanetă? Acesta este unul dintre cele mai importante aspecte pe care îl vom clarifica treptat pe parcursul acestei cărţi. Pentru moment, să aruncăm o privire asupra tăbliţelor pentru a căuta indicii despre profilul psihologic al Anunnaki-lor.

Adevărata Natură a Zeilor Noştri

Ştim deja că numele zeilor romani erau doar o traducere în latină a numelor zeilor din panteonul grec – astfel, tatăl grec al zeilor a devenit Jupiter la romani; Hera (soţia lui), Iunona; sau Poseidon, Neptun. Dar, înainte de aceasta, ştim că zeul sumerian Ningishzidda a devenit zeul egiptean Toth, apoi zeul grec Hermes şi zeul roman Mercur.

Astfel, zeilor originali le-au fost atribuite numai nume noi în culturi şi arii lingvistice diferite. Şi ştim că cei mai mari filozofi şi gânditori din antichitatea greacă au fost iniţiaţi în Egipt, făcând astfel din Egipt leagănul cel puţin al tradiţiilor Occidentale şi din Orientul Mijlociu. Identitatea lui Thoth-Hermes-Mercur este cunoscută de veacuri. Hermes a fost primul gânditor care a transpus în

scris știința timpului său și este în mod clar identificat de Sitchin cu sumerianul Ningishzidda. Ningishzidda a fost al doilea fiu al lui Enki (după Marduk) și, la fel ca Enki – Domnul (Ên) Pământului (Ki) – simbolul său sumerian era reprezentat de doi șerpi încolăciți. Uneori șerpii erau încolăciți de două ori ca în cifra opt, iar uneori formau șase bucle. Mai mult, Ningishzidda este reprezentat nu numai cu șarpele, dar de asemenea cu un ankh (cel mai sacru simbol al Egiptului) – adică o cruce care în partea de sus are forma unei picături. Astfel, Sitchin, în *Războiul zeilor cu oamenii* spune despre Ningishzidda/Thoth:

> *Cum îl numeau egiptenii pe acest fiu al lui Enki/Ptah? „Zeul cu coarda care măsoară Pământul" era Toth; el era (după cum se spune în Tales of the Magicians) cel însărcinat să păzească secretele piramidelor din Gizeh. Conform lui Manetho, Toth a fost cel care i-a luat locul lui Horus pe tronul Egiptului; aceasta s-a petrecut în jurul anului 8670 î.e.n. – exact în perioada când s-a încheiat al Doilea Război [Anunnaki] al Piramidelor.*

În Egipt zeii erau numiți Neteru, ceea ce înseamnă „păzitori-veghetori", denumire ce se potrivește foarte bine unei civilizații superioare care, oricum, nu a „creat" umanitatea din nimic – așa cum credeam că au făcut „creatorii" noștri. La drept vorbind, Anunnaki-i nu sunt „creatorii" oamenirii – tăblițele folosesc mai degrabă verbul „a perfecționa" sau „a modela" – însemnând că noi am fost îmbunătățiți sau optimizați pornind de la un set de genomi de bază.

Când regele Cerului, Anu, a venit pe Pământ cu al doilea fiu și moștenitor legal al său, Enlil, Enki a fost desemnat să comande Africa și noile mine de aur din Africa de Sud. Cât despre Enlil, el a devenit Domnul Comandant al Sumerului și și-a stabilit capitala și templul reședință în

Nippur – primul Centru de Control al Misiunilor pentru călătoriile lor spațiale. Sitchin datează prima venire a lui Anu și Enlil la opt ani de pe Nibiru după aterizarea lui Enki – adică 28 000 de ani terești după sosirea lui Enki.

Enki, ca mare savant și inginer, a construit, după aterizarea lui pe Pământ, diguri și sisteme de irigare în ceea ce era la acea vreme o regiune imensă acoperită de mlaștini, în locul unde râurile Tigru și Eufrat întâlnesc Golful Persic – unde și-a ridicat prima tabără și treptat orașul Eridu. Ulterior, el a realizat niște lucrări majore în ceea ce este astăzi Egiptul de nord – pentru că întregul platou de la Giseh era de asemenea acoperit de mlaștini. Astfel el a scos pământul de sub ape și de aceea Egiptul a fost numit „Pământul Înălțat."

După Sitchin, Enki nu este altul decât zeul Ptah – primul care a domnit în Prima Dinastie a Zeilor, timp de 9000 de ani, și căruia i-a urmat primul său fiu născut, Ra-Marduk. Domnia lui Ptah-Enki (conform datelor istorice ale lui Manetho) a început cu 17 870 de ani înaintea celei a primului faraon pământean, Mên, care și-a stabilit capitala în orașul Memphis.

Egiptul și Africa au fost astfel exclusiv domeniile lui Enki și ale descendenților săi pentru a o lungă perioadă, până la a treia generație de Anunnaki, punct în care a fost înființată în capătul Africii stația științifică pentru monitorizarea Antarcticii, condusă de Ereshkigal, nepoata lui Enlil, la început singură și apoi împreună cu soțul ei Nergal (alt fiu al lui Enki).

Anunnaki-i aveau pe Nibiru o coroană tradițională – simbolul liniei regale a lui Anu. Ea arăta ca două coarne de taur sau de vacă. Zeii de rang înalt purtau uneori o coroană cu două, trei sau chiar patru perechi de coarne suprapuse pe cap. Probabil că acesta este motivul pentru care Ninmah, care a fost identificată cu zeița Hathor din Egipt, avea drept

simbol o vacă. Dar dacă analizăm cu atenție simbolul vacii sacre din India, ea reprezintă dătătoarea de viață, marea mamă, care hrănește și protejează viața. Și bineînțeles că acest simbol i se aplică perfect lui Ninmah, cea care a creat și perfecționat umanitatea; cea care a intervenit mereu în războaie și conflicte cumplite pentru a le reaminti regilor războinici Anunnaki că viața și civilizația au fost obținute printr-o muncă laborioasă, că a fost necesară o perioadă foarte lungă de timp pentru a le crea, și că deja ei distruseseră prea mult. În general, apelurile ei puteau fi formulate și în primul rând „auzite", numai când distrugerea oferea deja o priveliște sumbră, vorbind de la sine și dând greutate cuvintelor ei.

Interesant pentru noi este să încercăm să ne dăm seama dacă Anunnaki-i erau o specie născută pe o altă planetă sau lume, și cât de mult din ADN-ul lor aveam în momentul ultimei îmbunătățiri genetice, în cazul lui Ziusudra. Pentru a fi mai clar, voi face o distincție între specie (umană sau nu, după cum o arată caracteristicile biologice și psihologice) și originea sau locul nașterii (oameni născuți pe Nibiru sau pe Pământ).* După cum vom vedea, avem un teren solid (datorită datelor istorice de pe tăblițele mesopotamiene) pentru a concluziona că Anunnaki-i erau o rasă umanoidă, prezentând tot ceea ce noi numim

---

*În cercetările privind extratereștrii și exo-civilizațiile, folosim termenul *extratereștri* pentru a desemna ființe inteligente născute sau care provin din afara Pământului; dar noi adesea echivalăm de asemenea termenul „extratereștri" cu o specie extraterestră (cum ar fi reptilienii sau micii cenușii). Mulți cercetători vorbesc despre rasa umanoidă care există pe diferite exo-lumi, cum ar fi Sirius, fie ca origine, sau cel puțin având legătură cu speciile umane de pe Pământ, sau ca o încrengătură independentă de umanoizi (cu diferențe minore sau majore). Deși nu avem nicio cale de a stabili de unde din cosmos venea planeta călătoare a Anunnaki-lor, Nibiru, avem în schimb numeroase modalități de a stabili cât de mult seamănă sau diferă Anunnaki-i de noi.

„slăbiciuni omenești" sau „condiționări omenești", cu excepția caracterului muritor, pe lângă faptul că arătau ca oamenii, deși cu diferențe evidente (dar nemenționate). Aveau corpuri omenești și o sexualitate exuberantă, deși se pare că erau „uriași" în comparație cu pământenii. Aveau sentimente și emoții omenești (pe care le era greu să le țină în frâu); aveau legături familiale la fel ca oamenii, soți, concubine și relații de iubire extramaritale; aveau semnități regale și linii ale autorității, după funcții, și trăiau în orașe. Erau foarte individualiști, luptau pentru putere, iubire, bogății și pentru urmași – mai ales în cadrul familiei regale aflate la putere.

Cât despre civilizația lor, era în mod evident înalt tehnologizată, pentru că stăpâneau călătoriile interplanetare cu mult înainte de a ateriza pe Pământ din spatele centurii de asteroizi; își stabiliseră o stație spațială pe Marte (Lahmu) și poate că și pe Lună, aveau o stație orbitală și studiaseră toate planetele din sistemul nostru solar. Enki va pune bazele pentru sistemul nostru astronomic, de la diviziunea de 360 de grade, până la constelațiile de pe ecliptică – toate categoriile pe care astăzi le folosim încă. Anunnaki-i aveau arme foarte dezvoltate, putere și arme nucleare, nanocomputere high-tech, comunicare interplanetară cvasi-instantanee, cât și călătorii aproape instantanee, fie interplanetare, fie de pe un continent pe altul.

Aveau o inginerie genetică și un sistem de clonare sofisticate, raze X, câmpuri energetice și fascicule radar pentru supraveghere, telecomunicații și instrumente pentru ghidarea călătoriilor spațiale; aveau cunoștințe solide despre astrofizică, geologie și climă – cu capacități exacte de prezicere a vremii pentru dezechilibrele și catastrofele planetare majore.

Și bineînțeles, faptul că erau aproape nemuritori le oferea o imensă cunoaștere a evenimentelor din trecut, la

care se adăuga și obiceiul lor de a păstra date istorice precise, pentru care cu siguranță foloseau un sistem de stocare pe computere – după cum o demonstrează dispozitivele high-tech numite ME-uri, care erau folosite pentru a controla instalațiile tehnologice și științifice importante.

Străvechea Civilizație Nibiriană

Dacă vrem să înțelegem ce fel de oameni erau Anunnaki-i – dacă aveau trăsături umane sau aveau un psihic în totalitate extraterestru – nimic nu poate aduce mai multă lumină asupra acestui aspect decât să investigăm civilizația și viața de pe planeta lor de origine, Nibiru. Ce fel de organizare socială aveau? Ce fel de știință și ce credințe religioase? Care era profilul lor psihologic?

Din tăblițe, și anume cartea hitită numită *Regalism în cer*, avem cunoștințe numai despre epoca ce a precedat prima călătorie pe Pământ – dar ce s-a petrecut atunci ne permite să înțelegem că lupta pentru putere și control era omniprezentă pe Nibiru. Două dinastii se luptau pentru domnie – cea a lui Alalu și cea a lui Anu. Primul rege despre a cărui existență aflăm este tatăl lui Anu, iar Alalu l-a provocat pe cel dintâi la duel – un mod obișnuit de a schimba regele, învingătorul devenind noul conducător. Acest duel se desfășura în stilul luptei corp la corp nibiriene, cu mâinile goale, combatanții fiind goi; loviturile sub centură erau permise, la fel ca în luptele din antichitatea greacă. Interesant este că un obicei similar de a răsturna un rege prin lupte corp la corp exista și la populația francă din Franța, până ce regele franc Clovis s-a convertit la catolicism în sec. al V-lea e.n. și a devenit primul Rege al francilor, fiind astfel întemeietorul dinastiei Merovingiene.

Din acel moment, monarhii Franței au fost investiți de papă prin sacramentul încoronării, prin ungerea cu un ulei sfânt.

Alalu a învins în acel duel, dar, în semn de împăcare, l-a luat pe Anu, fiul cel mai mic al fostului rege, ca paharnic regal. Când a devenit adult, în plină putere, Anu la răndul său l-a provocat la duel pe Alalu și a câștigat dreptul la domnie. Apoi, la o dată ulterioară, el l-a luat pe cel mai mic nepot al lui Alalu, Kumarbi, pentru a-i fi paharnic.

În *Regalism în cer* se spune:

Nouă răstimpuri numărate, Alalush (Alalu) a fost Rege în Cer
În al nouălea răstimp,
Anush (Anu) l-a chemat la luptă pe Alalush.
Alalush a fost înfrânt, din fața lui Anush a fugit,
A coborât pe întunecatul Pământ.
Anush i-a luat locul pe tron.

„Răstimpurile" menționate sunt *shar-uri* (sau *sar-uri*), ani nibirieni, un an nibirian echivalând cu 3600 de ani tereștri (în opinia lui Sitchin). În timpul domniei lui Alalu, atmosfera de pe Nibiru – considerată a fi protejată și menținută de particule aruncate de vulcani – se diminua în mod periculos. (Să remarcăm aici că aceste aspecte au solide baze științifice, pentru că cenușa și particulele unei erupții sfârșesc prin a ecrana radicarea razelor UV către atmosfera superioară, diminuând astfel temperatura la suprafața Pământului). Din această perspectivă, soluția lui Alalu la această problemă a fost folosirea exploziilor nucleare pentru a forța erupția vulcanilor, dar efectul asupra atmosferei de pe Nibiru a fost pe termen scurt. Mai există și o altă posibilitate științifică, dar inaccesibilă pentru ei: oamenii de știință de pe Nibiru știau că ar fi putut pulveriza în stratul superior al atmosferei particule de aur pentru a crea un văl protector care să o înconjoare și să țină

atmosfera captivă; dar nu era suficient aur pe Nibiru.

Şi noi am pulverizat recent ioni de aluminiu în stratul superior al atmosferei încercând să închidem breşele din stratul de ozon şi să ne protejăm astfel atmosfera de vânturile şi radiaţiile solare fatale. Şi noi am urmat aceeaşi logică: particulele metalice, pe lângă umplerea golurilor, se presupune că reflectă razele solare în afară şi astfel contribuie la diminuarea încălzirii Pământului.

Atunci când a fost înfrânt, Alalu a fugit cu nava sa spaţială, al cărei pilot era şi inginer, pe Pământ. Ieşind în afara lui Neptun, la un moment dat el a trebuit să-şi croiască drum prin centura de asteroizi (numită în tăbliţele „Brăţara forjată"), şi face aceasta cu ajutorul exploziilor nucleare. Astfel, ştim că el a aterizat pe Pământ având în nava spaţială combustibil nuclear şi arme nucleare. Ajungând pe Pământ, descoperă foarte repede aur lângă locul unde aterizase, în apa mlaştinilor care mărginează Golful Persic. La imediat legătura cu Anu, încercând să obţină în schimbul oferirii acestor informaţii garanţia că se poate întoarce în siguranţă pe Nibiru. În acel moment, Anu îl trimite pe Pământ pe şeful savanţilor de pe Nibiru, Enki, pentru a verifica dacă era adevărat ce spunea Alalu.

Enki reperează nava lui Alalu şi aterizează lângă ea, la capătul golfului. El folosise un alt fel de energie, provenind din apă (hidrogen), atât drept combustibil pentru navă, cât şi pentru a-şi croi drum prin centura de asteroizi. Află însă că Alalu folosise puterea nucleară. Şiret, el îşi ridică tabăra lângă nava lui Alalu, găseşte aur în apă şi pleacă să exploreze Pământul împreună cu pilotul său. Apoi, la căderea nopţii, ei sustrag „cele şapte Arme Teribile" (armele nucleare) din nava spaţială a lui Alalu. Tăbliţele descriu apoi cum au plecat amândoi într-o regiune îndepărtată şi au ascuns armele nucleare, astfel încât să nu mai poată fi folosite vreodată, dar nu ne spun motivul pentru aceasta.

Să nu uităm însă că Enki era un important om de știință în toate domeniile fizicii, astronomiei, matematicii și ingineriei – în timp ce atât tatăl său Anu, cât și exilatul rege Alalu erau total ignoranți în ceea ce privește știința (vezi Kramer și Maier, *Myths of Enki*). Enki făcuse mai ales descoperiri de pionierat în domeniul apei și hidrogenului, încât pe Nibiru era numit Ea, „Domnul Apei." Se pare că armele nucleare începuseră să fie detestate pe Nibiru și faptul de a stârni vulcanii cu ajutorul lor – chiar ca ultimă soluție – fusese criticat de anumiți nibirieni, și mai ales de clanul lui Anu. Dar se poate ca Enki să fi acționat de asemenea politic în numele tatălui său, cu scopul de a-l slăbi pe Alalu, răpindu-i puternicele arme nucleare. Partea tristă este că pentru a sustrage și ascunde armele nucleare, Enki a avut nevoie de pilotul său care, mai târziu, va dezvălui atât existența cât și locul unde se aflau aceste arme, devenind astfel posibilă folosirea lor pentru a distruge și părjoli o parte din Palestina și Israelul modern (distrugerea biblică a Sodomei și Gomorei).

După ce Enki s-a stabilit pe Pământ chiar în locul unde aterizase, ce va deveni primul oraș de pe Pământ – Eridu – lupta dintre cele două dinastii regale se va muta pe Pământ. La fel cum făcuse și Alalu în cazul său, Anu a acceptat, în semn de împăcare, să-l ia pe nepotul cel mai mic al lui Alalu, Kumarbi, ca paharnic al său, și la momentul potrivit și el va fi provocat la luptă. Când, după trei orbite (sau shar-i) ale lui Nibiru, Anu vizitează Pământul și orașul Eridu creat de Enki, de unde se extrăgea aurul, el nu îndrăznește să-l lase acasă nici pe moștenitorul său legal, Enlil, nici pe fiul lui Alalu – de teamă ca nu cumva ei să pună mâna pe putere în absența sa. Dar nu îndrăznește nici să-l aducă pe Kumarbi pe Pământ, și îl lasă la stația spațială orbitală, gestionată de igigi (Igi.GI: „Cei care văd (observă) și orbitează"). Și într-adevăr, mai târziu, un aprig război va

izbucni între Kumarbi (sprijinit de igigi) și enliliți.

Să reflectăm puțin asupra acestui fapt foarte bizar că Anu a trimis pe Pământ doi moștenitori rivali – primul născut de o concubină (Enki) și primul adus pe lume de soția și sora sa vitregă (Enlil, moștenitorul legal) – și mai mult, i-a convins să nu se mai întoarcă vreodată pe Nibiru. Aceasta poate fi privită ca o strategie vicleană și crudă de a-și păstra tronul de pe Nibiru în afara oricărei dispute. Cei doi rivali vor lupta acum unul împotriva celuilalt pentru dominarea Pământului – și apoi lupta va fi continuată de fiii și fiicele lor. În esență, colonizarea Pământului a început în două locații diferite. Sumer și Africa, cu cincisprezece nenecetate ale celor două clanuri. Enlil, Rege și Comandant își va construi propriul oraș reședință și templu, Nippur, în ceea ce va deveni ținutul Sumerului, în timp ce domeniul lui Enki, Domnul Pământului și conducătorul oamenilor de știință, va fi Africa (Abzu), atât în Africa de Sud, unde se aflau minele de aur, în Zimbabwe (laboratorul genetic), cât și în Egipt. Lupta dintre cele două clanuri va declanșa două Războaie ale Piramidelor și un permanent conflict.

Revenind la civilizația nibiriană, sunt multe lucruri care nu au fost spuse (cel puțin în tăbliețele care au fost dezgropate până acum) despre dezvoltarea acestei civilizații și despre organizarea ei. De exemplu, este limpede că puterea nucleară nu a fost inventată numai pentru a stârni vulcanii. Numele care i-au fost atribuite – ca de exemplu „Armele Teribile", „Armele Terorii" și altele la fel – ne fac să credem că nibirienii au avut anumite experiențe urâte cu aceste arme cu mult timp în urmă. De fapt cu atât de mult timp în urmă, încât, se pare, au uitat cu totul despre norii radioactivi. Faptul că tânăra generație nu știa este acceptabil, dar Anu însuși și-a dat ulterior acordul pentru distrugerea spațioportului lor din Sinai și a cinci orașe din câmpie – în timp ce cereau naivi ca populația să

fie crutată. Când cei mai de seamă Anunnaki s-au întrunit la Adunare pentru a discuta și a decide dacă să folosească sau nu armele nucleare, nimeni – nici măcar Comandantul de Război al lui Enlil, specialist în armele de război, Ninurta (fiul pe care el l-a avut de la Ninmah) – nu a ridicat măcar o dată problema vânturilor și a condițiilor climaterice specifice la momentul avut în vedere pentru atac. Mai mult, dacă voiau să distrugă numai spațioportul și navele rachetă pe care le adăpostea (nave folosite pentru călătorii interplanetare între Pământ și Nibiru), de ce a permis Adunarea folosirea tuturor celor șapte arme nucleare, când una singură era suficientă? Enki s-a opus acestei decizii, dar a presupus în mod greșit că ei nu vor ști unde se află armele.

Deci ce putem presupune despre civilizația nibiriană și planeta ei mamă?

Din perspectivă științifică, erau o societate extrem de sofisticată din punct de vedere tehnologic

- Aveau energie nucleară cu cel puțin o jumătate de milion de ani înaintea noastră;
- Comunicare instantanee la distanță (chiar și când Nibiru se afla în punctul cel mai îndepărtat);
- Călătorii interplanetare către cealaltă margine a sistemului nostru solar, care durau ani și zile, nu zeci de ani – probabil realizând anumite salturi instantanee prin găurile de vierme;
- O stație orbitală și o stație spațială pe Marte, unde se aflau 300 de Anunnaki – numiți Igigi („Cei care văd și orbitează");
- Scanarea și înregistrarea acțiunilor dușmanului la distanță (ca de exemplu radarele și supravegherea prin satelit);
- Folosirea avioanelor personale pentru treburile zilnice pe pământ și, bineînțeles,

- Spațioporturi, instalații pentru control spațial, și așa mai departe.

Din punct de vedere social, vedem:

- O putere ierarhică foarte solidă și energică: fiii nu se opun niciodată deschis niciunei decizii luate de rege, tatăl lor, iar linia de control a Regelui poate fi răsturnată numai printr-o provocare directă la duel.
- O înclinație evidentă de a folosi războiul și alte mijloace violente pentru a-și atinge scopurile. Descoperim o panoplie de arme, a căror extremă varietate – prin comparație cu absența aproape totală a roboților pentru majoritatea proiectelor de infrastructură și pentru minerit – dovedește în mod clar înclinația acestei civilizații către război. Și într-adevăr, odată cu trecerea timpului, această tendință se va agrava tot mai mult, cu nevroticul și invidiosul Nergal (fiul lui Enki) și cu ambițiile fatale și instigatoare la război ale Innanei/Ishtar (nepoata lui Enlil).

Bineînțeles, aceasta nu înseamnă că noi, pe Pământ, suntem în măsură să judecăm dintr-o poziție neutră și înțeleaptă. Aceasta este numai pentru a arăta cât de mult semănau cu noi – dar problema este că se presupune că ei sunt zei, iar zeii se presupune că sunt întruchiparea tuturor virtuților, mai ales Dreptatea, Binele (ca opus răului) și Corectitudinii. Se pare că religiile politeiste antice erau mult mai aproape de realitatea Zeilor din Vechime și a trăsăturilor lor psihologice foarte umane decât interpretarea aproape axiomatică oferită de monoteism.

De exemplu hinduismul are o trinitate supremă de zei: Vishnu (și avatarul său Krishna, Zeul Iubirii), Shiva eruditul

și ascetul, și Brahma (cel mai inaccesibil, și care mai are doar câteva temple rămase).

Krishna, Zeul Iubirii (un avatar al lui Vishnu) este adesea descris în compania unor frumoase femei îndrăgostite – *gopi-urile* sale – care se abandonează bucuriei muzicii, dansului și flirtului într-un splendid cadru natural. Și aceasta bineînțeles cu acordul soției sale divine, Radha. În afară de muzică și dans, atracția pentru femei și fuziuni amoroase i se potrivește foarte bine lui Enki. Cât despre divina Hera a grecilor, geloasă, violentă și atât de preferențioasă cu „eroii" ei aleși, ca de exemplu Herakles/Hercule, paralela cu Inanna/Ishtar ne apare imediat în minte. Inanna i-a determinat pe eroii ei aleși să declare război tuturor regiunilor și să cucerească lumea pentru ea, cu ajutorul ei divin și al nu mai puțin divinelor arme.

Zei Umani: Partea Luminoasă

Am văzut o civilizație înclinată spre război și control, caracterizată de o competiție fatală între frați, a cărei știință este în mare parte centrată pe armament și tehnologia controlului... dar ce se poate spune despre trăsăturile psihologice pozitive ale Zeilor Anunnaki?

Anunnaki-i, fie ei bărbați sau femei, se exprimă spontan prin *scris* și adesea prin poezii. Adesea își cântă iubirea și emoțiile. Iubirea Innanei pentru Dumuzi era atât de adâncă, încât ea a scris sau a inspirat unele dintre cel mai frumoase poezii despre iubirea tandră și înflăcărată din folclorul sumerian.

În mod cert Anunnaki-lor le plăceau *artele frumoase*; știm, de exemplu, că Ninurta avea un fluier și l-a învățat pe

Adapa să cânte. Și de asemenea că Anu – Tatăl din Cerul (Niburu) – avea o liră pe care a lăsat-o pe Pământ și că era atât de prețuită și sacră, încât la un moment dat a fost depusă în incinta sacră a templului Inannei din orașul ei Erech/Uruk, construit de Enmerkar.

[Templul Inannei] Cu lapis-lazuli era împodobit,
Decorat cu măiestria lui Nimgal.
În locul luminos...
Reședința Inannei,
Lira lui Anu au așezat-o.

Anunnaki-i își folosesc marele simț artistic și cunoașterea pentru a construi magnifice temple reședință. Ei trăiesc în ele și păstrează în sfânta sfintelor cunoașterea, tehnologia și obiectele tehno-magice sacre (ME-urile) ale funcției lor specifice, puterii și înzestrărilor lor. În același timp, ei sunt adorați în temple, într-o zonă deschisă pentru adepții lor, în general în jurul templului este construit un întreg oraș. În timp, când liniile preoției vor fi „coborâte pe Pământ" (așa cum va fi și regalitatea), un Mare Preot va avea în grijă atât cunoașterea științifică, cât și pe cea spirituală, și el va avea grijă de înscrierile pe tăblițele de lut, adunând biblioteci întregi de copii de tăblițe, și tot el va conduce ritualurile sacre.

Multe poezii cântă natura sofisticată a acestor temple reședințe, mai ales a camerelor lor secrete, precum aceasta, despre fascinantul templu reședință al lui Enki aflat în frumoasa zonă naturală din Abzu (Apsu) (*a 12-a*, 316):

Către tine, Apsu, Pământ pur,
Unde marile ape curg repede,
Către sălașul Apelor Curgătoare
Domnul se îndreaptă...
Sălașul Apelor Curgătoare

Enki i-a stabilit în purele ape;
În mijlocul lui Apsu,
El a întemeiat un mare sanctuar.

O altă trăsătură psihologică importantă este *respectul față de tatăl lor,* și supunerea față de hotărârile și ordinele sale. O excepție notabilă este însă Nergal care, fiind mustrat de tatăl său Enki pentru ravagiile provocate în templul lui Marduk din Babilon, poruncindu-i să plece din Sumer, îi răspunde cu insolență, și chiar, la plecare „îi face un semn" impertinent. El a putut să șfideze partial ordinul, lăsându-și susținătorii în Sumer, dar el însuși nu a putut să nu se supună ordinelor tatălui său.

Tatăl este adesea mândru de copiii săi; el încearcă să fie drept în oferirea de teritorii și ținuturi, după cum vedem în textul de mai jos. (Să nu uităm că Enki este numit Ptah în Egipt, iar Marduk este zeul Ra).

Enki i-a răspuns fiului său Marduk:
„Fiule, există ceva ce nu știi?
Ce ți-aș putea da mai mult?
Marduk, există ceva ce nu știi?
Ce ți-aș mai putea da în plus?
Tot ce știu eu, știi și tu!"

Vedem de asemenea respectul pe care ei îl au față de mama lor. De exemplu, atunci când lui Ninmah i se oferă domnia asupra celei de-a patra regiuni – Peninsula Sinai (numită Tilmun) pe care s-a aflat spațioportul postdiluvian, într-un ținut arid și neospitalier – fiul ei Ninurta (al cărui tată era fratele ei Enlil) a construit un întreg sistem de irigații, astfel încât să poată crește acolo vegetație, culturi, arbori floricoli și fructiferi – oferindu-le astfel oamenilor hrana și confortul de care aveau nevoie.

De asemenea există legături puternice tată-fiică și, cel puțin în ceea ce-l privește pe Enki, acestea sunt presărate cu incesturi. Enki care, în dorința sa copleșitoare de a avea un moștenitor de sex masculin, a avut numai o fată de la Ninmah, a început să aibă relații cu această fiică a sa, și apoi cu nepoata sa. La fel, se spune că Anu o iubea pe nepoata sa Inanna într-un mod mai mult decât simbolic – și că ea îi însoțea de câte ori vizita Pământul și singura dată când ea a vizitat planeta Nibiru. Bineînțeles, să remarcăm că vorbim despre o societate în care căsătoria între frații vitregi nu este numai binevenită, dar este și favorizată de legile privind moștenirea. Cât despre unirea cu o soră sau frate bun, aceasta este permisă pentru plăcere, dar căsătoria este interzisă. Mai mult, vorbim aici despre ființe aproape nemuritoare (din punctul nostru de vedere), chiar dacă ciclurile mai rapide de pe Pământ îi fac pe Anunnaki-i de pe Pământ să îmbătrânească puțin mai repede decât pe planeta lor mamă – astfel încât Anu, când a vizitat Pământul, arăta mai tânăr decât propriii săi fii. Există minunate poezii care cântă iubirea senzuală a unei surori pentru fratele ei vitreg.

Nu-i vedem pe Anunnaki bucurându-se împreună prea des – magnificele ospețe au loc mai ales în timpul vizitei lui Anu și a soției sale Antu pe Pământ. Cât despre sărbătorile religioase importante, zeii le sărbătoresc cel mai adesea împreună cu adepții și devoții lor în propriile lor orașe, dar rareori între Anunnaki.

Zei Umani: Partea întunecată

Din nefericire, Anunnaki-i prezentau de asemenea și multe dintre caracteristicile negative care sunt astăzi

asociate oamenilor – uneori într-un grad care nu mai este permis pe Pământ și pe care noi îl respingem.

Mânia necontrolată

Una dintre caracteristicile cele mai notabile ale Anunnaki-lor este cât de ușor cad ei pradă mâniei necontrolate și copleșitoare. Ei se supără în mod constant unul pe altul din cauza modului de a acționa al celuilalt și de fiecare dată când simt că privilegiile lor de rang – în perimetrul teritoriului aflat sub comanda lor – se află în joc, sau egourile lor imense sunt ofensate, au imediat o criză de mânie și se lansează în acțiuni veninoase fără să gândească. Nu numai că au reacții exagerate, dar sunt de asemenea și incapabili să-și evalueze propria stare de conștiință, sau să cântărească și să reflecteze asupra deciziilor lor impulsive și a uneltirilor lor răzbunătoare. A se auto-examina și a-și cere iertare sunt lucruri pe care nu le cunosc. Dacă această trăsătură – mânia – este ceva obișnuit la ei, Enlil, supremul zeu pe Pământ, o prezintă în exces; la fel ca și Inanna, el merge la extrem în multe aspecte ale personalității sale, dar spre deosebire de ea, este vorba doar de o reacție exagerată și de faptul că este incapabil să evalueze o situație dintr-o perspectivă globală.

Un exemplu care vorbește de la sine este reacția violentă a lui Enlil atunci când se confruntă cu revolta Anunnaki-lor care lucrează în minele de aur; povestea acestui eveniment face parte din epopeea *Atrahasis* (tradusă de W. Lambert și A. Millard). Enlil pornește spre sud-estul Africii pentru a verifica cum se muncește în minele de aur conduse de fratele său Enki și i se oferă bineînțeles o casă pentru oaspeți. Anunnaki-i se revoltă pentru a-i arăta că sunt extenuați de munca grea în mine. Pornesc revolta cu uneltele de lucru, provoacă incendii și înconjoară casa lui Enlil. Tăblițele spun: „Enlil, înfuriat, și-a luat și el armele,

dar și lui îi amintește șambelanul: 'Stăpâne, sunt copiii tăi...'"

În timp ce este ținut prizonier în casa de oaspeți, Enlil contactează pe Anu și îi cere să vină să rezolve problema și să convoace o Adunare a Zeilor. În timpul deliberărilor, Enlil, încă mânios, cere pedeapsa cu moartea pentru capul răscoalei. El dă un ultimatum: fie liderul este executat, fie el renunță la postul său. Trebuie să remarcăm aici că rebelii și-au exprimat supărarea prin fapte și cuvinte tari, dar viața lui Enlil nu a fost în niciun moment în pericol. Anu va asculta și înțelege necazurile muncitorilor și le la partea refuzând să ducă la îndeplinire cererea răzbunătoare a fiului său. Acum este momentul în care Enki va propune crearea unui lucrător primitiv și Adunarea votează în favoarea acestei propuneri.

Invidia

Majoritatea Anunnaki-lor de viță regală sunt invidioși unul pe altul, și aceasta în pofida faptului că pământul a fost împărțit în regiuni și orașe. Aproape orice bărbat (cu excepția lui Marduk) are propriul său oraș, și în el propriul său templu reședință. Când se construia un templu pentru un cuplu Anunnaki, erau aduși luluși ca servitori, iar descendenții lor populau orașul – creând un întreg oraș care îl venera pe regele stăpân din templu. Cât despre femei, ele fie se căsătoresc și domnesc alături de soțul lor, fie aproape că nu se aude nimic despre ele. Există numai două mari excepții: Inanna/Ishtar care, la un moment dat va deveni prima dintre zei timp de un întreg ciclu, și, bineînțeles, Ninmah.

După cum vedem foarte bine și în cazul nostru, al oamenilor, faptul că cineva se află în vârf și are totul din belșug – putere, faimă și bogății – nu înseamnă că el sau ea nu mai este invidios. Cei săraci și nevoiași nu își pot permite să fie invidioși, pentru că aceasta le-ar înrăutăți și

mai mult condiția; ei știu și învață să fie răbdători și iertători. Anunnaki-i nu fac excepție de la aceasta – sau să spun oare că ei sunt în mod evident matrița noastră?

Vedem aceasta în cazul Inannei, mereu gata să invadeze teritoriile altora, în pofida faptului că i se alocase o întreagă regiune în perioada în care erau de fapt numai patru în total – Sumerul pentru Enlil, Africa (Egiptul și Africa de sud) pentru Enki, regiunea Sinai cu instalațiile spațiale pentru Ninmah și Valea Indusului pentru Inanna. Iar mai înainte, ea a avut un templu reședință în Erech, propriul ei oraș. Și totuși, imediat ce vreo rudă de-a ei se află într-o călătorie spre o regiune îndepărtată, Inanna își trimite armata și încearcă să pună mână pe acel ținut cu forța – chiar dacă acel zeu are doar un singur oraș.

Invidie și mânie... conducând la acțiuni sălbatice și criminale

Nu rare sunt cazurile când Anunnaki-i merg până la a desacraliza și pângări incinta sacră și templul pe care fiecare zeu (după ce pământenii s-au înmulțit și s-au răspândit) și-l construise ca reședință pe propriul său teritoriu sau oraș. Și uneori fac aceasta fără a ține deloc cont de cunoașterea sau abilitățile acelui zeu – punând astfel în pericol oamenii și declanșând catastrofe. Îi vedem din nou și din nou realizând acțiuni agresive, răzbunătoare, distructive, aceste impulsuri ieșind din dorințele lor nesățioase, invidia lor agresivă și emoțiile necontrolate – aceste acțiuni creând uneori tensiuni în societatea sumeriană sau punând o întreagă civilizație în pericol, provocând pagube iremediabile pe care se pare că nu erau capabili să le anticipeze.

Un astfel de exemplu este atunci când Marduk care, timp de veacuri nu și-a recăpătat partea, în pofida faptului că era primul fiu născut al lui Enki – fără soție și fără

pământ, deoarece a trăit în general în exil, decide că a venit momentul să-și ceară înapoi și să-și reconstruiască propriul oraș și templu în Sumer. Când calculează din punct de vedere astronomic (dar greșit, după cum se va dovedi) începutul Erei Berbecului care îi va marca domnia ca rege al tuturor zeilor și primește o profeție favorabilă, el se întoarce în Sumer.

Dar atunci când, prin propria sa autoritate, Marduk își reconstruiește templul reședință Esagil, în orașul său Babilon (Bab-Ili, „Poarta Zeilor"), toți zeii se supără pe el, în pofida faptului că el doar a vrut să-și reconstruiască străvechiul oraș antediluvian. Ei vor ca el să plece din nou în exil și Adunarea Zeilor îl trimite pe Nergal (dușmanul său înverșunat) ca emisar să-l convingă pe fratele său mai mare să plece din Sumer. Povestea este dezvoltată într-un text numit *Erra Epos*, fiind redată din punctul de vedere al lui Marduk, și în care Nergal este numit Erra.

Marduk este un mare savant, arhitect și inginer, la fel ca și tatăl său Enki; în Babilon, el a conceput o întreagă infrastructură de canale și sisteme hidraulice care rezolvă cu succes toate problemele legate de apă (fie ea apă de băut, pentru băi sau irigații) pentru orașul său, și în consecință pentru întregul Sumer. Aceasta este o realizare magnifică deoarece suprapopularea crea o lipsă cumplită de apă și multe certuri pentru sursele de apă, astfel încât orice Anunnaki trebuie să fi auzit de ingenioasa soluție găsită de Marduk. Și cu toate acestea, prima lor reacție a fost să se supere atât de tare, încât au dorit să-l dea afară din Sumer.

Marduk este în cele din urmă de acord și, la plecare, îi explică lui Nergal că poate folosi templul său Esagil cu condiția să nu intre niciodată în subteranul templului, unde se află mașinăriile sale, deoarece:

„În ziua când de pe tron voi coborî,

Curgerea din canal va înceta,
Apele nu se vor mai ridica
Ziua luminoasă în beznă [se va preschimba]
Confuzia va apărea
Vânturile secrete vor urla
Bolile se vor răspândi."

Nergal îl asigură pe fratele său că el doreşte numai să ridice nişte statui la poarta templului – „Taurii lui Anu şi Enlil" – şi nu se va atinge de sistemele hidraulice. Dar bineînţeles, Nergal, nătâng şi violent ca întotdeauna (nu a determinat-o pe sora sa vitregă să se mărite cu el şi să împartă cu el centrul ei de cercetări din Africa de sud inspăimântând-o şi ameninţând că o omoară?), începe să distrugă întregul templu imediat ce Marduk pleacă, şi intră în interzisa Cameră de Control (Gigunu) unde se aude un sunet puternic şi se poate vedea o piatră luminescentă. Infrastructura de canale şi pompe pe care Marduk a construit-o este bineînţeles alimentată cu energie de la o sursă extrem de sofisticată. Avându-i pe Enki (savantul şef) ca tată, pe Ninmah (biolog şef) ca soacră, un savant de seamă (Ningishzidda) ca frate, cât şi o savantă pământeană, Ereshkigal, drept soţie, Nergal nu putea fi complet ignorant cu privire la aceste domenii tehnologice, aşa cum se pare că era cazul lui Enlil şi Anu. Totuşi, el smulge cu nesăbuinţă piatra luminoasă din racordul şi mecanismele ei. Instantaneu orice sursă de lumină dispare, zgomotul se opreşte şi întreaga structură de sisteme hidraulice este întreruptă, menţinându-se funcţionând. Tăbliţele spun: „Ziua s-a preschimbat în beznă, curgerea a încetat."

În scurt timp nu numai Babilonul, ci întregul Sumer s-au confruntat din nou cu vechea problemă a lipsei de apă: „Pământurile au fost lăsate în paragină, oamenii au fost lăsaţi pieriri."

Zeii din alte orașe s-au înfuriat pe Nergal și populația confruntată cu foametea, a realizat ritualuri și sacrificii, dar nimic nu dădea roade: „sursele de apă erau secate." Atunci Enki/Ea vine să se opună fiului său Nergal și îi porunceș să plece: „Pleacă... du-te unde nicium zeu nu ar merge vreodată!" În mod previzibil, Nergal se înfurie și mai tare decât tatăl său și distruge și mai mult templul, dând foc porților înainte de a pleca.

Și totuși Marduk îi explicase cu exactitate care vor fi consecințele dacă Nergal atingea ceva din Centrul de Control subteran.

Sinteză

Desfășurarea evenimentelor și a acțiunilor, din partea lui Nergal, ne spune multe despre profilul său psihologic, și indirect despre psihologia Anunnaki-lor. Să facem un rezumat la ceea ce am aflat.

- Nergal este atât de orbit de invidie și ură față de fratele său Marduk, încât merge mult mai departe decât îi permitea mandatul zeilor – să-l determine pe Marduk să plece din Sumer și poate să reconsacre templul său zeilor conducători Anu și Enlil. El are o criză de mânie distructivă, pângărind și dând foc templului Esagil; vrea chiar să-și așeze acolo propria statuie, dar este oprit de Enki. Ne putem cu ușurință imagina că el s-a oferit voluntar pentru această misiune, deoarece aceasta îi permitea să îl umilească pe Marduk cu acordul celorlalți zei.
- Din cauza invidiei sale, el nu are nici cea mai vagă idee despre abilitățile de inginer ale fratelui său: el nu crede în ele. Pentru el, tot ce spune Marduk este mincinos, doar o strategie pentru a obține putere și control.
- Nergal este atât de neglijent și egocentric, încât nu

recunoaşte tehnologia şi aparatura complexă atunci când o vede, nici sursa de energie, nici nu îşi dă seama care este după zgomotul pe care îl scoate când este în funcţiune.

- Se poate ca el să fi crezut (sistemele hidraulice funcţionând cu ajutorul unei formule tehno-magice – un ME) că dacă va fura acel ME (piatra luminoasă) va obţine energia pentru el însuşi.
- Este atât de pripit şi nechibzuit, încât nu este capabil să studieze sistemele hidraulice – ceea ce l-ar fi condus la deducţia că este vorba despre o maşinărie complexă, având în vedere sunetul şi luminile; şi nu în ultimul rând, el nu-şi dă seama cum să îndepărteze o piesă astfel încât să o poată pune la loc, dacă îndepărtarea ei se dovedeşte a fi o greşeală. (Dar se putea el gândi vreodată că a făcut o greşeală? Doamne ferește!)
- Când camera de control „moare", ura îl împiedică să-şi cheme fratele, care plecase în călătorie – şi un aspect pe care îl cunoaştem cu certitudine este că Anunnaki-i dispuneau de mijloace tehnologice de comunicare instantanee, mai ales în avioane, pe care le numeau „păsări", „vârtejuri de vânt" sau „Bârcile Cerului."
- Mai mult, când devine evident că nu este vorba despre o formulă magică, ci de o maşină, Nergal nu este capabil să anticipeze că întreaga infrastructură a Sumerului este pe punctul de a se prăbuşi.
- Pentru că este plin de ură şi invidie, nu se gândeşte nicio clipă la oamenii care nu vor mai avea apă şi vor suferi; nu numai adepţii lui Marduk (fapt ce i-ar fi convenit de minune), ci chiar Sumerul şi alţi zei.
- În ultimul rând, nu putem pierde din vedere că tot ce voia Nergal chiar de la început era să distrugă şi să anihileze tot ce făcuse fratele său, mai ales ce era cel

mai preţios sfânta sfintelor şi camera secretă de control. Din această perspectivă, promisiunea sa a fost doar o înşelătorie pentru a-l determina pe Marduk să plece.

Dar aceasta nu este tot ce putem deduce, pentru că ne putem pune întrebarea: Cum au reacţionat ceilalţi zei şi populaţia de pe Pământ? Evident şi ei erau atât de furioşi că Marduk se stabilise în Sumer, încât nu au fost capabili să recunoască tot ce făcuse pentru a le aduce apă şi a remedia lipsa de recolte (înainte plantele şi animalele mureau). Şi ei au preferat de asemenea să sufere în loc să recunoască binele făcut de Marduk şi să-l cheme înapoi cu scuze. Acum vor avea în schimb un nou obiect al urii: Nergal.

De asemenea, atunci când Enki îşi dă seama ce s-a petrecut, el îl ceartă pe Nergal şi îl alungă din Sumer, dar nu este totuşi capabil să modifice părerile celorlalţi zei sau să convoace o nouă Adunare pentru a pune la îndoială şi schimba decizia luată. Vedem exact acelaşi tip de comportament şi la oameni, nu-i aşa? Vedem oameni atât de orbiţi de furia lor încât preferă mai degrabă să sufere mai necazuri decât să recunoască faptul că persoana urâtă de ei poate avea anumite talente sau este chiar utilă – şi chiar continuă să se plângă atât de tare, dar pot uita că de fapt ei înşişi sunt cauza nenorocirilor lor. Pentru ei este important ca „duşmanul" să rămână duşman 100%, astfel încât ei să continue să creadă că niciun bine nu poate fi făcut vreodată de acea persoană. Ura îi orbeşte şi prosteşte pe oameni, şi vedem că şi zeii – cel puţin cei cu care a trebuit să ne mulţumim pe Pământ – fiind adesea atât de plini de ură, nu fac excepţie. Având în vedere psihologia urii, putem paria că zeii îl blamau pe Marduk – „iar el!" – pentru distrugerea infrastructurii hidrotehnice.

Acest act de violenţă este numai unul din multele din

cpuprea puterii din era lui Marduk. În afară de Enki, toți Anunnaki-i se coalizează împotriva celui *malaimé* („neiubit de nimeni") care știa (cu ajutorul unor date astrologice și cosmerice) că venise timpul său și că străvechea profeție a tatălui său – că la un moment dat el va fi cel mai mare dintre zei – era pe punctul de a se împlini. Cât despre Marduk, sau Ra, Ahura-Mazda și Bel, el urma într-adevăr să fie Regele Zeilor de pe Pământ un întreg ciclu. Dar având în vedere că el și-a legat asecendența de ciclul precesional a lui Ram (fiecare dintre cei doisprezece Anunnaki pricipali era în legătură cu o constelație specifică) – Enki a realizat niște observații astronomice mai precise și i-a arătat fiului său că vremea sa nu venise totuși încă. Marduk, ca și fiul său Nabu, a folosit acest interval pentru a călători pe planetă și a impresiona cetele de pământeni cu măreția sa, și a determina o întreagă populație să creadă în el – singurul, unicul zeu.

Bineînțeles acesta a fost motivul unei mânii cumplite a zeilor. Dar de ce Adunarea Zeilor nu s-a coalizat și împotriva Inannei atunci când aceasta, cu câteva cicluri mai devreme, a pretins exact același lucru și, nefiind deloc diplomată, ea l-a cerut supunând popoare întregi prin războaie crunte"? Dimpotrivă, ea s-a bucurat de binecuvântarea lui Anu, a lui Enlil (bunicul ei), și de asemenea a tatălui ei, Nannar. Și a mers până la extrem – de exemplu, nici mai mult nici mai puțin decât pângărirea templului lui Enlil – pentru ca într-un final zeii să se hotărască să o oprească.

Deci cum să înțelegem faptul că un individ atât de nechibzuit și imatur ca Nergal putea fi vocea autorității – și cel care să convoace Adunarea – când el a cerut să fie folosite Armele Terorii împotriva lui Marduk? În afară de Enki și o foarte tăcută Ninmah, nu exista nicio minte suficient de profundă pentru a vedea rolul lui Nergal în

dezastrul apei din Sumer? (Să nu uităm că vorbim despre consecințe fatale – cu oameni, faună și floră murind).

Minciuni, intrigi, teroare și crime

Tot ceea ce am văzut până acum, deși cu siguranță uimitor, nu a atins totuși culmile perversității a ceea ce noi, pământenii, putem afla despre zeii noștri din tăblițele istorice. Și până acum am privit doar la modul în care se poartă ei între ei, adică între zei care se presupune că erau constrânși de un cod de comportament social și se aflau sub autoritatea Regelui Anu, a Adunării Zeilor și a unei Curți Judecătorești.

Fusese creat și stabilit în capătul Africii un observator pentru a verifica condițiile geologice din Antarctica, condus de pe nepoata lui Enlil, Ereshkigal, ca șefă a savanților de pe Pământ. La un moment dat, neputând să ajungă la un banchet al zeilor, Ereshkigal și-a trimis un emisar. Nergal s-a supărat atât de tare pe ceea ce el a interpretat greșit ca fiind un comportament necuviincios al emisarului lui Ereshkigal, încât a mers să o întâlnească în laboratorul ei. De fapt, ceea ce aflăm este exact opusul. La sosirea emisarului, toți oaspeții s-au ridicat pentru a-l saluta (în semn de reverență pentru Ereshkigal), în afară de un „zeu chel" care a rămas așezat într-o postură lungit pe spate și l-a îndemnat pe emisar, la întoarcere, să-i relateze această insultă Doamnei sale. Ajungând în laboratorul lui Ereshkigal, Nergal s-a comportat foarte violent și a violat-o; apoi a vrut chiar să o ucidă. Atunci această femeie inteligentă și-a salvat viața oferindu-se să se mărite cu Nergal și să împartă cu el conducerea stației, cât și formulele secrete ale științei ei: ME-urile numite în acest caz „Tăbliețele Înțelepciunii." Astfel ea devine soția lui Nergal – dar vom vedea că și ea era departe de a fi lipsită de intrigi și violență, la fel ca sora ei Inanna.

Acest observator este locul în care ei au detectat instabilitatea calotei de gheață din Antarctica, datorită excepționalei forțe de atracție a planetei Nibiru, care se apropia, și modul cum puteau prevedea uriașul val mareic – Potopul – atunci când calota de gheață urma să alunece pe scoarța Pământului și să cadă în ocean.

Ademenire și viol

Așa cum nu este animal mai periculos decât o leoaică ce-și protejează puii, nu există ființă mai periculoasă decât un zeu Anunnaki care să străduiește să urce pe scara ierarhică pentru sine sau pentru copiii săi.

Dar să aruncăm o privire asupra legilor privind succesiunea – cea mai importantă fiind cea că numai bărbații pot rivaliza pentru aceasta. Femeile de viță regală au doar un atu obligatoriu, dar ele nu au dreptul la succesiune. Regula generală este că primul născut obține titlul, dar dacă se naște un moștenitor de la soția legală în orice moment, el devine moștenitorul legal și îi ia locul fratelui mai mare (așa cum a fost cazul cu Enlil și Enki). Oricum, dacă la un moment dat se naște un fiu ca urmare a unirii amoroase cu o soră vitregă, atunci acest fiu devine moștenitorul legal. Căsătoria cu o soră bună este interzisă; concubinele abundă, dar violul este în orice caz interzis și pedepsit cu severitate.

Și aici trebuie să admirăm modul în care Inanna (a patra generație, Anu fiind prima) s-a ridicat nu numai la statutul unui zeu bărbat din a doua generație, dar a mers până acolo încât a devenit prima dintre zeii de pe Pământ pentru un întreg ciclu. Și ea a realizat aceasta cu o vicleană inteligență, diplomație și farmec, atât profitând de marea ei frumusețe și talent de a seduce, cât și prin înșelătorii și intrigi fascinante, și, odată cu trecerea timpului, bazându-se tot mai mult pe legături promiscue cu bărbații,

pe invazii și războaie, și pe subjugare.

Inanna, într-adevăr, are una dintre cele mai complexe minți pe care le întâlnim printre zei – și ea a continuat să se schimbe enorm. La începutul vieții ei amoroase se află o traumă adâncă. Era îndrăgostită nebunește de Dumuzi (cu mai mic fiu al lui Enki), și acesta era la fel de nebunește îndrăgostit de ea. Ca rezultat a lui Enlil, căsătoria lor ar fi dus la o posibilă soluționare a luptei continue dintre cele două clanuri – enliliții și enkiiții. Ea își stăpânește dorința reciprocă de a fi împreună pentru a primi acordul tatălui său Nannar, și al mamei ei, Ningal, și ambii părinți sunt foarte mulțumiți, la fel ca și Enki și unii dintre frații lui Dumuzi. Dar cei doi iubiți sunt în scurt timp despărțiți din cauza războiului dintre Horus, care încearcă să răzbune moartea tatălui său Osiris, și Seth, ucigașul, și totuși fratele lui Osiris, vare invadase pământuri ce nu-i fuseseră alocate. După război, Inanna și Dumuzi se căsătoresc și trăiesc fericiți mult timp, și totuși nu pot avea niciun copil – și astfel niciun moștenitor. Având în vederea această situație, un moștenitor legal putea fi dobândit numai prin unirea lui Dumuzi cu sora sa vitregă. Împreună, Inanna și Dumuzi pun la cale un plan: Dumuzi o va invita la un picnic pe sora sa vitregă și o va seduce. Totuși, atunci când la picnic sora sa îi refuză avansurile, Dumuzi o violează. Mai târziu în acea seară, el un coșmar plin de viziuni și începe să simtă chinurile culpabilității. Într-adevăr, violul este o acțiune penală gravă și chiar și Enlil, Conducătorul șef al zeilor de pe Pământ, atunci când violase o tânără soră medicală, pe care o pregătea sora sa vitregă Ninmah, a fost condamnat de un juriu de judecători la exil. Numai atunci când tânăra l-a iertat și a hotărât să-i devină soție, a fost Enlil iertat și s-a putut întoarce din exil.

Dar să revenim la fatidicul picnic: modul în care sora vitregă interpretează coșmarul – spunând că fratele ei mai

mare Marduk va veni să o salveze, că îl va acuza pe Dumuzi de viol şi va porni pe urmele lui – îl tulbură cu totul pe Dumuzi. Şi într-adevăr, oameni trimişi de Marduk apar şi încep să-l urmărească. Dumuzi fuge şi reuşeşte să scape de două ori de urmăritorii săi, dar în timpul urmăririi se înecă într-un râu, după toate probabilităţile accidental. Inanna este atât disperată, cât şi plină de furie pe Marduk. Ea uită cu totul despre planul mărşav pe care îl concepuse împreună cu Dumuzi şi îl face pe Marduk responsabil de moartea iubitului ei. Apoi cere sprijinul celorlalţi zei care se coalizează pentru a-l pedepsi pe Marduk.

Greşeala lui Marduk, fratele cel mai mare, este că a acţionat din furie şi impulsiv pentru a-şi răzbuna sora mai mică violată – în loc să cearâ ca o Adunare a Zeilor sau Judecătorii să delibereze asupra faptei lui Dumuzi. Această greşeală va conduce la al doilea Război al Piramidelor – în care Inanna va reuşi în cele din urmă să-l întemniţeze pe Marduk în Marea Piramidă de la Giseh (Ekur). Dar înainte de aceasta, traumatizată de moartea lui Dumuzi, şi într-o stare de agonie, Inanna (care nu mai are acum un domeniu al ei, în afară de Erech, deoarece ea trăia pe teritoriul african al lui Dumuzi) decide să meargă în vizită la sora ei Ereshkigal, care era căsătorită cu Nergal, în capătul Africii. Povestea este relatată în textul *Inanna's Descent to the Underworld (Coborârea Inannei în lumea de jos)* – termenul *Abzu* fiind tradus sistematic ca „lumea de jos", o proiecţie perfectă a mitului ca o „lume a morţilor" subterană, precum a grecului Hades. Sitchin a arătat în mod convingător că termenul însemna „ţinutul minelor", domeniul iniţial al lui Enki din sud-estul Africii (instalaţiile pentru minerit) şi, prin extensie, continentul Africii în general. Tăbliţele se referă adesea la „domeniul lui Enki înconjurat de ape", o descriere care se potriveşte unui continent, dar care este aproape imposibilă pentru o lume subpământeană!

Sora – pe bună dreptate sau nu, pentru că Inanna este plină și de intrigi și de viclenii – crede că Inanna va încerca să avea același rezultat al succesiunii cum încercase cu Dumuzi, adică un mostenitor regal care să aducă împreună cele două clanuri și astfel și teritoriile. Aceasta este interpretarea lui Sitchin, bazându-se pe legile căsătoriei care ar fi avut ca un frate mai mare al soțului mort să o ia pe văduvă, de soție. Deoarece Ereshkigal, dacă ar fi dat naștere unui fiu, ar fi avut ea însăși un mostenitor regal care să aducă împreună cele două clanuri, ea hotărăște să se debaraseze de Inanna, care i-ar fi putut periclita planurile. Pe când Inanna se apropia de reședința lor, ea poruncește ca Inanna să fie depusedată, la fiecare dintre cele șapte porți succesive, puțin câte puțin, de însemnele puterii ei (ME-urile pe care le avea cu ea) și de vesmintele regale. Să remarcăm că aceste embleme și vesminte aveau puteri secrete – fie tehnologice, fie magice, ca ME-urile. În cele din urmă, când Ereshkigal convoacă o adunare în sala tronului, în care Inanna este introdusă practic goală, ea cere cu repeziciune și o întrunire a Anunnaki-lor care să slujească drept o așa-zisă Curte a Celor Șapte Judecători, aceștia, punând rapid în scenă o simulacru de proces, o acuză pe Inanna și o condamnă să fie spânzurată imediat de un stâlp; și așa moare Inanna. Dar, spune textul:

„Socrul ei, Enki, auzind această veste teribilă, trimite rapid doi emisari să o salveze. Ei direcționează spre cadavru 'ceea ce pulsează'și 'ceea ce radiază'; îi administrează 'Apa Vieții' și 'Hrana Vieții' și Inanna se ridică."

Sitchin estimează că aceste evenimente au avut loc între 3450 î.e.n. și 3100 î.e.n. În cele din urmă, zeii hotărăsc să îi ofere Inannei, drept compensație, domnia asupra celei de a Treia Regiuni – Valea Indusului.

Odioasa Planificare a Anihilării Omenirii

Enlil era invidios pe realizările omenirii în toate domeniile, mai puțin în cel al nemuririi, pe care ei nu o împărtășeau; el a fost cel care s-a înfuriat atunci când a descoperit că Adapa și Titi erau înzestrați acum cu conștiință de sine și erau capabili să se reproducă – toate acestea fiindu-le oferite de „Șarpele" Enki, pe care din acest motiv l-a legat de mâini și de picioare.

Enlil era de asemenea zeul care voia să folosească după bunul plac numai muncitori sclavi, goi ca animalele și neavând un statut mai înalt decât acestea; care voia ca aceștia să fie inteligenți doar cât să primească ordine. Multe reprezentări ni-i arată pe muncitorii sclavi realizând toate treburile menajere în Sumer, lucrările din agricultură și păzirea vitelor, muncile din construcții, servirea zeilor (vezi fig. 1.1).

Enlil era de asemenea zeul care s-a înfuriat din cauza faptului că *Anunnaki-i erau atrași de femeile pământene* și le luau de soții.

Această tendință a început cu primul fiu născut al lui

Fig. 1.1 Lucrători primitivi muncind goi în Sumer

Enki, Marduk, care s-a îndrăgostit de fiica unui Mare Preo
Sarpanit, și a obținut de la părinții săi permisiunea de a se
căsători cu ea. Numeroșii Anunnaki care serveau pe stați
orbitală și pe Marte, și al căror conducător era Marduk, a
dorit de asemenea să aibă soții și familii.

Aflăm cu mare uimire din textele sumeriene (și altele
că prima revoltă a igigilor s-a petrecut deoarece ei nu aveau
niciun loc pe Pământ unde să vină să se relaxeze și motiva
lor pentru o a doua revoltă, mai târzie, a fost că nu aveau
soții și familii. Cum a putut Primul Comandant, Enlil, să
mențină pe lucrătorii nibirieni în asemenea condiții crud
pentru atât de mult timp? Mai ales având în vedere că
persoanele de viță regală (în afară de Marduk și Ninmah
aveau nu numai consoarte legale, dar și concubine și
iubiți/te?

Igigii au hotărât să urmeze exemplul lui Marduk și au
profitat de oportunitatea unui mare banchet ce avea loc pe
Pământ și la care au fost invitați, pentru a-și alege ce soți
le-a plăcut dintre femeile pământene. Atunci au început
căsătoriile mixte între Nefilimii din Carte și „fiicele
oamenilor." Sitchin spune (cu sublinierile mele în citatele
din textele străvechi, primele două din tăblițe și ultimul din
Carte): „Această tendință tot mai mare de apropiere a
tinerilor astronauți de descendentele Lucrătorului Primitiv
nu era deloc pe placul lui Enlil. Textele sumeriene ne spun
că *'pe măsură ce Țara se extindea și oamenii se înmulțeau'*, Enli
a devenit tot mai *'tulburat de declarațiile omenirii'* și d
înclinația ei spre sex și plăceri carnale. Convietuirea dintre
Anunnaki și fiicele oamenilor l-a făcut să nu mai aibă
odihnă. *'Și a zis Domnul: Pierde-voi de pe fața pământului pe
omul pe care l-am făcut!'*

Urmează trei încercări din partea lui Enlil de a se
debarasa de omenire. Prima prin agenții biologici, a doua
prin secetă și înfometare. Ambele au eșuat datorită

intervenției lui Enki. Nepotolit, mai furios ca niciodată, Enlil a plănuit să își realizeze planul de a-i anihila complet pe „lucrătorii primitivi", sau luluș – întreaga omenire – la următorul periqeu al planetei Nibiru, deoarece anumiți savanți calculaseră că planeta va trece atât de aproape de Pământ, încât va crea o imensă forță de atracție, care, la rândul său, va genera un imens tsunami și acest Potop, ar fi șters, după toate probabilitățile, orice urmă de viață și construcțiile de pe Pământ. Ei deja observau o încălzire a planetelor exterioare, pe care le intersecta deja orbita lui Nibiru, și de asemenea și a Pământului, cât și o destabilizare a calotei de gheață din Antarctica. Anunnaki-i se pregăteau să-și salveze viața, iar Enlil le-a oferit posibilitatea fie de a se întoarce pe Nibiru, fie să orbiteze în jurul Pământului pe perioada cataclismului. În acel moment, Enlil a convocat familia regală și i-a pus pe toți să jure că niciunul nu va dezvălui vestea despre apropiatul cataclism pământenilor, și și-a folosit întreaga putere a funcției sale de moștenitor legal și Rege al Cerului și al Pământului pentru a-i forța mai ales pe fratele său vitreg Enki și pe sora sa Ninmah să fie legați printr-un jurământ. Enki, oricât de mult a încercat să evite aceasta, a fost forțat să-și dea cuvântul. Apoi, legat de jurământul său, dar totuși intenționând să salveze sămânța umanității, el va găsi o cale pentru a-l avertiza pe iubitul său fiu Ziusudra/Noe – singurul pământean care era minunea unei noi generații, cel „Extrem de Înțelept" sau „Atra-Ḫasis."

Cine Erau De Fapt Zeii Noștri?

Citind numeroasele tăblițe și lucrările excepționale ale lui Zecharia Sitchin pentru a aduna multitudinea de cărți într-o imagine coerentă a eonilor în care Pământul și

omenirea au fost guvernați de zeii Anunnaki, ne dăm seama de un fapt uluitor – care, datorită misterului noastre iudeo-creștine, nu ne-a putut trece vreodată prin minte: că zeii Anunnaki- zeii noștri, cei care ne-au creat prin ingineria genetică folosind propriile lor gene - erau ei înșiși o rasă umană. Numai că erau mult mai avansați din punct de vedere științific și erau aproape nemuritori. Într-adevăr, nu există îndoială cu privire la existența caracteristicilor foarte umane în psihicul lor nu foarte rafinat. Am văzut întreaga gamă a celor mai rele trăsături psihologice și sociale exemplificate de un Anunnaki sau altul – fie ei bărbați sau femei. Pe scurt, era ceva obișnuit printre Anunnaki-i de viță regală să încalce regulile și tabuurile propriei lor societăți și să-i violeze cele mai sacre legi. Dar ce își permiteau să facă – și cu atât mai mult cu cât aveau un statut mai înalt – este mult mai mult decât noi, ca populație obișnuită de veacuri cu legile sociale, ne putem imagina și înțelege, mai ales din partea unor ființe divine. Iar prejudecățile noastre religioase ne fac cu totul incapabili să sesizăm pe deplin adevărul și ne grăbim să găsim o raționalizare mistică bazată pe lipsa noastră de valoare – adică noi, cei aleși, cei creați, nu am fost capabili să trăim la înălțimea a ceea ce ne-a fost oferit.

Deci să rezumăm trăsăturile psihologice ale Anunnaki-lor. Pe partea luminoasă: în termeni de psihic și relații, Anunnaki-i prezintă aceleași trăsături pozitive foarte umane, ca și noi. Am văzut adesea iubirea plină de pasiune, dar de asemenea și iubirea maternă și paternă, cât și supunerea și respectul față de părinți. De fapt, aceasta ar putea fi cea mai statornică trăsătură pe care o prezintă. Au un mare atașament față de pământul lor și față de reședința lor templu privată, și au un simț artistic rafinat. Și, bineînțeles o tehnologie și știință sofisticate pe care le vom analiza în capitolul următor.

Pe partea *psihologică* întunecată: mânie și furie,

comportament impulsiv agresiv neînfrânat de ratiune, gelozie oarbă, invidie bolnăvicioasă, absența autocontrolului și a autocriticii, setea de putere și de a-i controla pe ceilalți, mincinuni, intrigi, tiranie, egocentrism, egouri exacerbate, vanitate și lăudăroșenie, pofte carnale nestăpânite, un revoltător cult al masculinității, tendințe criminale și chiar perverse. Vedem o putere autocrată și violentă, un conducător despotic care îi terorizează pe ceilalți Anunnaki de viță regală și pe membrii Adunării pentru a adopta deciziile lui autocrate. Guvernarea lor este plină de o „dreaptă" trădare de care se absolvă singuri – și care îi face capabili să-și extermine propriii emisari, iubiții și regii pământeni aleși chiar de ei, propriul popor și adepți (cu atât mai mult pe cei etichetați ca fiind dușmanii lor cei „răi") și să plănuiască cu sânge rece anihilarea rasei umane la conceperea căreia au ajutat... Chiar mai mult, Enlil s-a folosit de titlul de Comandant al Pământului (oferit de tatăl său, Anu, moștenitorului său regal) pentru a-i teroriza pe ceilalți zei și a le porunci să se supună planului lui criminal de a șterge de pe fața Pământului o umanitate înfloritoare care începuse să-i tulbure somnul și mândria, și mai ales puritatea sângelui Anunnaki-lor. Dar trebuie să mai adăugăm și câteva neajunsuri și defecte de personalitate mai puțin serioase, precum o ambiție disproporționată, tendință nerușinată de a seduce, înrobirea propriilor lor muncitori nibirieni, nedreptate și lipsă de moralitate revoltătoare, favoritism, absența totală a empatiei, lipsa prevederii, o capacitate de a raționa slabă, ignoranță și chiar prostie, și obiceiul de a arunca responsabilitatea pe umerii altora.

Apoi, pe partea *socială* întunecată, vedem nepotism și comportament de clan, despotism și tiranie, constrângere, competiție și comploturi, rasism, ură și acțiuni răzbunătoare, pedepse disproporționate în urma unor simulacre de procese, certuri și războaie, frați și surori care

se dușmănese, tendințe spre genocid, crime, violuri, perversitate, abuzarea unor femei și adolescente, furturi, invadarea teritoriilor altora, uciderea sau scoaterea din luptă a rivalilor. Printre cele mai mari greșeli realizate din răzbunare a fost distrugerea comorilor culturale ale altora doar pentru a-l pedepsi sau opri pe un frate dușman. Păngărirea templelor altor zei și a sfintei sfintelor s-a petrecut pentru prima dată în cazul templului egiptean Ekur (Marea Piramidă) și a doua oară cu stația spațială postdiluviană din Sinai. Dar nimic nu se apropie de stupiditatea absolută și eroarea grosolană de a pune întreaga populație sumeriană în pericol pentru răzbunări mărunte – și aceasta de două ori. Prima dată, când au votat în Adunarea Zeilor să șteargă umanitatea de pe fața pământului prin apropiatul Potop, ei și-au pierdut atât adepții, cât și forța de muncă necesară pentru a reconstrui orașele. A doua oară a fost folosirea armelor nucleare împotriva lui Marduk în ceea ce este astăzi Palestina și Israel, fără a anticipa norul de radiații care a sfârșit prin a distruge aproape întreaga viață din Mesopotamia.

Pe scurt, există *vreun* defect sau neajuns în rasa noastră umană care să nu fie exemplificat de zeii noștri? Mai precis, există *vreunul* dintre cele șapte păcate mortale care să nu fie cu regularitate realizat chiar de zeii cei mai mari? Pentru a ne reaminti și pentru cititorii care nu sunt iudeo-creștini, acestea sunt păcate care pot aduce celui care le săvârșește veșnica osândă – ca de exemplu faptul de a lua viața unei alte persoane.

De fapt, noi am putea fi chiar recunoscători că ni s-a dat o listă de porunci prin Moise, pentru că aceasta ne-a dat voința și în cele din urmă și abilitățile de a ne controla; am învățat să ne examinăm motivele și acțiunile rezultante, ne-am străduit să îi înțelegem pe ceilalți și să le oferim respectul pe care am vrea să îl primim. Cu alte cuvinte,

aceste porunci au stabilit pentru societățile noastre apărute pe Pământ valori înalte și un cod etic. Și treptat am dobândit cel puțin într-o anumită măsură conștiință și autocontrol, ca să nu mai menționăm prețuirea valorilor înalte precum iertarea, ajutorul, grija, iubirea lipsită de egoism, acțiunile altruiste, egalitatea socială, remunerarea muncii, legi pentru toți, guvernarea prin legi și Constituție – toate dezvoltându-se într-un mod laborios și dureros, pentru a ne scoate dintr-un trecut barbar.

Știam că orice cultură, orice popor de pe Pământ, au fost, oricât de mult timp a trecut, complet barbari. Dar cu siguranță nu mi-aș fi imaginat niciodată că aceasta ar fi fost valabil și pentru rasa divină care a dat un impuls pentru trezirea conștiinței și a civilizației în hominizii care eram.

Oricum, pe măsură ce ni s-au dat legi și religii mai stricte și mai limitatoare decât aveau „zeii" noștri, cât și valori ideale pe care să le urmărim fără încetate, rezultatul – care, trebuie să recunoaștem, a apărut extrem de lent – este că în sfârșit putem afirma cu o judecată echilibrată că i-am depășit în multe domenii și mai ales în dreptatea socială, valorile etice și spirituale, respectul pentru ceilalți, profunzimea gândirii filozofice și ontologice, bogăția de sentimente și empatia, autocontrolul, respectul pentru dreptatea legii, drepturile omului și strategiile de dezvoltare personală. Chiar dacă suntem încă departe de acceptabil, știm măcar unde ne aflăm.

Erau ei o civilizație înțeleaptă și avansată din punct de vedere tehnologic dacă și-au lăsat atmosfera să se subțieze până acolo încât le-a pus planeta în pericol?

Suntem noi o civilizație înțeleaptă și avansată din punct de vedere tehnologic dacă îi permitem atmosferei noastre să se subțieze astfel încât planeta noastră să fie în pericol?

Toată această trudă și învățare laborioasă pe care le-am realizat de-a lungul mileniilor sub biciul zeilor, al religiilor,

al despoților și tiranilor de tot felul au fost în zadar?

Trăim în mod cert în vremuri în care suntem testați ca civilizație planetară.

2

ȘTIINȚA ANUNNAKI-LOR

Să privim acum spre domeniile în care nibirienii par să fi fost mult înaintea civilizației noastre actuale, și anume realizările științifice. A face o simplă comparație ar fi inutil, pentru că știința Anunnaki-lor se baza în mod clar pe principii diferite. Modalitatea mea de analiză din acest capitol a fost să adun din texte cât mai multe date posibil, pentru a deduce ce gen de tehnologii aveau, scopul sau funcția lor, cât și mentalitatea și comportamentele asociate folosirii acestor artefacte tehnologice.

În acest domeniu ne confruntăm cu două probleme. Prima este că fiecare Anunnaki avea propria sa tehnologie secretă, adesea în funcție de rolul pe care îl avea în societate, și ei erau foarte grijulii să păstreze aceste secrete pentru ei înșiși, datorită puterii pe care le-o confereau aceste dispozitive (de aceea nu găsim manuale sau cărți științifice). A doua este o problemă de traducere. Preconcepțiile noastre științifice sunt atât de adânci, încât înțelesul pe care un om de știință îl va da unui cuvânt, traducerea sa, nu poate în niciun caz să fie contrară acestor preconcepții. Conform cărților de istorie, sumerienii abia inventaseră scrisul. „Noi" am inventat avioanele. Deci este imposibil pentru un translator să recunoască conceptul de aparat zburător la străvechea civilizație sumeriană. De aceea

traducerea va deveni „Ea a zburat ca o pasare la x" în loc de „Ea şi-a luat 'pasărea' ca să zboare la x." În consecinţă, argumentul care afirmă că vechile traduceri nu vorbeau deloc despre avioane şi alte tehnologii, că acestea sunt doar imaginaţia lui Sitchin, este foarte superficial, şi vine de la cineva care nu s-a gândit deloc la viziunea noastră îngustă. În calitate de antropolog cultural, şi eu m-am lovit, pe vremea doctoratului, de asemenea concepţii greşite din partea colegilor mei care tratau capacităţile psi tradiţionale doar ca pe o reprezentaţie teatrală. Psi nu există, deci ce putea fi altceva decât teatru?

Ce Spun Istoricii din Antichitate despre Civilizaţiile Sumeriană şi Egipteană

Una dintre cele mai bune surse de informaţii pe care le avem despre civilizaţia sumeriană este, pe lângă tăbliţe şi alte cărţi (în sumeriană, akkadiană, asiriană etc.) preotul şi istoricul sumerian Berossus, care a trăit în Babilon, dar a scris în greacă şi care, în al treilea secol î.e.n., a întocmit o cuprinzătoare istorie a umanităţii. El ne-a lăsat, printre alte informaţii, o relatare despre Potop în greacă – povestind cum, după ce valul s-a retras, lui Ziusudra (Noe), familiei lui şi pilotului Anunnaki de pe submersibil (Arca) li s-a oferit posibilitatea de a trăi împreună cu Anunnaki-i, care reconstruiau câteva reşedinţe şi oraşe pentru ei înşişi. Berossus a relatat de asemenea evenimentele de câteva mii de ani mai târziu, care au avut loc în cazul construirii Turnului Babel, menţionând, exact ca şi Cartea, că diversitatea limbilor a fost introdusă în cadrul umanităţii în mod intenţionat de către zei: „Zeii au introdus o diversitate de limbi printre oameni, care până atunci vorbiseră toţi aceeaşi limbă".

De asemenea trebuie să remarcăm faptul că eminentul istoric evreu Flavius Josephus, sec. I i.e.n., credea că Berossus, în cronicile lui babiloniene, se referea la Avraam atunci când vorbea despre un mare bărbat printre caldeeni, foarte priceput la astronomie. Tatăl lui Avraam, Terah, a fost Mare Preot în oraşul sacru sumerian Nippur, şi apoi în Ur; şi la acea vreme, Marii Preoţi (şi de asemenea şi regii) nu numai că proveneau din părinţi micşti Anunnaki şi pământeni, dar erau de asemenea singurii cunoscători ai ştiinţei – iar tradiţia va continua aşa în Egiptul faraonic şi de-a lungul Evului Mediu creştin.

O altă importantă sursă de informaţii este istoricul şi preotul egiptean Manetho (numele său însemnând „Darul lui Thoth"), care avea acces liber la aproximativ jumătate de milion de volume ce se aflau în Biblioteca din Alexandria – dintre care un mare procent erau tăbliţele de lut sumeriene şi alte tăbliţe mesopotamiene. Regele Ptolemeu Philadelphus (circa 270 i.e.n.) i-a cerut lui Manetho să scrie istoria Egiptului din vremurile cele mai străvechi, şi el a avut acces la Listele Regilor Sumerieni – cronicile conducătorilor pre şi postdiluvieni. Cea mai veche tăbliţă de lut care a supravieţuit până acum (*WB 62*) a fost dezgropată la Larsa şi este datată circa 200 i.e.n. Cât despre Listele Regilor din Egipt, cea mai veche descoperită este *Analele vechiului regat* (cca 2500-2200 i.e.n.), iar cea care este cea mai asemănătoare cu lista lui Manetho este *Lista regilor din Torino* (sau *Canonul regilor din Torino*). Lista lui Manetho merge înapoi până la zeii Anunnaki care au domnit la începuturi; apoi ei au investit regi – şi „regalitatea a fost coborâtă pe pământ", după cum spun tăbliţele – atât în Sumer, cât şi în Egipt, unde au fost instituite dinastiile de faraoni. Zecharia Sitchin ne oferă traducerea listei lui Manetho a marilor zei şi apoi semizei care au domnit în Egipt – înaintea faraonilor umani – pentru un total de 17520 de ani.

Lista regilor sumerieni
Manetho spune:

- O primă dinastie de șapte mari zei care au domn
în total timp de 12300 de ani. Primul a fost Ptah (adi
Enki), care a domnit 9000 de ani, urmat de Ra
(Marduk), care a domnit 1000 de ani. apoi Shu
Tefnut (soția sa); Gib și Nut; Osiris și Isis; Seth
Nephtys; și ultimul, Horus, care a domnit 300 de an
Enki s-a stabilit în Egipt numai după o lungă perioad
acoperind mineritul și apoi manipulările genetice d
Africa de sud-est. El a construit nu numai un siste
de irigații și a „ridicat pământul", dar a ajustat d
asemenea și cursul Nilului. El și-a stabilit mai întâ
reședința pe Insula Elefantina, mai sus de prim
cataractă, și la acest nivel a reglat cursul Nilului - l
Aswan – exact unde se află barajele moderne.
- O a doua dinastie de doisprezece zei – primul
fiind Thoth (Ningishzidda/Hermes). Domnia lui Thoth
a început în 8670 î.e.n. Acești doisprezece zei a
domnit în total în Egipt timp de 1570 de ani.
- A treia dinastie de treizeci de semizei – domnind
timp de 3650 de ani.
- O perioadă cu zece conducători umani – 350 d
ani – având reședința în orașul This (Tanis), timp î
care Egiptul nu este unificat.
- Prima dinastie umană de faraoni – începând l
jurul anului 3100 î.e.n. cu Mên (Menes) și construirea
unei noi capitale: Men-Nefer (Frumusețea lui Mên), p
care grecii o numeau Memphis.

Așa a trecut regalitatea (sau a fost „coborâtă" din Cer
de la zeii Anunnaki la descendenții pământeni.

Chiar și atunci când sunt realizate fapte care par a se datora puterilor magice, ele se bazează de fapt în mare parte pe o tehnologie avansată. Acesta este bineînțeles cazul științelor spațiale, dar și al ingineriei genetice.

De exemplu, astfel se poate explica reînvierea Inannei de către emisarii lui Enki. Am văzut că ei au direcționat către cadavru „ceea ce pulsează" și „ceea ce radiază." Trebuie să observăm aici că termenii lor sunt la fel de funcționali ca și ai noștri atunci când creăm cuvinte din rădăcini din greacă și latină, precum antibiotice (ceea ce ucide microbii/viața) sau telescop (o privire în depărtare); sau creăm substantive derivate din verbe precum „demaror" (ceea ce demarează), sau scaner (ceea ce scanează); este interesant de observat că numai în context științific, tehnologic și cultural li se atribuie termenilor sensul în care sunt efectiv folosiți.

Emisarii i-au administrat Inannei „Apa Vieții" și „Hrana Vieții" (numită de asemenea „Pâinea Vieții") – două ingrediente care se iau împreună și care sunt esențiale pentru a determina o viață lungă (ca atunci când i s-au oferit pe Nibiru lui Adapa) sau condiția de a fi aproape nemuritor (precum nibirienii).

Oricum, știința lor – oricât de tehnologică ar fi – provine în mod evident dintr-o viziune asupra lumii în care puterile spirituale și magice se împletesc cu tehnologia: este ceea ce noi numim acum știință holistică sau integrală. Un exemplu care vorbește de la sine este Marea Piramidă de la Giseh (sau Ekur) și multitudinea de obiecte pe care le foloseau – precum cristale, pietre prețioase, „rețele", „radiație", sau „strălucire" – pentru o gamă de scopuri care rămân misterioase pentru noi. Singurul lucru pe care îl știm cu certitudine este că Marea Piramidă era folosită ca o

instalație pentru control spațial, atât ca un far pentru aterizare cât și ca o „Legătură Cer-Pământ", cum se spune în această poezie sumeriană, unde se folosește cuvântul „tu" ca și cum Marea Piramidă ar fi o ființă.*

Întunecata-i cameră ascunsă (...) într-un Câmp de
Supraveghere este (...).
Podeștiului tău este strâns legat ca o plasă finâ (...).
Străvechile-ți măsurători între orice închipuire.

După potop noi centre spațiale sunt construite sau sunt deplasate către Peninsula Sinai (aproximativ în jurul anului 10 000 i.e.n.), pentru a înlocui cinci orașe sumeriene străvechi care controlau operațiunile spațiale și care fuseseră distruse de Potop, folosindu-se exact același plan bazat pe geometria sacră. În *The Sacred Network*, am studiat asemenea modele arhitecturale globale, și am folosit termenul *geo-arhitectură* de fiecare dată când mai multe clădiri dintr-un oraș sau regiune erau poziționate și orientate astfel încât să formeze o structură globală cu figuri, unghiuri și proporții specifice la scară globală. Astfel, în Regiunea Tilmun (Peninsula Sinai și Egiptul de nord) este construit un nou spațioport pentru a-l înlocui pe cel vechi din Sippar și un nou Centru de Control al Misiunilor (Ekur) pentru a-l înlocui pe cel vechi din Nippur. Acest nou Centru de Control nu este altul decât Marea Piramidă de la Giseh – E.Kur, însemnând „Casa cu un munte" sau „Casa cu un vârf ascuțit." Ambele Ekur aveau aceeași tehnologie.

Marea Piramidă a fost condusă de diferiți zei pe rând. În timpul celui de-Al Doilea Război al Piramidelor, acolo era reședința templu a lui Marduk/Ra. După ce Ninmah a

*Ake W. Sjöberg și E. Bergman, The Collection of the Sumerian Temple Hymns. Se consideră că această poezie a fost compusă de fiica lui Sargon al Akkad-ului, în mileniul al treilea î.e.n.

reușit să negocieze un acord de pace între clanurile rivale, care a pus capăt războiului, ea a devenit pe bună dreptate foarte respectată și reprezenta o forță neutră. Atunci i s-a acordat domeniul spațioportului din peninsula Sinai și a fost numită stăpâna noului Ekur – și a primit titlul de Zeiță a Navelor Rachetă:

Zei mi-au încredințat
Instrumentele de ghidare a piloților din Cer-Pământ;
Sunt mama camerelor cerești.

De fapt, de fiecare dată când un Anunnaki primește un nou rol, el sau ea primește un titlul nou. Astfel, Ninmh este de asemenea numită Ninharsag (Marea Doamnă a Muntelui Harsag) atunci când primește domeniul muntelui Sinai, și este Ninti (Doamna/Zeița Vieții) atunci când creează prin inginerie genetică linia lui Adamu. Sitchin o recunoaște în Ninmah pe zeița Hathor din Egipt; și într-adevăr, Hathor este în mod clar numită Stăpâna Piramidei: „Egiptenii considerau că Peninsula Sinai era domeniul lui Hathor". Piramida era numită „Muntele din vest al lui Hathor" înainte ca zeița egipteană Isis să devină ea însăși Stăpâna Piramidei.

Ningishzidda/Thoth (zeul egiptean al matematicii, astronomiei, geometriei și arhitecturii, numit „Măsurătorul Corzii"), la începutul domniei sale, a devenit Păzitorul Secretelor din Ekur, Marea Piramidă, conform *Papirusului Westcar.* Numele lui sumerian, Ningishzidda, înseamnă „Domnul Artefactului Vieții" sau „Păzitorul Locului Vieții." Mai mult, în *Papirus* se dezvăluie că Thoth avea în custodie planurile secrete ale piramidei și le ascunsese.

Magicianul i-a răspuns faraonului Khufu: „Nu cunosc informațiile din planuri, o, rege, dar știu unde au fost ascunse de Thoth planurile-cu-numere. [...] Există o cutie

de silex în camera sacră numită Camera Hărților la Heliopolis; planurile sunt în acea cutie".

Apoi magicianul îi mai dezvăluie faptul că Ra hotărâse că această cutie va putea fi găsită numai de un urmaș din viitor al lui Khufu.

În ceea ce privește știința, putem cu siguranță – dar numai de puțin timp – să înțelegem genul de știință necesară pentru a modifica ADN-ul și a realiza clonele (așa cum a făcut Ninmah), cât și pentru a calcula traiectoria unei rachete sau sonde, și cum să construim stații spațiale orbitale. Prin inferențe bazate pe ceea ce am învățat să stăpânim, putem să înțelegem cum ar putea fi folosite găurile de vierme pentru călătorii aproape instantanee; de asemenea, în anumite cazuri sunteți capabili să „reinviați" pe cineva care a fost mort din punct de vedere clinic, cu condiția ca aceasta să se realizeze foarte repede.

Totuși, *noi suntem o întreagă știință (într-adevăr o paradigmă) departe de genul de artefacte spirituale și științifice* pe care păreau să le stăpânească Anunnaki-i. Acesta, după părerea mea, va fi tipul de știință holistică sau integrală pe care o vom descoperi și inventa în acest secol. Totuși el nu va fi o copie identică a vechii științe – pentru că noi nu suntem aceiași oameni. Va fi o știință holistică diferită, cu anumite domenii coincizând cu vechea știință.

ENIGMATICELE ME-URI

Anunnaki-i sunt plini de respect și admirație față de misterioasa aură de putere a formulelor divine – ME-urile – care îi conferă deținătorului lor o cunoaștere specifică, putere și charismă. Deși Regele Zeilor, Anu, este prea pragmatic și implicat politic pentru a aprecia cum se cuvine talentele științifice, el nu poate să nu creadă în ME-uri și

căror deținere conferă unui nibirian puterea de a conduce, de a vindeca, de a realiza ritualuri sacre, de a controla orice instalație tehnologică și științifică, și așa mai departe.

Tăblițele ne oferă anumite indicații cu privire la aceste puternice dispozitive folosite în toate templele (adică centrele științifice și spirituale), pentru că ele sunt descrise de fiecare dată când un templu este jefuit, pângărit sau distrus (de exemplu, atunci când Zu jefuiește Centrul de Control al lui Enlil din Nippur, sau Nergal/Erra face ravagii în templul lui Marduk din Babilon, și de asemenea când Ninurta, după ce Marduk a fost eliberat din închisoarea sa din Marea Piramidă, plănuiește fie să distrugă ME-urile acestui templu, fie să le monopolizeze în interesul său).

„Tăblița Destinelor" din templul lui Enlil din Nippur

În mod evident ME-urile aveau o anumită putere magică, dar mai există de asemenea și un aspect tehnologic asociat structurii divine. Se pare că ele reprezentau un anumit gen de programe folosind bănci de date, fiecăruia fiindu-i atribuită o anumită sarcină. Unul dintre ME-uri este de exemplu numit „Tăblița Destinelor" și se afla în sfânta sfintelor din orașul lui Enlil, Nippur (Nibru.Ki), unde Enlil își avea reședința templu, primul Centru (antediluvian) de Control al Misiunilor. El era format dintr-un turn cu o platformă ridicată, pe care „se afla o cameră secretă, Dir.Ga ('Camera întunecată, strălucitoare') unde erau afișate hărțile spațiale ('emblemele stelelor') și de unde era menținută Dur.An.Ki ('Legătura Cer-Pământ')". Sitchin presupune că Tăblița Destinelor consta din „panouri cu date orbitale și hărți cerești vitale", care erau adăpostite în Camera Dirga. În același templu, o altă cameră de control, Ki.Ur („Locul Rădăcinii Pământului"), conține un „stâlp înalt până la cer", care îi permitea lui Enlil „să pronunțe

cuvinte" astfel încât vorbele sale „să ajungă la cer" ~ o antenă perfectă şi dispozitiv de comunicare între Pământ şi Nibiru.

Imnul către Enlil, Marele Binefăcător menţionează unele dintre dispozitivile înalt tehnologice din camera Dirga. Un „ochi plasat foarte sus care scrutează regiunea", o „Rază ridicată care pătrunde pretutindeni" („care caută înăuntrul oricărui ţinut"). Sitchin spune despre această cameră că „Bratul' ei era o 'plasă largă' şi în mijlocul ei era ghemuită o 'Pasăre iute de picior' , o 'pasăre' de a cărei 'mână' cei răi şi netrebnici nu puteau scăpa"; cu alte cuvinte, o „Pasăre iute de picior de a cărei înhăţare nu putea scăpa nimeni."

De fapt, majoritatea marilor zei aveau propriul lor avion (pasăre) sau elicopter (pasăre-rotitoare) în reşedinţele lor templu sacră, în timp ce navele spaţiale interplanetare şi rachetele (shems) se aflau în spaţioporturi (Sippar, apoi Baalbek şi Sinai).

Textul sumerian numit *Mitul lui Zu*, reconstituit din versiunea din vechile limbi asiriană şi babiloniană, povesteşte că Zu (sau An.Zu – „Cel care cunoaşte Cerurile") era un orfan adoptat de igigi – astronauţii care gestionau şi trăiau în staţia spaţială orbitală şi baza de pe Marte; numele lui ne face să presupunem că ei l-au învăţat astronomie şi astronautică. Igigii au început să se plângă de faptul că nu aveau niciun loc pe pământ unde să se odihnească şi să se recreeze, şi l-au trimis pe Zu ca ambasador la Enlil. Enlil îi oferă lui Zu posibilitatea de a rămâne ca asistent în Dirga, pentru a-l reţine şi a amâna astfel răspunsul pentru igigi. Într-o zi, când Enlil îl lasă singur în cameră, Zu fură Tăbliţa Destinelor, pentru că „aşa îmi voi înstaura domnia , voi fi stăpânul Poruncilor Cereşti; pe igigi, în spaţiul lor îi voi conduce!" Când Ninurta, fiul lui Enlil şi Comandant de Război, vine să-l provoace şi să se lupte cu el, Zu îi strigă cu mândrie: „Am

luat toată autoritatea; eu cârmuiesc [acum] hotărârile zeilor!"

Mai mult, „cu puterile pe care le obținuse Zu, niciun fulger nu se putea 'apropia de trupul lui'." Iar Ninurta va reuși să îl doboare numai după ce tatăl său îi oferă niște proiectile puternice.

Dar să reflectăm mai mult asupra efectului pe care l-a avut îndepărtarea acestui ME asupra Centrului Spațial de Control. Imediat ce Zu a luat Tăblița Destinelor: „Opritu-s-au fost divinele formule; Lucitoarea lumină s-a stins; A coborât tăcerea. În spațiu, ființe erau uluite; Strălucirea sanctuarului pierise."

Deci, ce vedem: operațiunile au încetat brusc, „opritu-s-au" – ne putem imagina o hologramă în timp real a spațiului din jurul Pământului și până la Nibiru, arătând toate mișcările navelor spațiale cât și ale corpurilor cerești. Și bineînțeles, oricare ar fi natura sa, energia (poate nucleară sau electrică, dar cel mai probabil de o proveniență inimaginabilă pentru noi) și lumina (idem) au dispărut, zumzetul mașinilor s-a oprit și, la rândul ei, stația spațială orbitală a devenit oarbă, canalul ei de comunicații a fost închis și probabil că nu mai putea supraveghea cerul. Iar aceasta nu e tot ce a realizat Zu printr-un singur furt.

În chiar momentul când Centrul de Control este complet scos din funcțiune, dimpotrivă, Zu, ascunzându-se într-un munte îndepărtat, devine invincibil: „Nimeni nu a îndrăznit să-l urmeze pe Zu în muntele îndepărtat, pentru că el era acum la fel de puternic ca Enlil, deoarece îi furase de asemenea și „Strălucirea"; 'iar cel care i se împotrivește va deveni ca lutul... în fața Strălucirii lui, zeii se mistuie'".

Textul arată clar că acest ME specific, Strălucirea, era „enlilitatea" lui Enlil – adică funcția sa de Conducător al Zeilor pe Pământ și astfel de Comandant al Pământului.

Astfel, un singur obiect magico-tehnologic era esențial pentru a gestiona sau controla funcțiile de rege, regină, sau de Comandant al Pământului, iar oricine îl deținea dobândea funcția și puterea.

Putem presupune că Tăblița Destinelor era astfel un program specific de computer având încluse seturile de date și permițând controlul permanent al cerului, al navelor spațiale și al stației spațiale. Uimitor pentru noi este faptul că aceste calculatoare orientate spre sarcini par să fi venit, fiecare, într-o versiune unică, iar rolul sau funcția îi erau atașate. Oricine le deținea devenea liderul acelui domeniu specific, în acest caz Legătura Cer-Pământ.

În societatea noastră informațională și tehnologizată, putem înțelege cum un cip al unui ME putea controla o întreagă instalație tehnologică (precum sistemele hidraulice ale lui Marduk), pentru că știm că un cip micuț este capabil să emită și să recepționeze microunde (sau altfel de unde) la distanță, să comunice și să controleze mașinării uriașe dintr-o stație spațială îndepărtată sau dintr-o sondă spațială. Mai mult, avem motive să anticipăm că cristalele ar putea fi folosite ca cipuri tridimensionale cu straturi multiple și pentru înmagazinarea datelor – un fel de nano-calculatoare. Dar să nu uităm că era imposibil pentru traducătorii de mai demult ai tăblițelor să înțeleagă asemenea lucruri înainte ca știința calculatoarelor să înceapă acest proces de miniaturizare în anii '80. În comparație cu (relativ) complexa tehnologie, suntem puși la grea încercare pentru a înțelege funcția unui ME precum Divinitatea – modul în care Inanna devine instantaneu regină după ce îi ia cu ea, sau modul în care Zu a fost capabil să-și însușească enlilitatea.

ME-urile lui Enki din Abzu

Trebuie astfel să deducem că Enlil avea o mare colecție de ME-uri – și cu siguranță multe dintre ele îi confereau

enlilitatea pe Pământ, ca Domn al Pământului și Cerului. Și totuși, atunci când Inanna vrea să obțină niște ME-uri astfel încât să dobândească puterea de a fi regină și un domeniu în care să conducă, ea se îndreaptă spre Enki. Aceasta se petrece după ce iubitul și soțul ei, Dumuzi, moare într-un accident în timp ce era urmărit de oamenii lui Marduk; apoi, după cum ne amintim, ea a încercat mai întâi să o viziteze pe sora ei căsătorită cu Nergal și a fost ucisă acolo după ce a fost depusedată de toate atributele puterii pe care le avea cu ea (ME-urile). În acel moment a intervenit Enki, trimițând doi emisari pentru a o învia. După cum se afirmă în psihologie, persoana care ajută sau salvează pe cineva este mult mai legată și atașată de acea persoană decât cea care a beneficiat de acel ajutor. Să ne amintim de asemenea că Inanna avea o inteligență deosebită, că avea o charismă imensă și nu în ultimul rând, era divin de frumoasă. La toate acestea trebuie de asemenea să adăugăm un talent înnăscut de a trezi afecțiune profundă și iubire. Se pare că nimeni nu putea rezista farmecului ei, fie Anunnaki, fie pământeni (mai ales din moment ce îi făcea regi pe aceștia din urmă). Ea l-a sedus pe unchiul ei Adad și chiar pe Anu, care era atât de îndrăgostit de ea în timpul vizitei sale pe Pământ, încât, la plecare, i-a oferit chiar templul din Erech ce fusese construit în onoarea lui – pe E.Anna („Casa lui Anu"). Așa a devenit Erech primul ei oraș și reședință (înainte de Agade). Bineînțeles că acest templu, singura reședință a lui Anu de pe Pământ, trebuie să fi fost foarte puternic el însuși. În el se afla „Lira lui Anu", dar se pare că nu conținea niciun ME.

Textul sumerian *Inanna și Enki* (tradus de S. N. Kramer) povestește cum ea a hotărât să meargă să-l viziteze pe Enki în Abzu și a zburat cu „Barca Cerească" până la reședința lui, de unde a plecat apoi cu nu mai puțin de nouăzeci de ME-uri. Așa am aflat numele unora dintre ele: Domnia,

Divinitatea, Înalta Tiară, Tronul Regalității, Înaltul Sceptru, și Toiag, Înaltul Altar, Dreapta Domnie. Toate cele menționate au legătură cu poziții de guvernare, dar Sitchin ne spune că ea a obținut de asemenea toate ME-urile privind abilitățile și înzestrările necesare pentru a întemeia o civilizație puternică și complexă, precum ritualurile și organizarea unui templu, știința și arta scribilor, artele frumoase și arhitectura, justiția, armele și puterea personală.

Inanna, Regină, Doamnă a Marilor ME-uri

Pentru noi rămâne un mister cum funcționau ME-urile, dar ceea ce știm cu siguranță este că, drept rezultat direct al deținerii lor, Inanna a devenit aproape instantaneu o puternică regină „învesmântată în lumină". Un text numit *Slava Inannei:*

Doamnă a ME-urilor, Regină
Strălucind plină de splendoare,
Preadreaptă, învesmântată în lumină(...)
Demnă de Înalta Tiară,
La Marea Preoție Înălțuită.
Cele șapte ME-uri ce le-a dobândit,
În mâna ei le ține.
Doamnă a marilor ME-uri,
A lor păzitoare...

Să observăm că în acest imn se menționează două ME-uri deținute de Inanna: Înalta Tiară și Marea Preoție. Acum Inanna dobândește o poziție în cercul celor Doisprezece Mari Zei, înlocuind-o pe Ninmah; i se atribuie planeta Venus ca planetă și constelația Leului drept casă zodiacală (în vreme ce Ninmah fusese legată anterior de constelația Fecioarei). Și acum că „În Abzu, din Eridu, ea a

primit ME-urile; naşul ei Enki i le-a dăruit," şi pentru că „Domnia şi Regalitatea i le-a pus în mână," ea devine un lider remarcabil.

Cu Anu se aşază pe marele tron,
Cu Enlil hotărăşte rosturile în ţară.

Regalitatea din Sumer este transferată în oraşul Inannei, Erech, în anul 2900 î.e.n., şi pentru acest oraş începe o perioadă de dominare şi înflorire. În templul ei Eanna, Inanna introduce ritualul „Căsătoriei Sacre": unirea amoroasă între un rege-preot şi zeiţă (ea însăşi), se presupune pentru o noapte. Acest obicei se va răspândi şi în celelalte oraşe şi temple ale Anunnaki-lor, conducând la „Căsătorii Sacre" între Mari Preotese şi zei sau regi, în urma cărora mulţi eroi şi semizei vor fi concepuţi şi născuţi în secret.

Inanna alege bărbaţi puternici pentru a-i fi iubiţi şi îi propulsează la rangul de regi. Ea este cea care, dintre zei, găseşte bărbaţi străluciţi care vor fi întronaţi de Adunare ca regi ai Sumerului, deşi, la acea vreme, ea încă mai asculta de ordinele lui Enlil. Regalitatea întregului ţinut al Sumerului a rămas la Erech pe parcursul domniei a doisprezece regi (Gilgameş fiind al cincilea) şi apoi s-a mutat din nou la Ur; apoi, pentru perioade tot mai scurte, s-a mutat când într-un oraş, când în altul, şi în cele din urmă s-a întors la Kish (o încercare eşuată), apoi din nou la Erech, cu regele Lugal-Zagesi care, cu siguranţă îndemnat de Inanna, a încercat să şteargă Kish-ul de pe faţa pământului şi l-a înfuriat astfel pe Enlil, fiind detronat.

Zeii doresc acum o personalitate puternică pentru a impune ordinea în întregul Sumer şi Inanna/Ishtar începe să caute persoana potrivită. Aşa îl găseşte (în jurul anului 2400 î.e.n.) pe cel care va fi încoronat ca Sargon I

(Sharru-Kin), fiul unei Mari Preotese și care era paharnicul regelui din Kish. Sargon cel Mare care, pe lângă faptul că era „Comandantul Supraveghetor al lui Ishtar", era de asemenea „Preotul Uns al lui Anu" și „Mare Regent al lui Enlil", a întemeiat într-adevăr un imperiu mare și unit care se extindea în întregul Sumer și în țări vecine ca Mari și Elam. Dar el a avut grijă să respecte teritoriile tradiționale ale marilor zei, în fața cărora se înclina, precum Ninurta (al cărui ținut era Lagash și partea de nord-est a Sumerului), Marduk (în Babilon) sau Adad (a cărui regiune se extindea de la Eufrat până la coasta Mediteranei), și care i-au oferit Mari și alte pământuri.

Sargon a domnit timp de cincizeci și patru de ani din orașul Agade /Akkad („Unit") pe care l-a construit pentru a-i fi capitală, de unde numele de „Rege al Sumerului și Akkadului", iar imperiul akkadian a dăinuit aproape 120 de ani, până la distrugerea lui Agade. În Agade, Inanna avea un nou templu ce fusese ridicat pentru ea – Ulmash („Strălucitorul, luxosul"). Agade a devenit centrul unei civilizații foarte rafinate. Pe lângă marile bogății („Locuințele din Agade erau pline cu aur; casele sale strălucind cu putere erau pline de argint"), a înflorit o cultură artistică și spirituală. *Cronicile lui Sargon* descriu astfel orașul Agade: „Bărbații lui vârstnici erau înzestrați cu înțelepciune, femeile în vârstă dețineau elocvența (...) Orașul era plin de muzică." Dar domnia și soarta bună de care se bucura Sargon au luat brusc sfârșit atunci când el a hotărât să construiască o „Poartă către Cer" (Babili), așa cum era Esagil în Babilon, părăsit de Marduk de câteva secole. Și pentru a atrage și dobândi „puterea" pe care o avea Esagil, el a mers să fure niște pământ pe care l-a adus pentru a servi drept pământ de fundație pentru templul său de lângă Agade. Dar acest fapt, privit de Marduk ca fiind o pângărire și desacralizare, l-a înfuriat și l-a adus înapoi pe

ceea din Sumer. Marduk a pornit apoi un război de hărțuire, întometând poporul lui Sargon până acolo încât oamenii s-au revoltat împotriva conducătorului lor, oraș după oraș: „De la est la vest, el i-a înstrănat de Sargon, iar lui i-a dat pedeapsa de a nu-și afla odihna." Și Sargon a murit în același an.

La scurt timp după aceea, Nergal va fi trimis în misiune de Adunare pentru a-l ruga pe Marduk să plece din nou din Sumer și va începe să pângărească și să distrugă templul Esagil, înainte de a fi oprit și alungat din Sumer de tatăl său Enki (Nergal își va lăsa însă acolo trupele și adepții, care vor deveni un popor devotat lui și stabilit în Sumer). După plecarea lui Marduk din Sumer, Inanna a redobândit stăpânirea asupra lui Agade și l-a pus pe tronul lui pe Naram-Sin, nepotul lui Sargon I. În paralel, ea a făcut o alianță cu Nergal împotriva dușmanului lor comun: Marduk. Acum ambițiile Inannei nu mai aveau limite: ea voia să atingă supremația deplină asupra altor zei și a ridicat un imperiu mai mare decât al lui Sargon. A început războaie de cucerire, fără a respecta teritoriile altor zei, împingându-l pe iubitul și marioneta ei Naram-Sin să atace țări și orașe, cucerindu-le fără milă. Mai mult, Nergal a deschis pentru ea calea cuceririlor în Canaan, Liban și chiar Africa – ținuturi unde el avea o poziție sigură. Ea a cucerit Locul de Aterizare din Liban (Baalbek) și apoi orașele dinspre sud de-a lungul coastei. Apoi a pornit împotriva lerihonului „orașul curmalilor", închinat lui Sin (tatăl ei, Nanar); de atunci orașul și-a schimbat credința, nemai închinându-i-se lui Nanar, ci Inannei/Ishtar. Apoi ea l-a împins pe Naram-Sin să intre pe teritoriul interzis al Spațioportului din Sinai și să meargă chiar mai departe către sud-vest pentru a invada Maganul (Egipt). Potrivit lui Sitchin, nu este clar ce locuri au fost cucerite în Sinai și în Egipt, dar aceasta era prima dată când un rege pământean

îndrăznea să pătrundă și să atace teritoriile zeilor (Sinai, Egipt), și aceasta corespunde în Egipt cu o perioadă de dezordine cunoscută ca „Prima Perioadă Intermediară" care a început după căderea celei de-a Șasea Dinastii și în care supremația s-a mutat din nord (Heliopolis/Memphis) la Teba în sud. În această perioadă Nergal a devenit atotputernic în Canaan și Africa (din templul lui reședință din Kutha). Naram-Sin, ne spune *Legenda kutheană a lui Naram-Sin*, în timpul unei vizite la Kutha, a ridicat o stelă închinată lui Nergal, atribuind cuceririle sale ajutorului acestui zeu.

La început, zeii care locuiau în Sumer au fost incapabili să se împotrivească atacurilor înarmei și „au fugit din calea ei ca liliecii dând din aripi." Dar ea și-a intensificat războiul de cucerire și și-a înmulțit atacurile și pângărirea străvechilor cetăți și temple sacre. Ea s-a autodeclarat suprema zeitate, „mai mare decât Anu." Sfidând autoritatea lui Anu și Enlil, ea s-a hotărât să distrugă simbolurile puterii lor și a atacat ea însăși și a distrus Casa lui Anu (vechiul ei templu reședință, Eanna, care-i fusese oferit de Anu), atacând simultan și populația din Erech (vechiul ei oraș și devoți înfocați) și „îi face captivi." În paralel, îl trimite pe Naram-Sin să distrugă sediul puterii lui Enlil din Nippur, Ekur-ul.

> El [Naram-Sin] a sfidat cuvintele lui Enlil, i-a zdrobit pe cei care-l slujiseră pe Enlil, și-a mobilizat trupele, și ca un erou deprins cu tirania, a prins Ekur-ul într-o mână de fier.

Naram-Sin a sfărâmat pereții sfintei sfintelor din templul lui Enlil din Nippur, a pângărit locul, apoi i-a atacat locuitorii și „a luat bogățiile orașului" – orașul care era cel mai sfânt din Sumer. În acest moment zeii reacționează puternic și convoacă o Adunare condusă de Enlil și

hotărâsc pe dată să o aresteze pe Inanna și să o judece. Astfel încât nouă zei, inclusiv Enlil, întruniți ca un tribunal – „Cei Nouă Care Judecă" – se adună pentru a o judeca. Verdictul lor este de a pune un blestem peste orașul Inannei, Agade (înfloritoarea ei capitală a Sumerului și cea avută în vedere pentru un viitor mare Imperiu); iar distrugerea templului ei reședință urma să fie realizată imediat. Inanna a trebuit să fugă în ultimul moment, lăsând în urmă toate ME-urile încrustate în pereții și în sfânta sfintelor templului său. Aflăm din textul *Blestemarea orașului Agade* care erau unele dintre acele ME-uri, când zeii care au venit să distrugă templul le-au luat pentru ei: „Coroana Domniei, Tiara Regilor, Tronul dat stăpânirii" au fost luate de Ninurta. Fratele lui geamăn, Utu, a luat „Elocvența", Enki a luat (înapoi?) „Înțelepciunea", și Anu a adus înapoi în cer „Măreția ce putea ajunge la Cer" (*Războiul*). Agade a fost astfel complet distrus și din cauza acestui blestem nu a mai putut fi niciodată reconstruit.

De fapt, convocarea celor Nouă Care Judecă era o modalitate obișnuită de a judeca și duce la îndeplinire o pedeapsă în cazul unei neleguiri cumplite realizată de un Anunnaki. Era o modalitate de a obține sprijin și de a se asigura de legitimitatea deciziei. Sora Inannei adunase astfel o așa-zisă curte cu juri formată din șapte Anunnaki care îi erau devotați, într-un simulacru de proces, pentru a o condamna la moarte – parodiind astfel ceea ce era un obicei străvechi al nibirienilor de a asigura echilibrul și legalitatea, arhetipul unui Tribunal.

ME-urile din Marea Piramidă

A treia ocazie cu care aflăm mai multe despre ME-uri este în Al Doilea Război al Piramidelor, care s-a sfârșit în anul 8670 î.e.n. și încheierea lui va marca sfârșitul dinastiei lui Marduk/Ra în Egipt și ascensiunea lui Thoth pe tron (și

astfel începutul dinastiei lui Thoth). Primul Război s
Piramidelor, care avusese loc cu 300 de ani înainte, a fos
dus între descendenții lui Ra: Horus și mama sa, Isis, s
luptă cu forțele lui Seth, ucigașul lui Osiris, și se încheie cu
scoaterea lui Seth și a armatelor sale din Egipt (Seth era
fratele lui Osiris și al surorii sale vitrege și soții lui
Retrăgându-se către nord-est, Seth cucerește peninsula
Sinai (și spațioportul ei) și își stabilește suveranitatea asupra
Canaanului (și a noului Centru de Control de pe Muntele
Moria, viitorul Ierusalim).

Al Doilea Război al Piramidelor este declanșat de
moartea lui Dumuzi. După cum ne amintim, după ce fratel
mai mic al lui Marduk, Dumuzi, a violat-o pe sora sa
Gestinanna, Marduk a trimis emisari pentru a-l aresta, și
aceasta a condus la moartea lui Dumuzi, probabil în timpul
fugii pripite. Ordinul de urmărire dat de Marduk nu fusese
o decizie luată de Adunarea Zeilor și de fapt clanul enlilit
îl ajutase pe Dumuzi să scape. În mod normal, sentința
pentru viol la Anunnaki era exilul solitar și poate că
Marduk doar voia să îl aresteze pe Dumuzi pentru a-l duce
la proces, sau poate că doar a avut o criză de mânie specifică
Anunnaki-lor și o reacție exagerată.

Inanna, iubita și soția lui Dumuzi, disperată și furioasă
din cauza pierderii pe care o suferise, se plânge zeilor
enliliți și obține sprijinul lor deplin pentru a începe un
război împotriva lui Marduk. Între timp, Marduk se
retrăsese într-unul dintre templele sale, noua Poartă către
Zei postdiluviană și Legătură între Cer și Pământ: Ekur,
Marea Piramidă de la Giseh.

Inanna vrea să înceapă atacul singură; dar Anu o
avertizează că Ekur are arme puternice: „Explozia lor este
teribilă, te vor împiedica să intri." El o sfătuiește pe Inanna
să caute mai degrabă razbunarea printr-un proces și ea este
de acord. În acel moment se adună toți în jurul lui Ekur și

realizează procesul pe loc. Deoarece Marduk nu poate fi condamnat la moarte ca criminal – deoarece cauza morții lui Dumuzi nu este clară – Inanna propune să fie pecetluită Marea Piramidă și să-l îngroape astfel pe Marduk de viu, „nimeni să nu-i ofere hrană, singur să sufere, apa de băut să-i fie oprită". Astfel, Marduk este închis în Camera Regelui.

Povestea acestui război și a întemnițării lui Marduk a fost găsită pe tăbliițe asiriene de lut în ruinele din Ashur și Ninive. Ea a fost tradusă de Heinrich Zimmern în 1921 și apoi publicată în lucrarea lui Stephen Langdon *New Year Mystery Texts*, în 1923. Ambii savanți au identificat-o ca fiind un „Mister sumerian de Anul Nou" – deoarece textul prezintă un ritual despre moartea și învierea unui zeu identificat ca Bel-Marduk (Bel înseamnă „Domnul").

De remarcat că a existat, în întreaga perioadă medievală, o tradiție a teatrului catolic religios, numită „Mystère(s)" (care derivă din cuvântul latin *mysterium*), care punea în scenă scene religioase și de o înaltă moralitate, ca de exemplu convertirea lui Robert (poreclit „diavolul") în *Le mystère de Robert le diable*. Aceste piese de teatru religioase erau jucate pe parvis – o curte largă – în fața catedralelor, precum cel de la Notre Dame din Paris.

Este foarte posibil ca aceste „piese" fățiș catolice să fi fost inspirate de „misterele" extrem de secrete egiptene și apoi grecești, care erau în esență culte inițiatice – despre care niciun inițiat nu putea vorbi, decât dacă vrea să moară, și despre care, chiar din acest motiv, găsim numai aluzii în scrierile savanților și poeților greci importanți, precum Apuleius în povestea sa inițiatică *Măgarul de aur*. Există de asemenea o tradiție a teatrului religios în hinduism – extrem de sofisticat și foarte artistic în Bali, unde este jucat uneori timp de trei zile și nopți la rând, cu o orchestră completă de circa cincisprezece muzicieni. Textele pieselor

sunt extrase din epopeea epică *Ramayana*.

Textul misterului asirian (textul sumerian original încă nu a fost găsit) pune în scenă mitul morții și renașterii... Care apare constant în folclorul religios și în legendele despre eroi. Iar cei doi autori îl identifică drept un mister creștin, asociat cu Misterele lui Isis și Osiris. Aceste ritualuri inițiatice puneau în scenă moartea, dezmembrarea și reînvierea zeului într-o viață nemuritoare. Erau astfel reconstituite Textele Piramidelor, descrindu-se și oferindu-se indicații pentru călătoria faraonilor, odată decedați și îmbălsămați – către tărâmul de dincolo, imitând astfel prima asemenea călătorie realizată de Osiris. Acest zeu, odată de Isis i-a reasamblat trupul dezmembrat, a trecut prin „Poarta către Zei" în Duat, pentru a ajunge în tărâmul vieții veșnice unde va locui, înzestrat cu o viață nemuritoare, bând Apa Vieții și mâncând Fructul Vieții.

În Misterul lui Bel, este apelată Ishtar/Inanna, apoi Bel/Marduk își afirmă nevinovăția, după care este găsit și condamnat la moarte adevăratul ucigaș. Apoi textul continuă să explice cum va fi salvat Bel din „mormântul" său.

În realitate, deoarece Marduk se retrăsese în Camera Regelui, atacatorii, Inanna și soldații ei de elită, nu aveau decât de etanșeizat cu pietre grele care erau concepute pentru a închide camera, făcându-le să alunece înăuntru printr-o deschizătură specifică foarte fix ajustată, folosind un fel de pârghie. Apoi ei au distrus și îndepărtat partea de pârghie a mecanismului (atât cea de la Camera Regelui, cât și de la intrarea în piramidă), astfel încât nimeni să nu mai poată deschide acum porțile, fie Marduk din interior, fie altcineva din exterior: Marduk era îngropat și în curând urma să se sufoce din lipsa de oxigen, chiar înainte de a muri de foame și sete.

Textele ne spun că în acest moment Ninmah a

intervenit în dispută și a reușit să încheie un acord de pace între cele două clanuri – enliliții și enkiții. (Ceea ce înseamnă, și nu e puțin lucru, că ea a reușit, în primul rând, să tempereze spiritele tuturor suficient de mult pentru a le permite să gândească!) Și apoi zeii și-au schimbat judecata și au modificat verdictul de la o moarte sigură prin sufocare și înfometare la exil. Dar acum apărea o problemă stringentă: Cum să poată fi Marduk salvat de vreme ce nimeni nu mai putea pătrunde în piramidă, și cu atât mai puțin în Camera Regelui?

Trebuie să remarcăm – din nou – cât de incredibil de ilogice și determinate de emoții pripite și necontrolate, și nu de o gândire limpede și globală, sunt deciziile și acțiunile celor mai mari dintre Anunnaki, liderii cărora li s-a încredințat guvernarea Pământului. Avem aici o Adunare care recunoaște că motivul morții lui Dumuzi nu este clar, și de aceea nu-l pot pedepsi pe Marduk printr-o condamnare la moarte. Și apoi hotărăsc să creeze condițiile care să conducă la moartea lui sigură. Deci nu este aceasta un fel de condamnare la moarte? Doar că nu îl ucid ei propriu-zis și de aceea nu simt că sunt responsabili pentru aceasta. Dar nici nu se bazează pe hazard; el nu are nicio posibilitate de scăpare, spre deosebire de anumite teste cumplite din Evul Mediu, care îi dădeau suspectului o șansă, chiar dacă infimă, să supraviețuiască.

Mai mult, deciziile Anunnaki-lor pot fi uneori complet lipsite de sens și contrare propriilor lor interese pe termen lung. Care este folosul sigilării pentru totdeauna, fără a mai păstra niciun mijloc de a pătrunde înăuntru, a unui asemenea magnific artefact tehnologic precum Ekur-ul? Doar pentru a se debarasa de un zeu rival? (Și aceasta fără măcar a recupera atât de rarele și prețioasele ME-uri și bijuteriile tehnologice – care vor fi recuperate doar mult mai târziu). Se pare, într-adevăr, de vreme ce numărul de

creiere din Adunare nu face vreo diferență în deciziile lor importante, că puterea de a raționa a Anunnakilor este într-adevăr afectată fără putință de a fi remediată atâta emoțiile lor brute și necontrolate, cât și de egocentrismul lor orb și inflexibil.

Atunci, ca în orice mare încurcătură, ei îl cheamă pe Ningishzidda (cu siguranță cel numit „Meșteșugarul Zeilor" în textele mai târzii, foarte prieceputul Thoth) pentru a găsi o soluție. Thoth îi inviase deja pe Horus, întepat mortal de un scorpion în timpul luptei împotriva lui Set. În *Războiul zeilor cu oamenii*, Sitchin, bazându-se pe cuprinzătoarea lui cunoaștere a tăblițelor și a culturii Anunnaki-lor, descrie cum Ningishzidda/Thoth a fost cel care a săpat un pasaj care conducea la un puț ce dădea în Camera Regelui și astfel l-a salvat pe Marduk.

Nu este nicio îndoială că Ekur din Giseh, la fel ca Ekur-ul original din Nippur, avea toate ME-urile – știința tehnologică și ermetică – specifice funcției lui, cea de a realiza Legătura Cer-Pământ (Duranki). Dincolo de puternicele arme pe care le menționează textul, trebuie să fi existat un calculator plin de date astronomice și un program care să scaneze cerul și starea sistemului solar (faimoasa Tăbliță a Destinelor pe care a furat-o Zu din Nippur), tehnologia unui tun de control pentru călătorii interplanetare, pentru a scana și calcula traiectorii, și bineînțeles mijloacele de a comunica cu Anu și Nibiru în general.

Odată ce Marduk, eliberat, a plecat – trimis în exil – Ninurta a intrat în Marea Piramidă și fie a furat, fie a distrus toate artefactele tehnologice magice. Acestea erau:

- Piatra Destinului: programe de calcul și pentru date astronomice, ca în primul Ekur, dar Sitchin adaugă că aceasta avea puterea de a repera și urmări indivizi cu o rază ucigașă. Ninurta a poruncit ca ea să fie distrusă

- Inima Ekur-ului: emiţând o forţă netă.
- Piatra Gug sau Piatra care Arată Drumul: determină traiectorii şi direcţii.
- Douăzeci şi şapte de perechi de cristale de pe Nibiru: introduse în canelurile care sunt încă vizibile astăzi în Marea Galerie. Ninurta le-a luat pe toate cele care mai erau intacte după lupta lui cu Marduk.
- Şi nu în ultimul rând, Piatra Apex sau Ben-Ben din vârful piramidei: piatra cea mai sacră a piramidei.

După aceea Legătura Cer-Pământ astronomică va fi stabilită pe un munte din Sinai, Muntele Mashu, lângă „Locul carelor cereşti" (spaţioportul). Iar regiunea este împărţită şi sunt atribuite noi domnii – Ekur lui Ningishzidda/Thoth (şi Ninmah), Sinai lui Ninmah (care devine „Ninharsag"), iar celelalte instalaţii spaţiale clanului enlilit.

- Domnia (sau Enlilitatea) lui Ninurta,
- Locul de Aterizare din Liban (Baalbek) lui Ishkur/Adad (cel mai mic fiu al lui Enlil),
- Ţinuturile de la sud şi est de Locul de Aterizare (Baalbek) lui Nannar,
- Buricul Pământului (Centrul de Control al Misiunilor) lui Utu/Shamash (fratele geamăn al Inannei).

ME-urile Divinităţii

Deci cum ne putem imagina aceste enigmatice ME-uri care ofereau deţinătorului lor sau persoanei care intra în posesia lor asemenea puteri precum controlarea călătoriilor interplanetare şi a cunoaşterii tehnologice, ştiinţifice şi a unei forţe aproape magice?

În ceea ce priveşte ştiinţa şi tehnologia, nu avem probleme să înţelegem cum un set avansat de date ştiinţifice

poate fi codificat într-un obiect micuț: ideea unei codificări 3D în cristale (ca modalitate de a înlocui un hard-disk plan) nu este atât de deplasată, la fel cum nano-codificarea pe atomi (în 3D sau chiar mai multe dimensiuni) este în fază de cercetare. Microcipurile sau nano-cipurile sunt acum în fază de testare. De exemplu, tocmai a fost concepută și testată o retină artificială pentru a le da posibilitatea oamenilor orbi să redobândească sensibilitatea la contrast. microcipul implantat pe macula ochiului are o lățime de 3 milimetri, fiind compus din 1520 de microdiode; el captează razele de lumină și le transformă într-un semnal electric (al unei imagini de 1500 pixeli) care este transmis de-a lungul nervului optic către creier (Zrenner et al, „Subretinal Electronic Chips Allow Blind Patients to Read Letters and Combine Them to Words" – „Cipurile electronice subretinale permit pacienților orbi să citească litere și să le combine în cuvinte").

De asemenea avem la degetul mic nano-calculatoarele atât pentru a stoca cât și pentru a gestiona date, sisteme sofisticate de inteligență artificială, sisteme complexe în rețea și calculatoare cuantice. Marele salt în inovații comportă întotdeauna trei aspecte: în primul rând, dimensiunea tot mai mică a sistemului pentru un număr multiplicat de nano-cipuri care se află în interiorul lor, permițând combinarea proceselor calculatoarelor cu înmagazinarea de date (această combinare se realizează deja în cazul rețelelor neurale); în al doilea rând, gradul de autoorganizare și inteligență artificială globală permițând un proces de învățare autoorganizat; în al treilea rând, un salt în conceperea logicii structurale a sistemului (artificial) și aceasta poate îmbrăca două forme; prima este aceea de cercetarea asupra sistemului avut în vedere (de ex., ochiul artificial și vederea artificială) conduce la o nouă înțelegere a organizării lui naturale – ceva ce logica noastră cauzală

limitată nu putea înțelege înainte, așa cum s-a petrecut, de exemplu, atunci când am înțeles că lumina este atât undă, cât și particule. Și a doua formă este că facem un salt în gândirea noastră globală în legătură cu sistemul pe care îl imită și concepem un sistem și proces total diferit care va realiza aceeași funcție (și atunci facem un salt de la imitarea aripilor la motoarele de rachetă).

În acest mod concepem un sistem sau dispozitiv care este practic autosuficient și evoluează de la sine (autoorganizându-se și învățând continuu). Acesta este deja cazul retinei artificiale, dar dezvoltarea ei viitoare va fi mult mai mult decât obținerea unui miliard de pixeli pe același volum de 3 milimetri, oricare ar fi sistemul folosit; ci va fi să înțelegem cum pot interacționa noile tipuri de „pixeli" unul cu celălalt și trimite către creier ceva care este mult mai mult decât o serie de pixeli colorați. În final vom avea un sistem cvasi-autonom capabil să controleze și să gestioneze domeniul său de operare și expertiză la fel cum ar face-o un om de știință sau manager de top, necesitând o supraveghere globală minimă din partea minții umane. Aceasta poate însemna, de exemplu, gestionarea automată a unui întreg spațioport, cu sosirile și plecările unor nave spațiale interplanetare, pe o bază complet computerizată, așa cum puteau fi ME-urile. Și cu toate acestea, aceste ME-uri făceau posibil pentru piloții Anunnaki de pe o navă spațială atât să comunice și să discute cu sistemul inteligenței artificiale și, dacă era nevoie, să-i suprapună (în limitele unei granițe prestabilite de „legalitate") propriile lor decizii, nevoi și dorințe specifice.

Dar în Sumer, proprietarul unui specific ME este singurul care avea putere deplină asupra lui și care putea modela operațiunile lui după dorința lui sau a ei: proprietarul este realul și unicul stăpân al sistemului.

O altă posibilitate este cea menționată de Isaac Asimov

în *Marginea fundației*, a unei melanj complet al minții operatorului uman cu sistemul de inteligență artificială astfel încât, practic, nano-calculatorul răspunde gândurilor – ordinelor sau dorințelor – utilizatorului.

Ideea principală pentru a înțelege ME-urile este faptul că ele puteau fi dobândite prin înșelăciune (ca în cazul Inannei), sau chiar furate (ca în cazul lui Zu și Ninurta cu cele două temple Ekur). Și astfel trebuie să deducem că o mașinărie înzestrată cu inteligență artificială a Anunnakilor nu era făcută să răspundă numai la undele cerebrale ale stăpânului ei sau la energia sa semantică. Putem introduce în acest punct faptul că la începutul istoriei noastre înregistrate a lui Nibiru, citim că Anu – prin duel – a reușit să pună mâna nu numai pe titlul de rege, dar de asemenea și pe toate ME-urile regelui anterior (puterile sale de a conduce și cunoașterea sa științifică), fără ca regele învins (care a fugit) să trebuiască să facă ceva în sensul transmiterii lor. Oare aceste ME-uri răspundeau imediat noului rege? ME-urile lui Enki au răspuns noului lor utilizator, Inanna, în pofida puternicei obiecții a lui Enki.

În definitiv, analogia cu calculatoarele noastre ne permite să înțelegem cu ușurință cum un sistem de inteligență artificială ce controla și menținea în funcțiune un spațiopart putea fi preluat și supravegheat de un nou manager. Dar este mult mai dificil să ne imaginăm cum se putea aceasta pentru domnie și conducere, ca să nu mai spunem de charismă și talente magice. Ce se afla în Înalta Țiară, Înaltul Sceptru și Toiag, în Tronul Regalității și în Înaltul Altar, care să o înzestreze imediat pe Inanna cu o carismă care opera de la sine, astfel încât să se proclame regină și să declare imediat: „Regină sunt" și să apare ca fiind „înveșmântată în lumină" ?

Să ne amintim că nu vorbim aici despre un real sceptru sau un real tron care, să spunem, ar fi emis un câmp de forță

de o anumită natură. Vorbim despre obiecte mititele pe care Enki i le-a pus cu zecile în mână la un moment dat, ca pe niște diamante. Bineînțeles, nu putem exclude posibilitatea ca un sistem de inteligență artificială arătând ca un diamant cu datele introduse în moleculele și atomii cristalului) să fi fost aplicat pe un adevărat sceptru sau tron și atunci să emită și să controleze un câmp de forță; sau că un ME aplicat pe haine putea de asemenea să emane un câmp luminos, făcând persoana să apară ca „înveșmântată în lumină".

Cele mai enigmatice ME-uri sunt cele ale Regalității, Dreptei Cârmuiri, și – cel mai uimitor dintre toate – ME-ul Divinității! Într-adevăr, când Inanna cântă entuziasmată „Regină sunt", vrea să spună că a devenit regină întronată; a devenit (după cum spun tăblițele): „O torță sfântă care umple cerurile. (...) În Abzu, din Eridu, ea primește ME-urile; nașul ei Enki i le-a dăruit; Domnia și Regalitatea i le-a pus în mână. Cu Enlil ea hotărăște rosturile în țară".

Dar ce îi putea aduce ME-ul Divinității? Nu era ea deja zeiță – nepoata lui Enlil, o Anunnaki descinzând direct din Anu – înainte de a deține ME-ul Divinității? Și imediat, ea este acum inclusă în panteonul celor doisprezece – cu Ninmah trebuind să renunțe la rangul ei, ea, care a realizat atâtea lucruri incomparabile, nu numai pentru noi, dar și pentru comunitatea Anunnaki-lor de pe Pământ. (Așa este răsplătită?) Deci ME-ul Divinității putea să însemne numai includerea ei în cercul celor Doisprezece Mari Zei cărora li se atribuia un corp ceresc corespondent din sistemul nostru solar (cele nouă planete plus Pământul, Luna și Soarele) și aveau de asemenea și o constelație zodiacală drept emblemă. Și pentru că Enki folosise numărul sacru de doisprezece pentru a determina casele zodiacale, numărul Marilor Zei nu putea varia.

Acum Inanna va avea propriul ei templu, propriii ei

adepți, va pune bazele unei religii și va reprezenta Divinitatea pentru pământeni; în scurt timp va declara că este Prima dintre Zei, va avea în multe locuri temple închinate ei. Într-adevăr, ca Ishtar (și alte câteva nume) va fi preamărită ca Marea Zeiță, cea dintâi dintre zei, iar cultul ei se va răspândi în multe regiuni ale Pământului, inclusiv bineînțeles domeniul ei din Valea Indusului și apoi în India, fiind începutul unei lungi ere matriarhale care, după cum știm din istorie și arheologie, se întinsese pe întreg Pământul. Ea va împinge bărbații pe care îi alegea ca regi și consorți să cucerească noi pământuri pentru a-i construi un imperiu, și foarte adesea ea făcea ca aceștia să fie sprijiniți de alți mari Anunnaki, inclusiv Anu.

Învățăturile Zeilor

Să nu uităm că, înainte ca Ninmah și Enki să facă să apară „omul civilizat" odată cu Adapa (care a învățat scrisul, matematica și astronomia), Anunnaki-i de pe Pământ păstrau înregistrări detaliate ale tuturor evenimentelor care se petrecuseră – de la călătoriile lui Enki și Alalu către Pământ și evenimentele anterioare de pe Nibiru – și în acele vremuri numai Anunnaki-i puteau fi scribi. În general, toți marii zei scriau și păstrau aceste înregistrări pentru ei înșiși, dar de asemenea aveau și alți zei care făceau aceasta pentru ei.

Astfel, Ningishzidda/Thoth/Hermes a fost (putem deduce că în tinerețe) scribul desemnat de tatăl său, Enki, în Egipt; dar știm sigur că Enki însuși își scrisese (sau dictase) memoriile, dintre care, până acum, au rămas numai câteva fragmente, și (sperăm) mai multe vor fi descoperite în viitor. De aceea memoriile lui sunt numite *Cartea pierdută a lui Enki* (titlul pe care Zecharia Sitchin l-a folosit pentru a

reconstitui aceste memorii) – una dintre multele „cărți pierdute" care au fost discutate și menționate de eruditii din antichitate și din care nu s-a păstrat sau descoperit nicio copie. Să ne amintim de intriga din *În numele trandafirului*, de Umberto Eco, care se învârte în jurul cărții pierdute a lui Aristotel, și mai precis al doilea volum din *Poetica*.

Enki a fost cel care a pus în scris explorările sale astronomice din perspectiva Pământului, care a calculat înclinarea eclipticii, a împărțit cerul în 360 de grade și doisprezece case zodiacale, și a stabilit cele doisprezece constelații zodiacale de pe ecliptică (pe care încă le folosim astăzi). El a determinat de asemenea lungimea anului pământesc și a elaborat un calendar al Pământului, cât și ciclurile astronomice precesionale (vezi *La începutul timpului*). El a fost de asemenea matematician și un mare inginer. El a transmis cu siguranță aceste științe lui Marduk și Ningishzidda, doi dintre fiii săi. Dar se pare că nu i-a învățat aceste științe – cel puțin nu atât de în extenso – pe fiii săi mai mici Nergal și Dumuzi.

Dar care au fost învățăturile zeilor pentru umanitate?

Rolul scrisului și al păstrării firului evenimentelor – faimoasa funcție a scribilor – a fost primul pe care Enki l-a dezvăluit pământenilor, și mai ales lui Adam/Adapa. Am văzut că Adapa (Adam) și Titi (Eva) erau copiii pe care Enki îi avusese în secret cu două femei pământene. Ei au fost crescuți în casa lui Enki și a soției sale Ninki, care i-au învățat multe lucruri, așa cum ar fi făcut cu propriii lor copii Anunnaki. Adapa a fost educat de Enki, mai ales în științele scrisului și matematicii. Anu fiind nerăbdător să vadă „minunea" care era „omul civilizat", Ningishzidda l-a dus pe Adapa pe Nibiru într-un shem și, în timpul călătoriei, l-a arătat sistemul solar și l-a învățat astronomie. Apoi, după întoarcerea lor pe Pământ, Enki i-a dus pe Adapa și

pe Titi în locuința lui din Eridu și l-a învățat mai departe pe Adapa matematica și scrisul. Totuși, dintre cei doi fii ai lui Adapa și Titi, pe Abael (Abel) l-a învățat Marduk păstoritul, iar pe Ka-in (Cain) Ninurta l-a învățat muncile în agricultură. Apoi apare rivalitatea între cei doi frați și uciderea lui Abael, precum și exilarea lui Ka-in, ucigașul. În tăblițele sumeriene rivalitatea dintre frați este alimentată de favoritismul pe care Enki îl manifestă față de Ka-in, la fel ca în Carte. Mai mulți experți în abordarea psihologică și psihanalitică a Cărții au subliniat că acest favoritism din partea zeității masculine a provocat un lanț de patologii familiale care se întinde până în zilele noastre. Astfel, Daniela Kramer și Michael Moore, în articolul lor „Sour Grapes: Transgenerational Family Pathology in the Hebrew Bible" („Patologii familiale transgeneraționale în Biblia ebraică") subliniază că „rezultatul favoritismului manifestat de părinți și al unor coaliții nesănătoase este rivalitatea între frați, conducând la ură și violență între copii. Lanțul de patologii transgeneraționale poate fi urmărit până la tratamentul diferențial aplicat de Dumnezeu lui Cain și Abel și crima care a rezultat." Aceasta a creat, spun autorii, o „legitimizare a patologiilor familiale de către poveștile biblice."

Cu diverse ocazii, Adapa a fost de asemenea inițiat în știința secretă a Anunnaki-lor, „secretele zeilor." În primul rând, în timpul vizitei sale pe Nibiru, lui Anu i-a plăcut de el și i-a oferit o anumită cunoaștere cu privire la plante, l-a făcut preot vindecător și l-a instruit cum să înceapă o linie de preoți. Apoi Enki l-a învățat pe Adapa, pe lângă inițierea în diverse domenii științifice, secretele despre Anunnaki și planeta Nibiru – cunoaștere pe care el a transmis-o nepotului său Enshi (fiul lui Sati și Azura).

Conform cărții lui Sitchin *„Întâlniri divine"*, la a șasea generație după Adapa s-a născut Enmeduranki/Enkime –

Enoh din Biblie – al cărui nume înseamnă „Stăpânul tainelor divine cu privire la Cer." Enki l-a învățat personal astronomia și cunoașterea secretă a Anunnaki-lor. Ulterior, Enkime a învățat mai multă astronomie de la Marduk, care l-a luat într-o călătorie către stația spațială, și apoi pe Lună. Și în fine, el a fost pregătit și făcut Mare Preot de către Utu/Shamash, care controla spațioportul din orașul său Sippar.

Shamash și Adad (...) i-au arătat cum să
observe uleiul pe apă, un secret al lui Anu, Enlil și Ea (Enki).
I-au dăruit tăblița divină, Kibbu,
un secret al Cerului și pământului; (...) L-au învățat cum
să facă socoteli cu numere.

Enkime/Enoh a fost cel cu care a început oficial linia de preoți; el este al șaptelea conducător antediluvian – așa cum se afirmă și în tăblițele sumeriene și în Carte, și a fost luat pentru a trăi alături de zeul Enlil într-un „loc sacru al zeilor." El a fost învățat o gamă largă de științe, inclusiv cunoașterea sacră. Cartea îi atribuie scrierea a 360 de cărți. Conform Cărții lui Enoh, el a fost luat într-un car pentru a vizita și învăța în Cer, apoi s-a întors pe Pământ pentru o scurtă perioadă pentru a transmite cunoașterea sa copiilor săi, și apoi a fost luat din nou pentru totdeauna, oferindu-i-se nemurirea.

Primul născut al lui Enoh a fost Matusal/Matusalem, căruia i-a transmis cunoașterea sa privind scrisul. Fiul lui Matusal și al soției lui, Ednat, a fost Lu-Mach („Bărbat puternic"). Sitchin spune în *Cartea pierdută a lui Enki*: „În zilele lui Lu-Mach, Marduk și igigii [astronauții de pe stația spațială] au început să se căsătorească cu pământence." El datează acest eveniment ca având loc în jurul anului 100 000 î.e.n.

În opinia lui Sitchin, al zecelea conducător după Adapa

a fost marele Ziusudra/Noe, Regele din Shuruppak (orașul și templul lui Ninmah) și Mare Preot atât al lui Ninmah, cât și al lui Enki (în Eridu). El a devenit, în Academia din Eridu (unică în Sumer), unul dintre cei Șapte Înțelepți din Eridu.

Linia Marilor Preoți

Preoția umană pământeană a fost instituită odată cu Enoh, cu o linie de Înalți Preoți. Astfel, foarte de timpuriu, oamenii-pământeni din Sumer erau educați să fie scribi și savanți, și să înregistreze datele istorice dictate de zei. De atunci încolo, preoții au devenit păstrătorii nu numai ai cunoașterii sacre și secrete, dar și ai cunoașterii științifice.

Dar zeii Anunnaki ne-au lăsat de asemenea și cărți care rezumau știința și cunoașterea lor sacră. Știm din diverse surse istorice că Thoth/Hermes așternuse în scris știința timpului său (adică știința Anunnaki-lor, cât de mult permiseseră enkiții, mereu dornici să ne transmită cunoașterea lor). Munca lui Thoth se ridică la patruzeci de cărți acoperind diverse discipline științifice, precum geometria, matematica, astronomia și metafizica. De-a lungul secolelor a existat un curent continuu de filozofi greci importanți care mergeau în Egipt pentru a fi inițiați în știința și cunoașterea secretă a egiptenilor, precum Platon, Pitagora și Apollonius din Tyana, care a predat filozofia sa neo-pitagoreică în Efes în timpul primului secol e.n. După cum spune Sonja Klug în *Kathedrale des kosmos*, dacă Cavalerii Templieri au trăit în templul lui Solomon din Ierusalim, reședința Regelui Balduin, oficial pentru a-i proteja pe pelerini, scopul lor real era de fapt de a căuta rămășițele subterane ale Primului Templu. Se pare că au găsit acolo nu numai cărțile lui Thoth, ci și cheile ezoterice pentru a le decoda. În acel moment Hughes de Payens, liderul celor nouă cavaleri care puseseră bazele Ordinului Templier în Ierusalim (oficial în 1118), se spune că ar fi adus

cărțile în Franța la mănăstirea cisterciană din Citeaux, unde cruzi evrei și arabi au început traducerea lor. Apoi, la scurt timp după întoarcerea lui Payens, Bernard de Clairvaux (care era un mare erudit) a plecat din Citeaux pentru a întemeia Mănăstirea cisterciană Clairvaux (1115), unde se pare că ar fi fost centralizată traducerea străvechilor pergamente și manuscrise, inclusiv a cărților lui Thoth. Klug atribuie acestor cărți apariția bruscă a stilului gotic în Franța și Anglia în 1118.

Aceste cărți rezumă știința pe care Thoth voia să o dăruiască celor învățați, dar noi știm de asemenea că exista o cunoaștere transmisă numai celor inițiați – o linie secretă de transmisie care a început în Egipt. Ea exista cu certitudine în timpul domniei lui Thoth, dar există dovezi suficiente că ea fusese deja instituită sub domnia lui Osiris și Isis (care a început cu aproximativ 1100 de ani înainte de cea a lui Thoth, care a început în 8670 î.e.n.), după cum o arată cultele care au supraviețuit: Misterele lui Isis și cele ale lui Osiris, în care au fost inițiați mulți filozofi și gânditori greci, și pe care le dezvăluie într-o oarecare măsură Apuleius în *Măgarul de aur*. Și aș putea spune că avem toate motivele să credem că ea a fost concepută și instituită de Enki însuși, având în vedere dorința sa de a împinge umanitatea la cel mai înalt nivel atins de Anunnaki – și aceasta pe ascuns, ferindu-se de ceilalți zei invidioși, și mai ales de fratele său. Într-adevăr, este foarte posibil ca însăși noțiunea de „cunoaștere secretă" și linie de transmisie să fi fost concepută de Enki pentru a-și împlini înaltul scop privind umanitatea, și anume să stimuleze talentele umane, să exploreze, să gândească și să descopere, astfel încât să ajungă la egalitate cu civilizația Anunnaki-lor. Aceasta, după părerea mea, s-a realizat în vederea și cu scopul pe termen lung de a impulsiona apariția unei civilizații înfloritoare capabilă să o înlocuiască pe cea obsedată și

decadentă moștenită de pe Nibiru. Acest plan pe termen lung trebuia să fie cât se poate de bine ascuns de Enlil. În engleză, ca și în franceză, folosim expresia simbolică „închis ermetic" cu o misterioasă referire la Hermes, pentru a desemna împiedicarea trecerii aerului, a unui lichid și așa mai departe, sau a informațiilor între un sistem și altul. Se poate oare ca ea să provină din conceptul de a proteja o cunoaștere secretă, sau anumite informații, într-un grup inițiatic și ascunderea lor de cei care dețin puterea?

3

CREAREA UMANITĂȚII PRIN INGINERIE GENETICĂ

Acum că avem o imagine clară în ceea ce privește profilul psihologic al strămoșilor noștri zei și faptele lor – cât și propriul nostru bagaj inconștient ca specie, fiind creați din ADN de Anunnaki și crescuți de ei ca niște copii – să aruncăm o privire mai atentă asupra procesului creării noastre și a desfășurării lui. Carl Jung vorbește despre o imagine „paradoxală" a lui Dumnezeu, plină de contradicții interioare, și mulți experți în domeniul psihologiei (fie ei experți în Biblie sau nu) au subliniat impactul profund al legendei creației asupra inconștientului nostru colectiv. Dar mai întâi să ne familiarizăm cu acest domeniu de cercetare.

Studii Psihologice și Studii Biblice Critice

Povara care s-a abătut asupra umanității prin redarea specifică a ceea ce Sitchin numește „Poveștile Creației din Cartea Genezei" nu se datorează, din punctul lui de vedere, numai faptului că sunt „versiuni condensate și revizuite ale textelor sumeriene originale [... care] nu erau mituri

primitive, ci depozitare ale unei cunoașteri științifice avansate pe care cercetătorii moderni abia acum încep să o descopere".

Din cauza unor judecăți nedrepte și a atribuirii responsabilității oamenilor-pământeni, structura de bază a psihicului uman în culturile monoteiste a fost în mod incontestabil deviată către autoculpabilizare și anxietate. Dimpotrivă, zeii cei mari au primit un cec în alb, și chiar faptele lor reprobabile au fost greșit reprezentate ca absolvite, și în consecință, pe termen lung, adevărata lor natură a fost uitată și idealizată.

Abordarea critică a psihologilor și psihoanaliștilor în ceea ce privește scripturile biblice a subliniat faptul că temperamentul mânios și răzbunător al divinității și condamnările și pedepsele nedrepte și repetate impuse umanității au reprezentat o eternă cauză de culpabilizare și nelinițe, ajungând în profunzimile inconștientului nostru colectiv (vezi de exemplu Freud, Jung, Fodor, Fromm, Bottoms, Bruns, Ellens și Rollins). De exemplu Freud a văzut în Dumnezeu proiecția tatălui despotic, chiar cauza procesului de reprimare creând superegoul, adică autoritatea tiranică interiorizată autodistructivă și autoimitatoare (vezi Freud, *Totem și tabu*, și de asemenea lucrările lui Beit-Hallahmi și Argyle). Pentru Ericj Fromm, „[Omul] proiectează tot ce are mai bun asupra lui Dumnezeu și astfel se secătuiește... Dar care este relația lui cu propriile sale puteri? Ele au devenit separate de el și în acest proces el s-a înstrăinat de el însuși". Mulți terapeuți subliniază faptul că pacienții lor prezintă nevroze ce își au rădăcinile în convingerea lor care este în conflict cu incapacitatea lor de a se împăca cu imaginea lui Dumnezeu și afirmațiile din scripturi care sunt complet în afara spiritului epocii, a spiritului vremurilor; acești pacienți sunt plini de probleme și neliniști provenind din, după cum

spune Jung, „reacțiile omului profan în fața paradoxurilor și ororilor morale din Vechiul Testament" (scrisoare către Rev. David Cox, retipărită în Edinger, *The New God-Image*). În această scrisoare, Carl Jung vorbește despre o imagine „paradoxală" a lui Dumnezeu, care conține atât binele cât și răul – la fel ca omenirea – de vreme ce el manifestă mânie, nedreptate și cruzime. Și totuși, în calitate de Creator a tot ce există, el este categoric implicit în umanitatea creată, și astfel responsabil.

> Suferințele omului nu se datorează păcatelor lui, ci creatorului imperfecțiunilor sale, paradoxalul Dumnezeu. Dumnezeul din Vechiul Testament este păzitorul legii și moralității, dar este chiar el însuși nedrept. El este un paradox moral, nechibzuit într-un sens etic... Paradoxul divin este o sursă de suferințe nesfârșite pentru om. Iov nu poate să nu vadă aceasta și astfel vede mai mult decât Dumnezeu însuși... Pare posibil ca el [Iov] să fi anticipat inconștient evoluția imaginii lui Dumnezeu. Dumnezeu trebuia să devină om... Dumnezeu va fi umanizat, omul va fi „divinizat."

Jung subliniază faptul că noi trebuie să analizăm imaginea lui Dumnezeu ca un proces evolutiv; este atât de întortocheată și discordantă interior, încât a creat nu mai puțin decât ceea ce Jung numește un „complex al lui Dumnezeu." Să ne amintim că în terminologia timpurie a lui Jung, spre deosebire de cea a lui Freud care a împrumutat termenul de la el, un „complex" era în primul rând o *constelație* de procese psihologice, și acestea nu erau în mod sistematic tendințe negative. De aceea Jung, pentru a se distanța de conotațiile atribuite de Freud termenului, a creat ulterior termenul de *constelație psihică* (vezi cartea mea *La prédiction de Jung*). În cele două scrisori ale sale către Cox,

Jung explică cum paradoxala „imagine a lui Dumnezeu" din Carte, atât bună cât și rea, a creat în noi o relație dual și antinomică față de această imagine, care la rândul ei a fost interiorizată ca o constelație conflictuală creând un stres profund și o „suferință nesfârșită." Conceptul de complex al lui Dumnezeu a ajuns în cele din urmă să însemne o personalitate imatură și îngâmfată care se consideră Dumnezeu și crede că el nu poate greși, chiar dacă este confruntat cu dovezi contrarii. Să remarcăm totuși că evoluția spectaculoasă a acestui concept este un alt exemplu cu privire la constanta deplasare a responsabilității de la divinitate la noi, ființele umane. Conceptul arăta la început un defect evident al zeității, oglindit în psihicul nostru, și acum el doar înseamnă un alt defect specific în ființa umană.

În teoria câmpurilor semantice, eu folosesc termenul *constelație semantică* pentru a mă referi la constelațiile care sunt atât conștiente cât și inconștiente, și care există la nivel individual sau colectiv (*semantic* în sensul de „dând un înțeles"). Conștiința personală este astfel un *câmp semantic* (un câmp de procese psihomentale având un înțeles) care cuprinde mii de asemenea constelații, parțial conștiente și parțial inconștiente. Dar imaginea lui Dumnezeu există nu numai ca o constelație individuală specifică persoanei, ci de asemenea ca o *constelație colectivă* pentru comunități mari din același arbore religios, influențând, dar nu legând mintea individuală. Diversele științe sunt astfel constelații colective care continuă să evolueze prin intermediul cercetărilor oamenilor de știință, și o renumită operă de artă precum *Mona Lisa (Gioconda)* lui Da Vinci este de asemenea o constelație colectivă, existând atât la nivel transpersonal cât și în psihicul nostru individual. Contribuția unei singure persoane poate face ca o constelație colectivă să evolueze sau să creeze una nouă, cum ar face de exemplu un profet

sau un geniu într-un anumit domeniu.

Dar să revenim la Jung: prezicând că „omul va fi divinizat", el se referea în mod evident la un salt în conștiință pentru întreaga umanitate (și eu văd deja acest salt având loc chiar acum). Reușind să pun cap la cap informații din mai multe cărți ale sale, am observat că el a prezis că marea majoritate a ființelor umane urmau să atingă nu numai o armonizare interioară între fațetele masculine și feminine ale psihicului, ci și o armonizare între ego și Sine (spiritul sau sufletul individual). Aceasta va conduce la co-crearea unui câmp de conștiință transpersonal și colectiv la nivel planetar – ceea ce eu numesc *câmpul semantic planetar*, iar Teilhard de Chardin numea Punctul Omega în care ansamblul minților (noosfera) va fi ca o conștiință gigantică (și totuși fără a se pierde libertatea și specificitatea individuală).

Dar pentru a ajunge la această mare armonizare, cu siguranță trebuie să ne împăcăm cu constelațiile colective negative (și, după cum o numește Jung, cu „umbra" ca fațetă a psihicului nostru) și una dintre ele este în mod categoric imaginea paradoxală a lui Dumnezeu. Carrin Dunne („Between Two Thieves"/ „Între doi hoți" în Stein și Moore, *Jung's Challenge to Contemporary Religion*) spune că, „după Isaia 45:7, [Dumnezeu] este creatorul întunericului și al răului, cât și al luminii și păcii." Dunne arată că pentru Jung, această personalitate duală sau „diadică" este reflectată în Fiu, Hristos, care este Sinele care formează un cuplu Hristos-Antihristul (Sinele și „umbra" lui).

Harold Ellens spune în textul său „The Psychodynamics of the Fall Story"/„Psihodinamica legendei Căderii" (în Ellens și Rollins, *Psychology and the Bible*, vol. 2): „Pe un al doilea nivel, [Căderea] este o legendă despre simțul rușinii și al anxietății din jurul conștientizării, vulnerabilității și exploatării sexualității." Chiar și

scripturile creștine se poate să fi avut „un subtext sau un
dedesubt periculos care a fost ignorat [... și] poate avea un
efect distructiv asupra indivizilor, comunităților și
culturilor," afirmă Ellens cu privire la Ioan 9, în eseul său
numit „Toxic Texts"/ „Texte toxice" (în Ellens, *The
Destructive Power of Religion*).

O orientare interesantă printre experții biblici critici
este focalizarea asupra tendințelor discriminatorii evidente
în Carte față de sexul feminin, mai ales în Geneză – rădăcina
cumplitei nedreptățiri a femeilor – după cum afirmă
numeroși cercetători în „A Feminist Reading of Genesis"/
„O interpretare feministă a Genezei" al lui Lyn Bechtel.
Această tendință discriminatorie a ajuns până la noi, după
cum vom descoperi în această lucrare, prin editarea și
interpretările specifice ale unor texte mult mai vechi care
nu prezentau însă această tendință. Anumiți cercetători cu
tendințe feministe au dorit să corecteze textul în această
direcție, după cum s-a realizat deja cu nuanțe rasiste, dar
eu cred că această sarcină este ca o gaură fără fund: nu este
posibil să putem deposeda textul de adânc înrădăcinata
paradigmă a dominării și de omniprezentul model
patriarhal și sistem de valori. În opinia lui Riane Eisler,
sistemul orientat către dominația patriarhală de pe întreg
Pământul, care a răsturnat vechea eră matriarhală, a
pângărit toate domeniile sociale, de la comunități la politici
și economie, și chiar știință. El a creat o economie de
dominare în care femeile câștigă mult mai puțin pentru
aceeași muncă și constituie 70% din populația de pe Pământ
care trăiește în sărăcie lucie. În *The Real Wealth of Nations*,
ea propune co-crearea unei economii de parteneriat bazată
pe bunăvoință și solidaritate. Nu pot să nu-i dau dreptate
când spune că trăsăturile care ne fac cu adevărat umani
sunt empatia, creativitatea și potențialul conștiinței noastre,
și aș adăuga că trebuie să ajungem la o soluție de

compromis cu modelele patriarhale învechite – mai ales cele care nu cer supunere oarbă și care au tendința de a ne suprima creativitatea și libertatea individuală.

Ideea este că oricâte „corectări" ale textelor am realiza, ele nu vor îndrepta comportamentul imoral și nedrept al zeilor noștri. Analistul jungian Murray Stein observă că „Un mare număr de ființe umane au ajuns la un punct în maturizarea conștiinței lor, în care legendele tradiționale despre Dumnezeu, inclusiv doctrinele cele mai exaltate și morale, par copilărești și în mare parte ancorate în teamă și dependență" (Stein și Moore, *Jung's Challenge to Contemporary Religion*).

Ilogismele și contradicțiile inerente abundă, hrănite de secole de teologi care totuși erau capabili să decripteze în ele porunci divine foarte clare pentru subjugarea femeilor, a copiilor și a oamenilor de alte credințe. Cea mai evidentă contradicție cu privire la acest serios subiect fiind cele două legende ale Creației: una în care umanitatea a fost creată bărbat și femeie de la început (deci egali sau androgini), și a doua în care Eva este creată din coasta lui Adam, punând-o astfel până la sfârșitul timpurilor pe o poziție inferioară, în timp ce numai Adam urma să fie un canal de comunicare cu dimensiunea divină.

O alta este evidențiată de Jung: „Păcatul cumplit pe care Biserica Catolică îl urmărește într-una este sexualitatea, iar idealul *par excellence* este virginitatea , care pune un categoric stop vieții." Dar vom vedea că divinitatea din Carte, și Enlil, Comandantul Pământului din Sumer, și-au schimbat părerea și regulile pentru umanitate cu privire la problema sexualității și supraviețuirea omenirii de cel puțin două ori – prima dată în grădina din Eden/Edin și a doua oară imediat după Potop. Și în consecință, orice regulă de comportament urmând vreo poruncă în acest domeniu are în cel mai bun caz o temelie șubredă.

Din perspectiva jungiană, chiar dacă descifrăm adevăratele evenimente istorice codificate pe tăblițe, care au avut loc în familia sumeriană regală, trebuie totuși să ne uităm că aceste evenimente și diversele lor interpretări de către diverși zei sumerieni și diferite credințe de-a lungul timpului au creat constelații semantice colective; și în aceste constelații colective arhetipul tatălui-despot al lui Freud, cât și arhetipul femeii păcătoase și ispititoare din religiile iudaică, creștină, musulmană există și sunt încă întronate. Aceste arhetipuri se află în subconștientul nostru colectiv și de asemenea în inconștientul personal al fiecăruia dintre noi; și ele încă există (într-o formă mai puțin distructivă) în inconștientul ateului sau în cel al gânditorului care a respins religia instituționalizată pentru o conectare directă cu Sinele său – și aveam să descopăr aceasta cu mare uimire, datorită imensei ușurări și a clarității sufletești pe care le-am simțit după ce am scris această carte. Să remarcăm că și arhetipul femeii diabolice operează ca o închisoare limitând și libertatea bărbatului, nu numai pe cea a femeilor.

Deci nu suntem interesați numai de corectarea unor greșeli și îndreptarea unei legende – subliniind astfel anumite comportamente și reguli sociale abuzive derivate din ceea ce marele psiholog jungian James Hillman numește „literalism amăgitor", adică o interpretare strictă și literală a scripturilor, a căror delimitare de fundamentalism, după părerea lui, nu este prea clară („Monotheistic or Polytheistic"/"Monoteist sau politeist" în Miller, *The New Polytheism*). Elaine Pagels, în cartea ei *Adam, Eve and the Serpent* arată clar: „Tertullian, de exemplu, a luat Facerea 3 ca o oportunitate de a-și avertiza 'surorile în Hristos' că și cele mai bune dintre ele sunt, de fapt, co-conspiratoarele Evei: 'Sunteți poarta diavolului... voi sunteți cele care l-au convins pe cel pe care diavolul nu a îndrăznit să-l atace... Știți că fiecare dintre voi este o Evă? Osânda lui

Dumnezeu asupra spiței voastre femeiești dăinuie chiar și acum: vina, inevitabil, dăinuie și ea."*

Suntem în principal interesați, în calitate de căutători ai noului spirit al vremurilor, să facem ca aceste constelații colective să evolueze, pentru a le desprinde de psihicul nostru. Așa cum arată și Jung, ele au fost deja transformate: „O interpretare psihologică a imaginilor arhetipale dominante revelează o serie continuă de transformări psihologice, descriind viața autonomă a arhetipurilor din spatele scenei conștiinței" („Scrisoarea a 2-a către Cox"). Bineînțeles că nu vrem să le distrugem (dacă ar fi vreodată posibil așa ceva), dar putem face ca aceste constelații semantice, sau o parte din ele, să devină inactive și să înlăturăm influența și puterea lor distructivă și înlănțuitoare – păstrându-le ca pe niște imagini ale unei ere trecute a umanității. Jung ne amintește că conștiința este o creatoare continuă a lumii: „Nimeni nu pare să fi observat că fără un psihic care să o reflecte, lumea ar putea la fel de bine să nu existe, și că, în consecință, conștiința este o creatoare secundară a lumii" („Scrisoare către Pastorul Tanner" în Edinger, *The New God-Image*).

Întorcându-ne la existența binelui și a răului, povestea hindusă a creării ființelor sacre ar putea fi cea mai apropiată de realitate, atunci când se vorbește despre *baterea oceanului de lapte*. În jurul unui stâlp central – un munte care se ridica din mare – șarpele gigantic Vasuki este răsucit ca o frânghie, cu ambele capete libere. Un șir de *deva-și* (zei) pe o parte și un șir de *asura-și* (demoni) pe cealaltă parte trag frânghia alternativ, și aceasta face ca stâlpul să fie tras când într-o parte, când în alta. Din turbulențele din marea de lapte sunt create Luna, *apsara-ele* (dansatoare celeste), vaca cea sacră

*Citatul lui Pagel din Tertullian este preluat din eseul său De cultu Feminarum, I, 12.

și Amrita (nectarul nemuririi). Mitul hindus (la fel ca filozofia chineză cu privire la cele două forțe complementare – feminin yin și masculinul yang) opune două forțe de bază care, prin gama lor largă de interacțiuni (de la armonie la conflicte) creează turbulențele și transformările necesare creării tuturor lucrurilor. Înțelepciunea hindusă ne spune că, aparent, deva-și și asura-ții (care de fapt sunt frați vitregi) se luptă pentru putere și control în lume, deși ambele tipuri de forțe sunt necesare pentru creație, și ambele (în poziția catalogării lor drept „bune" sau „rele") contribuie activ și în modul lor specific la desfășurarea ei. Bineînțeles, atunci când cântărim cu adevărat (fără idei preconcepute) o dualitate morală fundamentală de tipul Bine versus Rău, începem să realizăm că diavolii/asura-ții unora sunt zeii/deva-ții altora și vice-versa. (Aceasta bineînțeles dincolo de faptul că orice reprezentare a unui zeu este deja o constelație complexă de calități și lipsuri paradoxale și antinomice, după cum a arătat deja Jung).

Din această perspectivă vom vedea de-a lungul istoriei zeilor Anunnaki că orice popor liber, străin sau necucerit este catalogat drept „nesupus" și devine apoi „dușman." Aceste populații sunt în scurt timp literalmente demonizate – aceasta cu mult înainte ca toate zeitățile altor religii (precum Bel/Baal/Marduk și Zeița-Mamă) să fie numite „diavoli" în Carte. Astfel, Elaine Pagels, în studiul ei *The Origins of Satan*, spune: „Ce mă interesează pe mine în schimb, sunt mai ales implicațiile *sociale* ale figurii Satanei: invocarea lui pentru a exprima conflictele umane și pentru *a caracteriza dușmani umani în cadrul tradițiilor noastre religioase*" (sublinierea mea).

Procesul psihologic al demonizării Celuilalt sau dușmanul este ceea ce vedem că se realizează constant în războaiele religioase, și în cazul istoric binecunoscut al

Joanei D'Arc: ea a fost o sfântă și o salvatoare pentru partea centrală a Franței, și o vrăjitoare și diavoliță pentru Franța de nord și Anglia. Cel puțin în filozofia chineză, nu există calitățile de bine sau rău atașate conceptului yin-yang – numai două tipuri diferite de dinamică (energie emisivă versus energie receptivă), ambele fiind, privite individual, creatoare și operative.

Nu Avem Niciun Motiv să ne Îndoim de Adevărata Geneză a Umanității

După acum arată experții în civilizația mesopotamiană (ca de exemplu G. Smith, Sitchin etc.) studiind tăblițele și informațiile arheologice, avem toate motivele să fim siguri că tăblițele ne oferă adevăratele date istorice despre începutul umanității.

În primul rând, experții au, pentru evenimentele fundamentale, o varietate de versiuni în diferite limbi antice (nu numai limbile străvechi ale Orientului Mijlociu printre care sumeriana, akkadiana, babiloniana, asiriana și ebraica, dar de asemenea egipteana și greaca), care *prezintă multe relatări strict similare* și astfel arată că sunt *copii ale unor tăblițe de lut sumeriene mai vechi*. Cercetarea unui text se realizează comparând toate versiunile diferite descoperite până acum, cu cât mai vechi cu atât mai bine, și asamblarea a ceea ce acești experți consideră că a fost versiunea originală. Așa rezolvă ei problema fragmentelor lipsă sau indescifrabile, multe tăblițe de lut fiind sparte sau prezentând rânduri indescifrabile pe ici pe colo, datorită deteriorării realizate de timp sau alți factori.

Al doilea motiv major pentru ca noi să avem încredere în moștenirea istorică a Sumerului este acela că între

versiunea biblică mult mai târzie și povestirile sumeriene anterioare mult mai detaliate cu privire la creare umanității, există prea multe similitudini, detaliile prezentând uneori o asemănare uimitoare. Singura diferență care se menține este modificarea numelor dintr-o limbă în alta.

De asemenea, în cazul textelor sumeriene avem descrieri clare ale persoanelor cheie și ale numelor și funcțiilor lor, la fel ca în Carte. Dar textele sumeriene povestesc de asemenea acțiunile și sentimentele acestor personaje cheie, reacțiile lor emoționale la anumite evenimente și modul în care au raționat, cât și descrierea precisă a evenimentelor înseși. Descoperim că deviem, în cazul Cărții, către o narațiune mai puțin precisă și mai neclară, așa cum a spus și Sitchin. În evenimentele povestite în Carte, pe care experții în Biblie precum Sitchin le atribuie cu certitudine textelor sumeriene mai timpurii – precum relatarea Potopului din *Atrahasis*, sau crearea lui Adam și a Evei în *Povestea lui Adapa* – copierea și traducerea acestor texte străvechi a dus la o pierdere a coerenței datorată interferenței constante a cadrului interpretativ al editorilor cu traducerea lor. Acest cadru de interpretare își are originea în viziunea lor religioasă asupra lumii, în exegeza școlii din care proveneau și în fine în epoca în care au trăit. De aceea, în Teoria Câmpurilor Semantice, *câmpul semantic* global al unei persoane (convingerile, emoțiile ei, stilul relațional, cultura, paradigma „științifică", spiritul vremurilor în care a trăit etc.) acționează ca un ecran, ca o sticlă colorată care modifică ceea ce acea persoană vede și înțelege, și modul în care ea interpretează evenimente, texte mai vechi și desene. Rezultatul acestei interferențe este atât de clar vizibil, încât mai mulți experți biblici au afirmat că textul a fost modificat, a suferit extrageri și adăugiri, și o editare globală. Eu personal consider că, cu cât un

evenimente este mai sensibil și zdruncină mai mult credințele (în cazul studierii unor texte din alte timpuri sau culturi), cu atât mai incoerent din punct de vedere semantic este textul. Erorile apar din ceea ce a fost numit în psihologie *disonanță cognitivă*: oriunde faptele nu se potrivesc cu viziunea noastră asupra lumii și cu credințele noastre adânc înrădăcinate, tindem să peticim golul cu raționalizări și argumente fără fundament sau construcții etice schioape.

De exemplu, să luăm afirmațiile contradictorii din Geneză care corespund celor două povestiri distincte privind Creația: prima afirmând că Divinitatea a creat umanitatea bărbat și femeie din start, și a doua că Eva a fost creată ulterior dintr-o coastă a lui Adam. Unii cercetători ridică în primul rând problema interpretării lingvistice a „coastei", ca de exemplu Sitchin și de asemenea Lyn Bechtel, care afirmă în textul ei „Rethinking the Interpretation of Genesis"/ „Reconsiderarea interpretării Genezei" (în Brenner, *Genesis: A Feminist Companion to the Bible*): „În opinia lui S. N. Kramer (1963), în akkadiană, cuvântul pentru 'coastă' și cel pentru 'viață' sunt interschimbabile. Astfel... femeia se poate să fi fost simultan și 'Doamna coastei' și 'Doamna Vieții'."

Eu sunt un expert cognitiv, bun cunoscător al semanticii și al influenței exercitate asupra gândurilor, amintirilor, conceptelor și expresiilor lingvistice de viziunea noastră în mare parte inconștientă asupra lumii, de setul nostru de credințe, de prejudecăți paradigmatice. Pe această bază sunt capabilă să disting modul de a gândi și preconcepțiile unui autor și să le disting de cele ale coautorului lui sau ei, ale cărui preconcepții vor fi inevitabil diferite. Iar modificarea textului Cărții este pentru mine la fel de evident ca și pentru experții în Biblie care sunt cu toții de acord asupra acestui aspect. Cu cât era subiectul mai

sensibil și mai încărcat din punct de vedere etnic, cu atât mai mult se intervenea asupra textului, prin exprimarea mai multor puncte de vedere antinomice și a unor judecăți etnocentrice într-o confuzie de fraze fără legătură din punct de vedere gramatical și semantic, care nu conduc la nicio reprezentare globală coerentă. (Vom vedea în acest sens exemple detaliate).

Oricum, eu nu sunt expertă în Biblie; sunt mai mult expertă în Advaita Vedanta – filozofia non-dualității, nereligioasă dar în mod evident spirituală și ontologică, care a fost numită „filozofie negativă", la fel ca filozofia taoistă. Michael Cremo este de asemenea expert în Advaita Vedanta și arheolog antropolog, dezvăluind descoperiri uimitoare în acest domeniu în cartea sa *Human Devolution* (precum resturi de oase și artefacte ale hominizilor și *Homo Sapiens*). Eu cred, la fel ca el, că a existat o civilizație avansată din punct de vedere tehnologic în „vremurile străvechi" – care a fost în mare parte evidentă pentru mulți cercetători precum Graham Hancock, Colin Wilson, Robert Temple, Michael Cremo, Jean Markale și Charles Hapgood, ca să citez numai câțiva. Dar nu cred că are loc, din vremurile străvechi, numai o „degenerare", ca să folosesc cuvintele lui Cremo; cu alte cuvinte, că noi urmăm numai o curbă descendentă, pierzând progresiv cunoașterea acelei prime civilizații și regresând tot mai mult. Dimpotrivă, eu cred că știința noastră începe să o ajungă din urmă pe cea a Anunnaki-lor și că abia acum suntem capabili să înțelegem clonarea și ingineria genetică pe care ei au folosit-o pentru a „perfecționa" generațiile adamice. Și la fel, numai acum suntem capabili să înțelegem – bazându-ne pe cipurile nano-calculatoarele și calculatoarele cuantice în curs de apariție – cum operau ME-urile, cum puteau ei să supravegheze alte planete și să monitorizeze la distanță zborul unei nave spațiale.

Trebuie să recunosc că, în calitate de expertă în semantică, traducerea tăbliţelor oferă un text şi un proces de gândire care sunt perfect solide în termeni de informaţii ştiinţifice şi tehnologice. La fel, pentru fiecare dintre numeroşii protagonişti individuali, textele sunt coerente în ceea ce priveşte profilul lor psihologic raportat la stilul lor relaţional şi credinţele lor, cât şi la stilul de interpretare general şi viziunea asupra lumii. Aceasta este o importantă realizare, vorbind despre texte atât de numeroase provenind de la translatori atât de diferiţi din culturi diferite, pe o perioadă atât de extinsă de timp. Şi aceasta demonstrează un lucru, şi anume că aceste texte mesopotamiene au rămas foarte fidele evenimentelor originale şi textelor mai vechi. Dimpotrivă, după cum tocmai am văzut, experţii atât în folcorul sumerian cât şi în textele biblice au remarcat că acestea din urmă sunt (în porţiunile care vorbesc despre teme similare) nu copii fidele, ci mai degrabă „editate" ale primelor şi, mai mult, că această editare a fost realizată, în opinia unor experţi, de „mai mulţi editori." Harold Ellens spune în „Psychodynamics of the Fall"/"Psihodinamica legendei Căderii" (în Ellens şi Rollins, *Psychology and the Bible*, vol. 2): „Facerea 3 este un mit teologic sub forma unei povestiri dramatice de o calitate literară extraordinară, care urmăreşte să se centreze asupra dreptăţii lui Dumnezeu şi a problemei suferinţei în universul creat. *Este o străveche poveste mesopotamiană care a fost editată pentru relatarea din Geneză pentru a integra în ea cerinţele esenţiale ale unui perspective teologice ebraice asupra lumii*" (sublinierea mea). Povestea este de asemenea intrigantă din perspectiva modului în care *editorii evrei* au urmărit să o adapteze pentru uzul biblic.

Mai mult, din perspectiva mea de expert semantic, se pare că textele mai târzii au fost copiate şi editate de oameni

care nu mai înțelegeau informațiile științifice generale ale
Anunnaki-lor – relatarea cărora era realizată cu claritate în
tăbliție. Să ne imaginăm o specialistă în bioinginerie care se
încerca să descrie unor persoane neavizate procesul ingineriei
genetice și manipularea genelor pentru a crea un nou
organism individual, fie un câine hibrid, fie o rasă modificată
genetic. Ea va folosi cuvinte și concepte simple, realizând
analogii cu viața de zi cu zi, și în același timp va urmări să fie
perfect fidelă științei ei. Cu alte cuvinte, oamenii de știință vor
fi capabili să reconstituie din descrierea ei, popularizată,
tehnologia și secretele științifice despre care ea vorbește.

Să ne imaginăm acum că o persoană care nu are
cunoștințe științifice, folosind versiunea popularizată a
acestui discurs științific, vrea să scrie o lucrare pentru a
explica aceste aspecte copiilor – ea vrea să scrie un text nou
pornind de la el, mai ușor de înțeles în ochii ei de
necunoscătoare. Toate subtilitățile și, mai exact, toate referirile
clare la o cunoaștere științifică reală vor fi complet
învălmășite. În general, atunci când se petrece așa, ceea ce a
fost folosit ca analogie pentru a explica un proces științific
ajunge să fie luat acum drept lucrul real însuși. Și așa se poate
ajunge la „femeia creată dintr-o coastă a lui Adam."
Dimpotrivă, în textele sumeriene se folosește conceptul de
Esență a Vieții – sau genom – și ele descriu amestecarea
Esenței Vieții Anunnaki-lor cu cea a unei maimuțe femele și
obținerea unui lulu, o creatură mixtă. Și bineînțeles că toate
acestea au sens pentru noi, care cunoaștem elemente de bază
din ingineria genetică.

Optimizarea cu un Scop a ADN-ului

Foarte interesant de remarcat este faptul că Anunnaki-i
după cum am văzut, erau nerăbdători să transmită oameni

în dezvoltare anumite indicații privind propria lor știință și tehnologie. Această dorință de a educa noua umanitate este o trăsătură psihologică de cea mai mare importanță pentru noi – după cum vedem clar în semnătura semantică a lui Enki, Ninmah și Nigishzidda. După cum vom analiza în detaliu, acești Anunnaki nu au fost satisfăcuți până când nu au obținut primul cuplu uman care putea egala propria lor minte și cultură – care prezenta aceleași potențialități și abilități mentale, emoționale și artistice pentru a învăța și stăpâni informațiile științifice și tehnologiile pe care ei le aveau. Și astfel au continuat să „perfecționeze" și să optimizeze ADN-ul lulușilor până când și-au atins scopul cu Ziusudra/Noe.

Dar mai mult, ei doreau ca noua umanitate să cunoască totul despre originea ei și cum și de către cine au fost „perfecționați", cum au amestecat ei gene de Anunnaki cu gene de hominid; și cât de mult, în final, noi semănam cu ei în toate privințele, cu excepția nemuririi.

Scopul din spatele acestei dorințe ca noi să știm – deși cu siguranță complexă și comportând multiple nivele – este firul pe care îl vom urma în continuare, căutând să îl descifrăm pe parcursul explorărilor noastre.

Deocamdată, un aspect care apare imediat cu claritate este că nu oferi cunoaștere, și mai ales cunoștințe de astronomie sau despre originea lor, unor „creaturi" pe care intenționezi să le folosești doar ca sclavi. Un stăpân de sclavi va prefera să nu dea sclavilor săi un statut înalt în societate sau drepturi legale, și va urmări să-i mențină pe o poziție inferioară, blocându-le accesul la educație, imaginându-și că procedând astfel ei nu-și vor dezvolta propria gândire independentă. Oamenilor smulși de pe pământurile lor natale și din culturile lor și duși în sclavie de coloniștii occidentali nu li s-a oferit nicio educație în afara sarcinilor pe care le aveau de îndeplinit. Și erau pe cât

posibil menținuți izolați de lume. Un stăpân de sclavi v
vrea ca servitorii săi să nu pună întrebări sau să pună cev
la îndoială, va cere supunere oarbă și elogii slugarnice
devotiune față de el – stăpânul lor. Faptul de a gândi și a
cumpăni lucrurile stârnește dorința (foarte naturală)
omului către libertate, independență și cunoaștere, și în o
din urmă ea va împinge individul către o căutare personal

Astfel, trebuie să tragem concluzia că acești tr
Anunnaki care au fost făuritorii și alchimiștii umanităț
adamice – cei care au lucrat cu genomii și esențele viet
(deși nu „creatorii" noștri) – aveau cu siguranță un scop
superior în ceea ce ne privește și în niciun caz intenția de
ne mențină doar în poziția de servitori. Acest aspec
contrazice într-o mare măsură imaginea Dumnezeului
mânios descris în Carte, care le-a pedepsit pentru vecie p
ființele pe care se lăuda că le-a creat chiar el când, de
inocenți și goi ca niște animale, ei au început să s
împerecheze – dar, spre deosebire de animale, devenind
mai conștienți, ei au început să creeze haine din frunze
fibre naturale.

Frați Dușmani Aflați într-un Permanent Conflict

Atât legenda creației cât și cea plecării din Edin, așa
cum le găsim în textele sumeriene, nu se potrivesc cu textele
din Carte care tratează aceleași subiecte. Pentru a înțelege
ce s-a petrecut, trebuie să ne întoarcem la Regele Cerului,
Anu, și la cei trei copii ai săi care au venit din Cer (Nibiru)
pe Pământ. De fapt, majoritatea evenimentelor istorice care
au avut loc pe Pământ – de la sosirea nibirienilor, la creare
multiplelor „generații ale lui Adam" și până la dezastrul
nuclear de la Sodoma și Gomora – au fost datorate terible

rivalități care există între cei doi frați vitregi Enlil și Enki. Am văzut trăsăturile globale ale acestei rivalități, iar în cele ce urmează doar vom adăuga detalii clarificatoare.

Anu avea o soție, Antu, și șase concubine, de la care avea mulți alți copii în afară de aceștia trei. Enki este primul fiu pe care l-a avut de la o concubină a sa, iar Enlil este primul fiu pe care l-a avut de la soția sa legală și soră vitregă Antu. După ce Enki s-a stabilit pe Pământ și a început extragerea aurului, Anu a venit în prima sa vizită pe planeta noastră însoțit de Enlil. Cei doi frați, care concurau înainte la moștenirea tronului de pe Nibiru (Enlil, descendentul lui Anu și a sorei sale vitrege și soții legale a câștigat titlul de moștenitor legal) au devenit acum rivali la conducerea Pământului. Ni se spune că a izbucnit o ceartă (violentă ca de obicei în cazul nibirienilor) și Anu, înțelept, hotărăște să recurgă la tragerea la sorți.

Nu este aceasta o practică foarte stranie pentru Regele Zeilor? Dar și mai ciudat, domnia sa pe Nibiru este de asemenea pusă la îndoială (dar textele nu ne explică de ce). Locul norocului îi atribuie lui Anu domnia pe Nibiru, lui Enlil îi oferă conducerea Pământului (astfel că acum Enlil este comandantul principal) și domeniul Sumerului; și în fine, Enki primește sarcina de a se ocupa de minele de aur și primește ca domeniu al său Africa. Și totuși el este numit Domn (En) al Pământului (Ki). Astfel că, de fapt, tragerea la sorți se dovedește favorabilă pentru ce își dorise Anu tot timpul. Anu va rămâne numai puțin timp pe Pământ, ca de obicei, și apoi se va întoarce înapoi pe Nibiru.

Înainte de sosirea lui Enlil (în al 8-lea shar), existau deja nave spațiale care călătoreau între Nibiru și Pământ de fiecare dată când Nibiru se afla la perigeu, adică se afla cât mai aproape posibil de Pământ pe orbita sa eliptică extinsă în jurul soarelui nostru, la fiecare 3 600 de ani – un an de pe Nibiru sau shar. De fiecare dată, un grup de cincizeci de

Anunnaki veneau să muncească pe Pământ și aurul era trimis pe Nibiru pe drumul de întoarcere. În al 4-lea shar a venit pe Pământ fiica cea mai mare a lui Anu, Ninmah – sora vitregă a lui Enki și soră bună cu Enlil – împreună cu un grup de studente la biologie și medicină. La un anumit moment dat, Ninmah este chemată de Enki la domeniul său din Africa, unde începuseră lucrările în minele de aur. Ninmah avea toate motivele din lume să accepte, pentru că pierduse relația amoroasă cu fratele de care era îndrăgostită nebunește, Enlil, acesta căsătorindu-se cu adolescenta pe care mai întâi o violase. Astfel că acum Enki îi declară sora sale vitrege dragostea sa, o tratează ca pe o regină și îi construiește un laborator astfel încât să poată începe experimentele de inginerie genetică.

Crearea prin Manipulare Genetică a Umanității Adamice: O Operă de o Mare Înțelepciune

Din câte am văzut, cel puțin oficial, experimentele de inginerie genetică au primit undă verde de la Marii Zei care s-au confruntat cu o rebeliune a Anunnaki-lor care munceau în minele de aur din Abzu, deoarece munca lor era foarte grea și epuizantă. Fantastica descoperire făcută de Michael Tellinger și Johan Heine, a unor cercuri de piatră extrem de vechi și numeroase – cel numit Calendarul lui Adam fiind în mod evident un observator astronomic – în vecinătatea la fel de vechilor mine de aur, este în mod clar un indiciu al muncii Anunnaki-lor de extragere a aurului din mine care avea loc acolo, în vârful Africii de Sud. Am văzut reacția lui Enlil la revolta Anunnaki-lor, să vedem acum cum a condus ea la „modelarea" Omului. Aceasta

revoltă a Anunnaki-lor din minele de aur și crearea muncitorilor pământeni sunt relatate în *Atrahasis*, text scris în limba akkadiană. Anunnaki-i munciseră în minele din Abzu timp de 40 de shar-i (sau „perioade numărate"), adică 144 000 de ani pământești.

Anunnaki trudeau din greu; peste măsură a fost truda lor
timp de patruzeci de perioade numărate (...)
[Ei] îndurau cazna zi și noapte. (...)
Se plângeau, ripostau, bombănind în săpături.

Revolta lor de o violență extremă are loc în momentul când Enlil vine la mine pentru a supraveghea situația și a rezolva plângerile muncitorilor Anunnaki.

Anunnaki-i revoltați și-au pus uneltele pe foc
și, în toiul nopții au pornit
spre locuința lui Enlil. (...) Unii au strigat „Să-l omorâm
... Să rupem jugul!"

Unul dintre conducătorii lor îi liniștește, dar:

Enlil, înfuriat, își ia armele, dar și lui
îi amintește șambelanul său: „Doamne, aceștia sunt fiii tăi..."

Enlil convoacă Adunarea, amenințând că demisionează, dar când Anu le ia partea muncitorilor, el uită cu totul de ultimatumul său. În acest moment Enki propune, ca soluție, crearea unor muncitori primitivi. Zeii adunați sunt de acord, dar se întreabă cum ar putea fi realizată „crearea" unui lulu. De vreme ce nu poate fi creat din nimic, vor avea nevoie de o ființă deja evoluată de pe planeta Pământ. Există o asemenea ființă cu suflet? Enki le dezvăluie secretul său: al a străbătut jungla din Africa și a

găsit într-adevăr un hominid biped, probabil *Homo Erectus** din Valea Rift, strămoșul nostru care a suferit o mutație completă către *Homo sapiens* în urmă cu circa 200000 de ani.

Creatura al cărei nume l-ai rostit – EXISTĂ!
Îi vom aliși imaginea zeilor. Se poate îndeplini!

Pentru „perfecționarea" sau optimizarea unui muncitor inteligent într-o lume nouă, era necesară o ființă care să fi evoluat în mod natural pe această planetă și care să poarte însemnul ADN-ului ei. Anunnaki-i au dat astfel un impuls evoluției noastre atașând propria lor Esență a Vieții (ADN-ul lor – „matrița" sau „imaginea" zeilor) unuia dintre hominizi.

Scopul creării omului, de a-l pune să „muncească" pentru Domni (Elohim) este clar afirmat în Carte în frază înainte de crearea omului, „nu era nimeni care să lucreze pământul" (Facerea 2:5), care își va găsi un ecou mai târziu când „A luat Domnul Dumnezeu pe omul pe care-l făcuse și l-a pus în grădina cea din Eden, ca s-o lucreze și s-o păzească" (Facerea 2:15); și un alt ecou în vechiul termen ebraic pentru „venerarea domnilor" care înseamnă „muncind pentru domni." În mod similar, în sumeriană „om" este *lu*, dar rădăcina sa este „muncitor, servitor, sau animal domesticit", iar în akkadiană „om" este *lulu*, însemnând „cel amestecat", ființa hibridă hominid-nibiriană. Cartea reproduce cuvintele lui Enki atunci când Elohim spun: „Să facem om *după chipul* și după asemănarea Noastră" (Facerea 1:20).

*Homo erectus este un foarte plauzibil candidat pentru bipedul pe care îl găsise Enki. Această specie umanoidă apare în jur cu 1,9 milioane de ani în urmă în Africa de est (Valea Rift), și mutația sa către H. Sapiens a început în urmă cu 400 000 de ani î.e.n. și s-a încheiat aproximativ în 200 000 – 150 000 î.e.n. – data și locația mutației fiind în acord cu tăbliițele.

Într-adevăr, în Genează, Elohim (la plural) sunt încă un grup de mai mulți Domni sau Cei Măreți – așa cum sunt numiți în diverse limbi mesopotamiene înainte ca termenii *El* și *En* să înceapă să fie traduși ca „zei." Mai mult, după cum remarcă Sitchin, ei încă au un chip și o asemănare – echivalent „imaginii/matriței/amprentei" și a Esenței Vieții în Mesopotamia – și nu doar un spirit pur și imaterial, fără formă sau imagine. Aceste similarități din texte au fost analizate de experți, printre care Sitchin, care scrie în *Întoarcerea la geneză*: „După cum atât orientaliștii cât și experții în Biblie știu acum, s-a perpetuat editarea și rezumarea de către cei care redactau Cartea Genezei a unor texte mult mai timpurii și considerabil mult mai detaliate scrise pentru prima dată în Sumer."

În acel punct, zeii convocați sunt convinși de fezabilitatea ingineriei lulușilor; ei votează pentru ea și îi încredințează oficial această misiune lui Ninmah, după cum se spune textul numit *Crearea Omului de către Zeița Mamă* (în vechea limbă babiloniană veche).

Tu ești Pântecul Matern, cea care
Umanitatea poți crea.
Creează atunci un lulu, să poarte ei jugul.

A doua fază are loc în laboratorul lui Ninmah din Abzu, unde ea și Enki se apucă de treabă. Esența Vieții (ADN-ul) și sângele trebuiau să fie luate de la un Anunnaki tânăr. Ei se gândesc că trebuie să aibă ADN-ul și sângele cel mai vital, înzestrat cu o forță a spiritului – cu Shi.Im.Ti, „suflu-vânt-viață", un termen sumerian care i-a nedumerit pe translatori și pe care l-au redat ca „soarții au decis!" oricum, conceptul de *pneuma* (aer înzestrat cu forță spirituală) în Grecia, și chiar mai mult, cel de energie *pranică* (forța vitală și spirituală din aer) din yoga hindusă, ne oferă

o cheie: ele se referă la o energie spirituală care infuzează universul și este prezentă în aer; tehnica de pranayama din yoga constă din inspirarea și inhalarea acestei energii cu o intenție focalizată, și efectul ei este vitalizarea țesuturilor celulare și de asemenea activarea și trezirea centrilor spirituali de energie, chakra-e, esențială pentru atingerea unei conștiințe înalte. Acest concept de prana sau pneuma în Teoria Câmpurilor Semantice, nu este altceva decât *energia semantică*, „energia conștiinței" sau, mai precis, „conștiința ca energie", o forță organizatoare universală, negentropică și autoorganizată, care este energia conștiinței noastre individuale cât și energia (semantică) semnificativă care infuzează universul și întreaga materie.

Conceptul este atât de esențial pentru lucrarea lui Nimah, încât ea își numește laboratorul sanctuar „Casa în care este insuflat Vântul Vieții", adică Casa lui Shi.Im.Ti. Dar traducerea akkadiană a termenului este *napishtu* (ebraică: *nephesh*) însemnând „ceva în sânge" – acest „ceva" fiind probabil un concept prea criptic pentru noi.

Și, știindu-l pe Enki, el va alege, dacă nu pe el însuși, cel puțin un descendent al său cu sânge regal, unul cu un spirit sublim, cunoaștere și frumusețe – toate acestea îl indică pe Ningishzidda/Hermes (care, mai mult, se afla cu ei în Abzu).

Nimah va folosi mai multe țesuturi bilogice ale tânărului Anunnaki: sperma, sânge din falus și va extrage Esența Vieții din măduva osoasă. Un alt text numit *Când zeii ca și oamenii...* ne oferă informația că sângele tânărului Anunnaki deținea Te.E.Ma, termen tradus de obicei drept „personalitate". Dar în opinia lui Sitchin, termenul înseamnă literal „ceea ce găzduiește, ceea ce leagă memoria"; iar în versiunea akkadiană este folosit cuvântul *tetemu*, tradus ca „spirit" sau „suflet." Mai mult, Sitchin afirmă că termenul sumerian tradus drept „lut" înseamnă

de fapt ovul feminin, ovulul. Termenul akkadian derivă din sumerianul Ti.It, însemnând „ceea ce este cu viață", un „ou" și de asemenea țărână, lut.

În lut (ou), zeul și Omul legați vor fi,
La unitate împreună aduși;
astfel că până la sfârșitul zilelor Carnea și Sufletul
care în zeu s-au desăvârșit –
acel Suflet (eternul) într-o înrudire de sânge să fie legat.

Pentru Sitchin, acest text semnifică faptul că intenția lui Ninmah și Enki era „să lege zeul și Omul din punct de vedere genetic 'până la sfârșitul zilelor' astfel încât atât carnea ('imaginea') cât și sufletul ('asemănarea') zeilor să devină înrădăcinate în om într-o înrudire de sânge care să nu mai poată fi întreruptă niciodată". După cum exclamă chiar el: „acestea sunt cuvinte puternice!" și într-adevăr pe lângă faptul că reprezintă o minunată realizare, cu siguranță că se simte că o alianță de sânge și suflet a fost realizată cu Zeii Creatori – o alianță și legare în care este inclusă întreaga rasă umană, dar una care curge natural și evoluează în propriul ritm, fără legături sau porunci atașate. ADN-ul Zeilor Creatori se află în noi, cel al lui Enki, Ninmah și Ningishzidda – și cel al părinților lor, Anu și Antu. Această legătură sau alianță, orice s-ar petrece, nu poate fi ruptă.

Cât despre femeia hominid, Ninmah îi va folosi „oul" sau ovulul (tradus ca „țărână"). Toate aceste componente biologice și genetice (fie Anunnaki sau hominide) vor suferi un proces de extragere și purificare înainte de fertilizarea in vitro a oului femelei hominid pentru a deveni un ovul fecundat. Iată cum răspunde Enki la cerințele lui Ninmah: „Voi pregăti o baie purificatoare. Să i se ia sânge zeului ales... Din carnea și sângele său, Ninti

(Ninmah) să amestece lutul (ou!)."

Ea (Enki) a curățat lutul (ou!) în prezența ei (a lui Ninmah);
Recitând continuu incantația;
Zeul care îl purifică pe Napishtu (spiritul 'din sânge'),
Ea, a vorbit. Așezat în fața ei, o încuraja.
După ce ea și-a recitat incantația,
A întins mâna spre lut.

Procesul a constat din „amestecarea cu un miez (ADN-ul zeului) a lutului (ou!) [care provenea] din [femela-hominid din] Subsolul pământului, adus chiar de deasupra lui Abzu și modelarea lui într-o formă de miez (un genom complet nou cu amprenta zeilor)".

Era în mod clar un proces de inginerie genetică constând în legarea ADN-ului unui nibirian de ADN-ul unei femele hominid, pentru a obține un genom complet nou.

La o dată mult ulterioară, lui Ninmah i s-a cerut să creeze un semizeu pentru a oferi un prieten de o putere egală despoticului și violentului rege Gilgameș, în speranța că îl va îmblânzi. Ea a procedat în același mod, amestecând un ou („lutul") cu „esența" lui Ninurta.

În figura 3.1 îi vedem pe Ninmah și Enki aplecați asupra unei mese centrale și înconjurați de flacoane și emblema Pomului Cunoașterii.

Știm că Marea Operă a fost sacră, realizându-se cu o mare focalizare și în timp ce se rosteau incantații. Astfel, referindu-se la zeul care și-a dat Esența Vieții:

Din sângele lui au făurit Omenirea;
A fost o muncă dincolo de orice închipuire.

Când în cele din urmă primul hibrid desăvârșit a fost

Fig. 3.1 Ninmah și Enki în procesul creării ființelor prin inginerie genetică

născut, perfect la minte și la trup, Ninmah, explodând de bucurie, a strigat: *„Am creat! Mâinile mele l-au făcut!"*

Admirabilele texte – deși complet pragmatice în legătură cu crearea muncitorilor, califică totuși procesul ca *„realizarea unei lucrări de o mare înțelepciune"*. Vom reveni la această idee care dezvăluie un scop înalt și mult mai tainic al „Zeilor Creatori" Ninmah și Enki, un scop pe termen extrem de lung care face ca ingineria genetică să devină o Mare Operă „dincolo de orice închipuire" – o Opus Majus, devenind astfel spirituală.

Ninmah și Enki realizaseră (datorită experimentelor lor anterioare eșuate) că dacă un embrion mixt era reinserat în femela-maimuță mamă și purtat de ea, apoi hrănit și îngrijit de ea, copilul nu dezvolta nicio abilitate de a vorbi și nici emoții umane complexe, și cu atât mai puțin abilități pentru o cunoaștere avansată. Ei au înțeles că pentru a obține un adevărat *Homo sapiens*, ovulul inseminat artificial trebuia să fie inserat în uterul unei zeițe Anunnaki, și apoi să fie

purtat, născut, alăptat și crescut de ea. Sitchin presupune că primele două ovule hibride reușite (cele ale lui Adamu și Tiamat) au fost purtate și îngrijite de Ninki și Ninmah, apoi amândouă au crescut și educat copiii. Textul spune foarte clar, atunci când Enki propune:

Ninki, soția mea zeiță va fi cea care va naște...
Ninki va întipări în el imaginea zeilor,
și ce va apărea va fi „Om."

Dar când a venit sfârșitul celei de-a noua luni, nașterea nu s-a produs în mod natural și Ninmah a trebuit să-i facă o operație cezariană lui Ninki.

Ea a deschis uterul. Chipul i s-a luminat de bucurie.
Ce era în uter a ieșit.

Al Doilea Salt în Evoluție

Primul salt în evoluția începută de Anunnaki a fost ADN-ul lui Adamu – primul experiment încununat de succes care a dat naștere unei ființe umane inteligente, înzestrată cu capacitatea de vorbi, de a stabili legături emoționale și de a învăța – *Homo sapiens*. Apoi Ninmah hotărăște să creeze o femeie și, pentru aceasta, îmbunătățește ADN-ul lui Adamu. Astfel că Tiamat este a doua generație. De aceea ea dobândește conștiința de sine înaintea lui Adamu.

Textul biblic suplimentar Leptogeneza afirmă că „Adam petrecuse patruzeci de zile în ținutul unde fusese creat" înainte ca îngerii să-l ducă în grădina Edenului, unde „soția i-au adus în a opta zi." Astfel se afirmă clar nu numai

Fig. 3.2 Ninki cu Adamu sau Tiamat (cu coadă) în poală; este reprezentat de asemenea Pomul Cunoașterii și procesul creației

că ei au fost „făuriți" în locuri diferite, ci și în perioade diferite („zilele" reprezintă simbolic o perioadă mare de timp). Termenul ebraic folosit în această carte semnifică „făurit" și nu „creat."

Textele sumeriene îi denumesc pe pământeni prin termeni care arată respect și admirație, precum „Creaturi cu chip luminos"; de asemenea, Adamu și Tiamat nu cutreierâ liberi prin sălbăticie, ci în contact strâns cu „părinții" lor, care îi învață să vorbească și să relaționeze emoțional, și îi îndeamnă să experimenteze toate activitățile, jocurile și sarcinile pe care le învață un copil nibirian (vezi fig. 3.2).

Un imn către Enki, numit de asemenea Nudimmud („Făuritorul", după cum numele său egiptean Ptah însemna, în mod asemănător, „Propășitorul") spune:

Domnul din Ab.Zu, regele Enki...
Și-a construit casa din argint și lapis-lazuli;...
Creaturile cu chip luminos,
Venind din Ab.Zu,

Având acum un bărbat și o femeie perfecți, Ninmah începe să facă clone care vor trudi în minele de aur respectând planul votat de Adunare. Textele se referă la primii pământeni ca „Omul model", o „matriță", și procesul de clonare a început repede: vor fi folosite esențele vieții lui Adamu și Tiamat. Ninmah îi clonează în grupuri de paisprezece – șapte bărbați și șapte femei. Dar totuși, pentru a obține muncitori suficient de inteligenți, mamele purtătoare trebuie să fie zeițe Anunnaki. Paisprezece studente la biologie ale lui Ninmah se vor oferi să fie mame purtătoare: „Șapte au adus pe lume băieți și șapte au adus pe lume fete" (vezi fig. 3.3).

Clonarea va continua o vreme pentru că o reprezentare (vezi fig. 3.4) ni le arată din nou pe zeițele născute înconjurându-i pe Enki și pe Ninmah într-un templu, dar șirurile de clone cu exact aceleași fețe depășesc numărul de paisprezece, ajungând în jur de douăzeci și șapte (luând în considerare că desenul este incomplet).

Apoi, dorind o nouă optimizare genetică, Ninmah și Enki vor îmbunătăți ADN-ul atât al lui Adamu, cât și al lui Tiamat, de această dată realizând operațiunea pe trupurile lor mature, și Ningishzidda va fi cel care o va realiza. Această inginerie genetică va avea loc în grădina din Edin/Sumer – construită special cu această ocazie lângă Eridu, pe domeniul lui Enki, la est de Sumer – unde Enlil îi convocase pe cei doi pământeni umani.

Să nu uităm că aceste experimente genetice au fost realizate de o rasă umană cu aproximativ 300 000 de ani în urmă. Sitchin estimează că dacă evoluția Anunnaki-lor ar fi fost doar cu un procent înaintea noastră (în cele 4 miliarde de ani de viață pe Pământ), ei ar fi cu 1 milion sau 2 de ani înaintea noastră.

Fig 3.3 Crearea Omului, prezentându-l pe Enki lângă un foc şi pe cele şapte zeiţe ale naşterii. Gravură în piatră, Valea Indusului; Muzeul Luvru, Paris. Fotografie de Chris H. Hardy

Fig. 3.4 Enki, Ninmah şi zeiţele naşterii într-un templu, şi rânduri de pământeni clonaţi

Un aspect interesant este că, în timpul șederii sale în Abzu, Enki obișnuia să cutreiere prin sălbăticie și să studieze formele de viață, și și-a dat seama că Sămânța Vieții (tipul de ADN) de pe această planetă era foarte asemănător cu cel de pe Nibiru. Existase o coliziune originară a unei luni a lui Nibiru (la acea vreme o planetă nomadă) cu străveche planetă gigantică numită Tiamat, care a explodat parțial, creând astfel o centură de asteroizi, „Brățara forjată", iar partea cea mai mare fiind astfel aruncată pe o nouă orbită mai aproape de Soare și devenind astfel Pământul nostru. Cât despre Nibiru, planeta a devenit apoi captivă în câmpul gravitațional al Soarelui nostru și a început să orbiteze în jurul lui. Enki a realizat că formele de viață de pe Pământ și ADN-ul lor semănau cu cele de pe Nibiru: viața de pe Pământ apăruse sădită în urma coliziunii originare cu luna lui Nibiru.

Al Treilea Salt în Evoluție și Plecarea din Edin

Când Anu și Enlil au votat în favoarea manipulării genetice a hominizilor născuți pe Pământ, scopul era crearea unor muncitori sclavi, luluși. În viziunea îngustă a lui Enlil, exista un singur destin global pentru luluși: să trudească în locul nibirienilor, mai întâi în minele de aur și apoi în Sumer ca servitori. Acest scop de a crea o forță de muncă a sclavilor (după cum arată Michael Tellinger în cartea sa *Slave Species of the Gods*) este clar afirmat în tăblițe și a fost obiectivul principal ratificat de Adunarea Zeilor, care va fi mereu diferit de scopul mai înalt al lui Ninmah și Enki.

După cum vom vedea și mai departe, Enlil are unul dintre cele mai extreme profiluri nibiriene: violent și

înclinat spre mânie, irascibil, invidios și foarte egocentric. Are cunoștințe științifice și tehnologice minime, o foarte mică capacitate de reflectare și pare incapabil să anticipeze.

Pentru Enki – savantul șef care are, în schimb, o minte puternică și capacități de reflexie uimitoare, cât și o capacitate puternică de a anticipa și un scop – este imediat evident că asemenea muncitori trebuie să fie suficient de inteligenți pentru a-și înțelege sarcinile, și mai mult, ei ar trebui să aibă capacitatea de a se înmulți, astfel încât să fie în număr suficient de mare. Împreună cu Ninmah, nu aveau să cloneze la nesfârșit bărbații (o sarcină ce necesita o mare atenție, efort, timp, fără a mai vorbi de purtarea sarcinii de către zeițe și de educarea lor), când natura a rezolvat problema atât a dăinuirii cât și a înmulțirii unei specii prin reproducere.

Dar, după câte înțeleg eu studiind textele, aceasta pare să fie numai o linie de bază a gândirii multilaterale a lui Enki și Ninmah: cea oficială este în acord cu decizia Adunării de a „făuri" muncitori, dar cu toate aceastea anticipând nevoi viitoare.

Așa cum am spus, scopul lui Ninmah și Enki țintea mult mai sus pentru că, dacă ar fi avut numai aceasta în minte, ar fi dat pământenilor capacitatea de a procrea, dar nu și o asemenea inteligență deschisă și profundă astfel încât să le poată încredința știința lor.

De acea ei continuă să perfecționeze ființa umană pământeană până când – cu ajutorul lui Ningishzidda – Adamu și Tiamat sunt înzestrați cu conștiință de sine și capacitatea de a procrea. Este interesant însă că Adamu și Tiamat, cât și prima serie de clone bărbătești ale lui Adamu și femeiești ale lui Tiamat aveau organe sexuale, dar nu au fost capabili să procreeze până când Ningishzidda nu a realizat ajustările genetice atunci când erau deja adulți.

Acesta este momentul când, după cum afirmă Sitchin în

Cartea pierdută a luiEnki, intră în joc binecunoscuta „coastă". Ningishzidda realizează mai întâi o anestezie totală a celor patru trupuri ale lui Ninmah, Enki, Adamu și Tiamat. Apoi el extrage esența vieții (ADN-ul) lui Enki, din mădăvuva osoasă din coastă, și o grefează pe mădăvuva osoasă din coasta lui Adamu; apoi extrage la fel ADN-ul lui Ninmah din mădăvuva osoasă din coastă și o grefează pe mădăvuva osoasă din coasta lui Tiamat. Genomul (Pomul Vieții) Primului Cuplu este astfel optimizat: acesta este cel de-al treilea salt în evoluție. Sitchin spune: *„Două ramuri s-au adăugat Pomului Vieții lor."*

Și acesta este momentul când Tiamat și Adamu încep să aibă sentimentul eului și capacități autoreflexive. Ei sunt acum conștienți de sexualitatea lor și își împodobesc (nu „acoperă") șoldurile. Atunci când accidental vede aceasta, Enlil se înfurie și îi alungă din Eden, în pofida faptului că se aflau pe domeniul lui Enki, lângă orașul său, Eridu. Sitchin spune despre acest eveniment:

> Fără știrea lui Enlil, și cu încuviințarea lui Sud [Ninmah], Enki a hotărât să dăruiască creaturii încă o predispoziție genetică, oferind ființelor hibride... capacitatea de a avea urmași, „Cunoașterea" sexuală pentru a avea copii. Evenimentul este reluat în povestea biblică a lui Adam și Eva în Grădina Edenului, și deși textul sumerian original al poveștii nu a fost încă găsit, mai multe reprezentări sumeriene ale evenimentului au fost însă descoperite. Ele prezintă diferite aspecte ale poveștii: Pomul Vieții; oferirea fructului interzis; întâlnirea ostilă care a urmat între „Domnul Dumnezeu" și Șarpe." O alta o înfățișează pe Eva având un veșmânt în jurul șoldurilor în timp ce Adam este încă gol, alt detaliu relatat în Carte.

În această gravură la care se referă Sitchin, alături de reprezentarea lui Enki este scris „zeu care dezleagă secrete"

...zeu din Minele Adânci" – iar în textul ebraic original al Genezei, „ispititorul" este numit Nahash, care înseamnă „Șarpe", dar și „Cel care dezleagă secrete," și „cel care cunoaște metale," spune Sitchin. Astfel, „Șarpele" din textele sumeriene este doar un simbol al cunoașterii și înțelepciunii – Enki fiind uneori numit „Cel care știe totul." La fel. Anu este numit „Taurul Cerului" și ulterior regele Richard al II-lea va primi epitetul „Inimă de Leu", desemnându-i vitejia în cea de-a treia cruciadă. Vedem cum un epitet reprezentând o calitate (șarpele înseamnă „cunoaștere și înțelepciune") este deviat în versiuni traduse ulterior într-o calitate negativă (șarpele înseamnă „ispititor; insidiosul unelttitor Satana"). Și totuși traducerea de „zeu care dezleagă secrete" în ebraică a fost foarte corectă. Lyn Bechtel chiar remarcă în textul ei „Rethinking the Interpretation of Genesis": „Simbolismul complet negativ al șarpelui în interpretările tradiționale ['păcat și Cădere'] este incompatibil cu simbolismul șarpelui din străvechiul Orient Apropiat și din Israel în timpul monarhiei. Majoritatea savanților sunt de acord că simbolismul negativ al șarpelui a fost introdus în al doilea sau al treilea secol î.e.n."

Șarpele simbolizând Cunoscătorul este emblema kui Enki și a doi dintre fiii săi: reprezentările sumeriene ale lui Ningishzidda înfățișează deja ceea ce va deveni emblema sa grecească, caduceul lui Hermes (vom studia aceste simboluri în capitolul 7); cât despre Marduk, el este numit de Enlil „Marele Șarpe" în al Doilea Război al Piramidelor.

Odată cu îmbunătățirea din Edin, acum noi oamenii avem în noi, pe lângă ADN-ul lui Hermes, și pe cel al lui Enki și Ninmah. Oare Enki, alegând imaginea dublei spirale a ADN-ului ca emblemă a sa și a lui Ningishzidda, voia să semnalizeze – tuturor generațiilor ulterioare ale umanității adamice – exact din ce zei ne-am moștenit ADN-ul?

Ce s-ar Fi Petrecut Dacă Pământenii Nu Ar Fi Fost Capabili Să Procreeze

Să ne gândim puțin ce s-ar fi petrecut dacă noș pământenii, urmând dorința lui Enlil, nu am fi fost înzestrați cu capacitatea de a procrea și astfel de a ne înmulți și popula Pământul.

Deocamdată, un grup selectat din prima și a doua generație de muncitori primitivi clonați – luluși – suficient de pricepuți să înceapă munca grea din mine, crescuseră în sud-estul Africii, în zona minieră. În scurt timp Enlil se va confrunta cu nemulțumirea Anunnaki-lor care trăiau în Sumer: supărați din cauza muncii excesive la care sunt supuși, ei încep să ceară cu putere ca lulușii să înceapă să municească. Pentru a le da ce doreau, Enlil decide să facă o incursiune la zona minieră din Africa împreună cu fiul său Ninurta (Comandantul de război al lui Enlil și al clanului său). El construiesc o nouă armă foarte puternică și aruncă în aer zidurile ridicate de Enki pentru a-i ascunde pe lucrători.

În mod normal, Enki îi lăsa pe pământeni să cutreiere liberi prin junglă, și chiar la un moment dat Ningishzidda, pentru a le studia mai bine comportamentul, a mers și el să locuiască în sălbăticie. Putem astfel să presupunem că Enki avea informații despre planul lui Enlil și ridicase aceste ziduri pentru a-l împiedica să-i răpească pe pământeni.

Odată ce au aruncat zidurile în aer, Enlil și Ninurta îi răpesc pe lucrători și îi duc înapoi în Edin (Sumer) unde vor fi puși să muncească drept sclavi și servitori, îndeplinind toate muncile grele din această societate și servindu-și goi stăpânii – după cum vedem din multe gravuri în lut și piatră și se menționează în diverse texte.

Între timp, cuplul de luluși folosiți drept matriță – Adamu și Tiamat – este dus în Edin și, pentru Enlil, el

exemplifică valoarea sa și succesul străduințelor lui de a crea luluși. Deoarece poartă prețioși genom reușit, ei au fost aduși în Africa și nu trebuiau să muncească; numai clonele urmau să o facă. Dar în Edin, Enlil le cere să aibă grijă de grădină și să o lucreze. Aceasta până când Enki, Ninmah și Ningishzidda au realizat ultima operațiune de îmbunătățire a ADN-ului lor pentru a obține o rasă umană capabilă să se reproducă și să se înmulțească.

Deci dacă nu am fi fost capabili să ne reproducem în mod natural, prima consecință ar fi fost – dacă privim problema într-un mod foarte pragmatic și utilitarist, așa cum era perspectiva lui Enlil – că numărul de sclavi clonați ar fi fost foarte limitat. Zeițele Anunnaki fiind de asemenea în număr mic, ele ar fi refuzat în scurt timp să fie folosite ca mame purtătoare. Iar Enki și Ninmah descoperiseră deja că dacă fetusul nu era purtat de o femeie Anunnaki și nu era crescut de ea, atunci se producea o regresie și o pierdere a capacităților de a vorbi și mentale. Astfel că Anunnaki-i fiind aproape nemuritori și, prin contrast, luluși fiind muritori – în pofida vieții lungi a primilor oameni – la un moment dat nu ar mai fi avut niciun muncitor.

Dar să privim acum această problemă din punct de vedere religios. Dacă așa ar fi fost cazul, nu ar mai fi existat niciun „popor" care să fie „ales" și „educat" de divinitatea din Carte. Vom vedea că există numeroase similarități între grădina sumeriană din E.Din (Sumer) și grădina biblică a Edenului, și între Adamu-Tiamat și Adam-Eva – astfel încât trebuie să recunoaștem în Enlil divinitatea din Carte. Unele dintre trăsăturile psihologice ale lui Enlil sunt clar descrise în scriptură, deoarece Dumnezeu este adesea înfățișat ca fiind mânios și răzbunător, grăbindu-se să pedepsească, ordonând distrugerea orașelor pline de păcate. El este de asemenea înzestrat cu titluri asemănătoare ca Enlil – precum „Dumnezeul oștirilor" – și avertizează în mod

repetat poporul său ales să nu se plece în fața „altor zei."

Deci, având toate acestea în minte, ce s-ar fi petrecut dacă oamenii nu s-ar fi înmulțit și populat Pământul? Este evident că în foarte scurt timp nu ar mai fi existat nicium lulu pe Pământ. Și să nu uităm că, în afara faptului că refuza ideea ca lulușii să se autoreproducă, Enlil a plănuit ulterior anihilarea totală a pământenilor (folosindu-se de apropiatul Potop) și a dat ordine stricte rudelor sale regale să lase să se petreacă aceasta. Deci în două cazuri distincte umanitatea ar fi dispărut.

De aceea zeii Anunnaki – cărora li se alocaseră regiuni spre a le comanda și a fi acolo adorați ca un zei sau zeițe de către pământeni (și nu de Anunnaki, bineînțeles) – ar fi fost privați de adepții lor, nu atât de mult aleși, cât „atribuiți" sau „alocați" ca făcând parte dintr-o regiune geografică. Consecința cu adevărat uluitoare este că regii Anunnaki nu ar mai fi devenit zei – de vreme ce ei au devenit astfel numai față de pământeni, în vreme ce între Anunnaki ei erau doar familia regală. Aceasta este într-adevăr o înțelegere șocantă! Să vedem acum ce consecințe ar fi avut asupra Anunnaki lor ștergerea completă a umanității prin Potop – o alta uneltire a lui Enlil.

Ce s-ar fi Petrecut Dacă Întreaga Umanitate ar fi Fost Distrusă în Potop, Așa Cum a Vrut Enlil

Potopul, după cum am văzut, fusese prevăzut la următorul perigeu al lui Nibiru, deoarece deja apropiindu-se de Pământ, Nibiru perturba planetele exterioare din calea sa, făcând ca temperatura lor să crească și provocând alte probleme magnetice și radiații. Dar revenind la întrebarea noastră „ce s-ar fi petrecut", să mai adăugăm că

Înainte de distrugerea completă provocată de Potop a luturor oraselor și anihilarea întregii vieți, Enlil le-a propus Anunnaki-lor fie să se întoarcă pe Nibiru, fie să intre pe orbită. Majoritatea au hotărât să se întoarcă să trăiască pe Nibiru. Numai un grup de zei, în mare parte cei mai mari, au fugit cu navele spațiale și au rămas pe orbită sau pe Marte în timpul catastrofei. Deci după Potop, rămânând doar câțiva de puțini Anunnaki, Pământul va fi în principal repopulat de pământeni, mai exact de descendenții rarilor supraviețuitori – adică familia lui Noe/Ziusudra și, în opinia lui Sitchin, cea a lui Ka-in, fiul lui Adapa, exilat (în America de Sud) după uciderea fratelui său, la fel ca în povestea lui Cain din Carte.

Și în acest caz, Enlil, care hotărâse să lase ca omenirea născută pe Pământ să fie anihilată, a dovedit în mod categoric o analiză extrem de obtuză în privința imineței catastrofe. Ștergerea totală a omenirii de pe fața Pământului ar fost fatală pentru civilizația Anunnaki-lor de pe Pământ; și având în vedere faptul că civilizația lor era de asemenea în pericol pe Nibiru, din cauza subțierii atmosferei lor, aceasta ar fi pus în joc supraviețuirea întregii specii umane (din sistemul nostru solar). Cu siguranță nu a fost cel mai bun moment pentru a plănui anihilarea umanității născute pe Pământ.

Deci dacă nu ar fi fost hotărârea lui Enki și Ninmah de a-l salva pe *Homo sapiens* născut pe Pământ – adevărata minune care era Ziusudra și familia lui – cât și de a aduna tot ADN-ul, esențele și semințele vieții tuturor creaturilor vii de pe Pământ, atunci ar fi fost anihilată nu numai viața de pe Pământ, împreună cu civilizația sumeriană, ci ar fi fost pusă în pericol chiar supraviețuirea culturii Anunnaki-lor înșiși, de vreme ce Pământul era soluția lor *pentru supraviețuire*.

Suntem îndreptățiți să ne punem întrebarea crucială: își

dă Enlil seama cât de greșite au fost judecățile lui din trecut și își recunoaște el imensele greșeli atunci când vede, din nou și din nou, că Enki, după ce a încercat în van să se opună deciziilor lui, ia măsuri să minimizeze catastrofele și să salveze rasa umană născută pe Pământ? La incoput reacția sa este invariabil să se înfurie și să își folosească poziția de Comandant șef și rege al Pământului și Cerului pentru a încerca să scape de Enki, să-l nimicească.

Astfel, în primul caz al îmbunătățirii ADN-ului lui Adamu-Tiamat pentru a deveni o specie conștientă de sine și procreatoare, Enlil îl arestează pe Enki – Șarpele – și îl imobilizează, legându-l de mâini și de picioare. Dar să reflectăm la al doilea caz, Potopul. Anunnaki-i au privit din navele lor spațiale de pe orbită dezastrul provocat de Potop au privit timp de 150 de zile cum întreaga lor civilizație din Sumer era distrusă, cum pământenii și toate ființele vii erau măturate de ape. Ninmah/Sud, la vederea „copiilor e pământeni" murind, plângea lamentându-se: „Creații mei Creații mei!" Ea „a văzut și a plâns". Aceeași reacție a avut-o și Inanna, tânăra încăpățânată care, totuși, este atât de zguduită încât este furioasă pe ea însăși pentru că a votat pozitiv pentru acest genocid la Adunarea Zeilor. (Din nou o lipsă a cumpănirii înțelepte și capacității de anticipare - și de la o ființă atât de bună cunoscătoare a tehnologiei inteligentă și isteață ca Inanna!)

Care este apoi reacția lui Enlil, care voia atât de mult să șteargă umanitatea de pe fața Pământului, încât i-a împiedicat pe toți ceilalți Mari Anunnaki să acționeze? După ce apa s-a retras în mare parte și muntele Ararat a început să apară la suprafață, zeii au aterizat acolo pentru a vedea ce era de făcut. Dar s-a petrecut că chiar acolo a ieșit pe uscat și Arca lui Ziusudra (nu întâmplător, totuși, c pentru că pilotul trimis de Enki condusese submersibilu acolo). Aruncându-i o privire, Enlil realizează brusc că

„stăpânța omenirii" supraviețuiește – și că, evident, fusese salvată în mod intenționat: din nou o uneltire diabolică și ilegală (de vreme ce Enlil *este* legalitatea însăși) a fratelui său. În mod previzibil, el face o criză de furie și abia după aceea îi arată care este de fapt situația, începe și el să se căiască. Enki îi spune că Anunnaki-i „nu mai puteau trăi pe Pământ fără ajutorul omului".

Într-adevăr, civilizația lor Anunnaki de pe Pământ fusese cu totul distrusă – orașe, temple, instalații, câmpuri și culturi, copaci și podgorii, turme, ferme, mine, laboratoare și instalații spațiale, centre medicale, sisteme de irigații, surse de energie, mașini... toate distruse, în afară de ceea ce reușiseră să ia cu ei pe navele spațiale. Și cu siguranță nu puteseră să ia prea mult, de vreme ce în navetele lor pentru călătorii interplanetare puteau veni sau plieca o dată numai cincizeci de Anunnaki. Chiar dacă am considera că erau giganți în comparație cu pământenii de la acea vreme, totuși nu aveau loc pentru prea multă încărcătură!

Enliil văzuse distrugerea Sumerului – a templelor și orașelor, a vânatului, animalelor și recoltelor – întinzându-se timp de *aproape cinci luni*, și tot nu realizase în ce situație grea se aflau. Nu, nicio fărâmă de înțelegere. El este încă fixat pe intenția sa plină de mânie, pe decizia lui de „mare șef" și probabil fericit că și-a atins scopurile: anihilarea totală a umanității.

Să arătăm de asemenea că el dăduse ordine (înainte de a zbura în spațiu) ca niciunei soții pământene să nu i se permită să urce într-o navetă spațială și să-și salveze viața – nici chiar nepoatei sale, soția lui Marduk, pentru a cărui salvare Marduk a adus argumente, iar problema a fost discutată în Adunare. Având în vedere că Marduk era foarte îndrăgostit de soția lui, că propunerea lui de a se căsători cu ea fusese realizată dintr-o iubire profundă (și

mulți alți igigi se poate să fi avut de asemenea legături profunde de iubire) – ordinele date de Enlil erau nu numai tiranice, ci de cea mai cumplită cruzime, mai presus de toate fiind criminale și un genocid intenționat.

Numai când Enki – punându-și argumentele și analiza pe un nivel pragmatic și utilitarist pe care Enlil îl putea înțelege – îi explică faptul că „sămânța omenirii" este bunul cel mai de preț care o supraviețuit al Anunnaki-lor, și că este în interesul lor ca pământenii să repopuleze Pământul – numai atunci Enlil începe să se *gândească*. Apoi, cu o infantilă întoarcere la 180 de grade, i se adresează acum supraviețuitorului Ziusudra și fiilor lui (numai bărbați – femeile sunt ca nonexistente). În Carte se spune: „Și a binecuvântat Dumnezeu pe Noe și pe fiii lui și le-a zis: 'Nașteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți'" Salvând astfel aparențele în fața vigurosilor supraviețuitori pământeni și reafirmându-și autoritatea masculină, răul cel mai mare abia acum urma să vină, fiindcă Sumerul dispăruse. Trebuiau să înceapă din nou de la zero și să reconstruiască totul. Și nu mai aveau servitori și muncitori (în afară de o singură familie), nici măcar credincioși să-i servească în temple și să-i slăvească. Chiar și mai rău, nu aveu nimic de mâncare – nici măcar fructe sălbatice. Din fericire Ninmah și Enki salvaseră semințele și ADN-ul tuturor formelor de floră, și ADN-ul tuturor animalelor. Dar aceasta însemna o muncă grea și anevoioasă – fără niciun sclav în jur – pentru „zeii măreți" care mai rămăseseră! Acum este oare Enlil suficient de mișcat încât să înceapă să cumpănească și să pună sub semnul întrebării deciziile lui anterioare? Nu. Contează toate acestea pentru a-l trezi și a recunoaște că fratele său (pe care îl ura atât de mult) și sora sa (pe care o disprețuia) se poate să fi avut un pic mai multă putere de judecată decât el? Absolut deloc. A recepționat el vreun mesaj, măcar la nivel subconștient,

să poate cel puțin să asculte ce au ei de spus data viitoare când apare o criză? Doamne ferește!

(Oricum, el își amintește că îi este foame atunci când sunte mirosul cărnii prăjite pe care Ziusudra o pregătise drept ofrandă).

Nu judecată; nu autocritică; nu analiză sau recapitulare a țanțului evenimentelor; nu învățăminte. Numai reacții emoționale. Mândria și încrederea în sine intacte – ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar ce a făcut Anu, Zeul din Cer? Poate că avea alte probleme acasă – oricare ar fi fost situația, el nu trage nicio concluzie după consecințele deciziilor mușteriilor său.

Astfel că data viitoare, Cel Dintâi Dintre Zeii de pe Pământ va acționa făcând tabula rasa și își va da acordul cu o amensă încredere în sine pentru folosirea armelor nucleare asupra orașelor păcătoase – *păcătoase* pentru că îl venerau pe un alt zeu – Marduk.

Și atunci – din nou – el va ordona distrugerea propriului său domeniu, a propriei sale civilizații: Sumerul.

EROARE CU CONSECINȚE DEZASTRUOASE

În acest capitol vom analiza dezvoltarea conceptelor de păcat, tentație și pedeapsă, care se presupune că au fost introduse pentru prima dată de tânara umanitate și mai precis în timpul evenimentelor din Eden. Totuși, vom vedea că divergențele insurmontabile între aceste evenimente și interpretarea lor din epocile ulterioare sunt subliniate de existența în Sumer a unei sexualități sacre. Cum ar putea sexualitatea sacralizată, încă reprezentată astfel în multe culturi și religii, să devină atât de murdară în moștenirea noastră iudeo-creștină? Vom analiza cum dihotomiile bine-rău și bine-diabolic se poate să fi apărut din ceea ce eu numesc atribuirea de calități unei singure persoane abstracte. Dar pentru a avea curaj și suficientă detașare pentru a analiza aceste subiecte, să ne amintim mai întâi cine suntem, și care este viziunea noastră în momentul prezent.

Femeile și Bărbații, Căutători Spirituali: Spiritul Vremurilor Actuale

Spun adesea în cărțile sau la seminariile mele că noi femeile suntem primele care ne adunăm puterile și

deschidem calea unei conștientizări spirituale în masă (o
o conștiință de grup) pentru că am fost puse la jug atât de
mult timp, încât atunci când începem să ne întrezărim
adevăratul potențial și înțelegem ce am putea deveni,
aruncăm în lături ușa închisorii și pășim cu totul în lumină.

Vrăjitorul mexican Don Juan (omul Nagual) era
conștient de aceste aspecte și i-a vorbit despre ele lui Carlos
Castaneda, luând-o pe La Gorda drept exemplu. Ea era, în
grupul lui de vrăjitori, femeia-Nagual, adică femeia-
stăpână, cea care își activase potențialitățile propriului ei
Sine: Sinele Nagual. Don Juan descrie cum La Gorda, prima
dată când a reușit să atingă starea de „tăcere interioară" și
realizarea Sinelui ei Nagual, a fost capabilă să rămână în
acea stare și să realizeze o transformare permanentă. Și eu
însămi am avut o trezire foarte rapidă (aproximativ trei ani)
pentru a atinge o fixare permanentă în lumina din chakra
coronară), dar totuși a fost progresivă. Dar am o prietenă
care, la fel ca și La Gorda, și-a ridicat conștiința în chakra
coroanei în aproximativ trei luni și a rămas centrată acolo.
Iar alta a obținut-o de asemenea în mai multe luni și a rămas
în acea stare câteva luni, dar nu a putut-o menține când s-a
întors în sânul familiei. (Toate trei aveam atunci puțin peste
douăzeci de ani). În mod tradițional, vrăjitorilor Yaqui din
grupul lui Don Juan le lua ani de ucenicie pentru a deveni
vrăjitori pe deplin maturi. La fel, maestrul meu sufit mi-a
spus că lui personal i-au trebuit paisprezece ani sub
ghidarea maestrului lui pentru a atinge starea în care eu
eram atunci când l-am întâlnit – adică procesul de
deschidere al chakrei mele coronare începuse deja și eu
ajunsesem acolo singură în trei ani.

Pe termen lung, problema este încă diferită, pentru că
bărbații și femeile foarte intuitivi care și-au modificat starea
foarte rapid au făcut aceasta fiind îmbăiați și susținuți de
un câmp colectiv de oameni foarte elevați. Ambele exemple

ne care le-am oferit privind modificarea care a survenit în
umai câteva luni au avut loc în India, o țară care avea (la
ceea vreme) una dintre cele mai spirituale conștiințe
olective, la un nivel foarte înalt (mai ales în momentul când
-a părăsit, când acest câmp era încă stabil și permanent).

Pe termen foarte lung, de importanță capitală este
ezvoltarea unor concepte solide cu privire la emisfera
reierului capabilă să cartografieze și să înțeleagă ce
ângă capabilă să cartografieze și să înțeleagă ce
xperimentează căutătorul în această altă dimensiune a
ealității – dimensiunea atât a propriului nostru Sine, cât și
Sinelui colectiv – pe care eu o numesc *dimensiune*
emantică. Cu cât ne aventurăm mai mult în această
imensiune, cu atât devine mai esențial să dezvoltăm o
ândire complexă și flexibilă, capabilă să însoțească și să
nalizeze realitatea paradoxală cu care ne confruntăm
onstant. Fără a dezvolta această logică totuși paradoxală
i sofisticată a creierului stâng, nu putem continua să
xplorăm și să experimentăm necunoscutul – și atunci de
bicei dăm înapoi, întorcându-ne în vechile tipare, având
mintiri dar nemaifiind capabili să acționăm în această
imensiune. Într-un ciclu anterior, aceasta era funcția
rupului inițiatic: să construiască și să ofere cadrul pentru
xplorarea dimensiunii interioare.

Știu că ce afirm este contrar față de ce spun majoritatea
guru-șilor" și „maeștrilor", și față de ceea ce este repetat
până la dezgust mai ales de meditatorii începători. De
exemplu ei cred că o persoană trebuie să scape de intelect
și să înceteze să mai conceptualizeze (cum poate fi aceasta
posibil rămâne o întrebare deschisă) și că ea trebuie să se
bazeze numai pe intuiție. Dar eu continui să îmi mențin
opinia. Ce ne trebuie este o integrare nouă și superioară a
ntuiției și gândirii complexe, o sinergie sistemică între
rocesele creierului stâng și ale creierului drept.

Să remarcăm totuși că „maeștrii" cu adevărat

excepționali din vremurile noastre, cum ar fi Carl Jung, Pierre Teilhard de Chardin, Helena Blavatsky, Alice Bailey, Krishnamurti, Rudolf Steiner și George Gurdjieff au descris această cale a logicii complexe paradoxale pe care îmi place să o numesc „logică escheriană" – genul de logică complexă și paradoxală care este exemplificată în desenele lui Maurits C. Escher precum *Galeria de artă* și *Relativitate*, care reprezintă perspective considerate „imposibile" într-o dimensiune spațio-temporală 4D, dar posibile într-o „altă lume" sau în dimensiunea semantică. De asemenea, schița sa *Metamorfoză II* prezintă o combinație interesantă de forme, ca de exemplu peștii amestecându-se și transformându-se în păsări, iar conștiința care percepe schimbându-și perspectiva, accesează o altă dimensiune a realității.

Noi suntem acum o civilizație globală diferită, cu o mentalitate diferită, și avem altceva de îndeplinit decât asceții îndiei din mileniile trecute. Dar a fi capabili să trăim împreună cu ei și să învățăm prin ei, așa cum am făcut cu timp de aproape trei ani, este pur și simplu un dar al cosmosului!

Din punctul meu de vedere, persoanele care pretind că cea mai bună cale către spiritualitate este să pună toată gândirea intelectuală și toată tehnologia în coșul de gunoi se lipsesc de cele mai interesante fructe și nestemate ale Căutării Timpurilor Noastre. Nu ne-am născut degeaba în occident și, ca etnolog și căutătoare de când aveam optsprezece ani, am văzut că, de prin anii '70, maeștri spirituali excepționali aparținând tuturor tradițiilor au acceptat ca discipoli oameni din occident și, mai mult de atât, ei cunoșteau de asemenea faptul că propria lor linie spirituală urma să se mute spre occident. Și în mod evident așa s-a petrecut – de vreme ce acum vedem „maeștri", ființe competente și realizate, care deschid noi câmpuri de

potențialități și a căror înțelepciune, totuși, își are rădăcina în vechea tradiție. Și tocmai datorită capacității de a dezvedere și precogniție a maeștrilor din vechime am fost noi, occidentalii, inițiați pe ici și colo în tradițiile șamanică, animistă, orientală și yoghină.

În vremurile noastre, calea care se deschide pentru noi este cu totul nouă pentru umanitate. Este un nou ciclu cosmic și începem (după doar câțiva ani pe calea spirituală) de acolo de unde se opreau inițierile finale din vechime. Datorită faptului că obținem deschiderea chakrei coroanei în jurul vârstei de douăzeci de ani, calea din fața noastră este în mare parte neumblată; de fapt, Marea Operă a vremurilor noastre este să imaginăm, să creăm și să formulăm în concepte o nouă cale pentru realizarea omenească. Unele dintre caracteristicile sale sunt deja foarte clare, chiar dacă scena finală va fi conceptă – ca o continuă co-creare – de întreaga umanitate în căutare – noua mentalitate.

O asemenea trăsătură clară este că va trebui să construim rețele mai dense de interconexiuni între cele două emisfere ale noastre – dezvoltând astfel un melanj al intuiției și gândirii holistice cu gândirea intelectuală. În fiecare dintre noi, estul trebuie să întâlnească vestul, sudul trebuie să întâlnească nordul, și viceversa, în timp ce multiplicăm exponențial căile între emisferele noastre stângă și dreaptă. Prin meditație și alte tehnici, trebuie să facem ca energia Kundalini să ascensioneze prin coloana vertebrală, astfel încât să ne deschidă toate chakra-ele. În timp ce facem aceasta, noi chiar facem ca creierul nostru logic să devină intuitiv și holistic și ca spiritualitatea și arta noastră să dobândească o structură și o durabilitate extraordinare. Accesăm astfel noi tipuri de concepte exprimând o logică complexă, flexibilă și multilaterală – care să fie pe măsura și să înțeleagă genul de realitate pe

care stările înalte o deschid pentru noi și care ne permite să
o explorăm tot mai mult și mai mult. Fără acest gen de
conceptualizare complexă, se poate să fim capabili să
rămânem în lumina glorioasă a bunăstării spirituale și a
unei imense satisfacții, dar nu vom fi vii și nu vom înțelege
cu adevărat în căutarea și explorările noastre. Aceasta
integrare superioară – logică-intuiție și ego-Sine – ne oferă
cheia pentru a deschide o cale a explorării permanente, în
armonie și sinergie cu Sinele nostru solar și misterios. Și
într-adevăr așa este și am reușit să o realizez în viața mea
ea ne oferă posibilitatea unor salturi mereu neașteptate care
ne duc către spații ale minții pe care nici măcar nu ni le-am
fi putut imagina cu câțiva ani înainte – aceste salturi fiind
de diferite tipuri (spirituale, psi, sau chiar gândire
complexă) și care au loc indiferent de vârstă, două sau trei
într-un deceniu. Și acest proces, pe care l-am văzut
petrecându-se pe parcursul a trei decenii, este într-adevăr
uimitor, pentru că el zdruncină toate preconcepțiile pe care
societatea noastră le are despre dezvoltarea și capacitățile
creierului, despre care se spune că diminuează odată cu
vârsta. Nu, nu este așa!

Nu sunt complet sigură de ceea ce a realizat în viața
mea – declanșarea unor schimbări și salturi mereu
neașteptate. Dar iată câteva mentalități, dintre care unele
trebuie să fi fost ingrediente esențiale (și spunând aceasta,
las cale liberă altor căutători să găsească ingredientele cheie
din viața lor): am vrut întotdeauna să știu mai mult și să
explorez mai mult dimensiunea semantică; orice am
obținut, dacă este o arie mentală prea bine cunoscută, îmi
pierd interesul și mă îndrept spre o nouă regiune de
explorat; vreau să-mi explorez tot mai mult capacitățile
conștiinței și să stimulez trezirea unor noi potențialități;
cred că mintea (și Sinele) pot dezvolta noi abilități și să le
împingă pe cele existente la un nivel mai înalt; am adunat

dovezi (suficiente cât să mă convingă *pe mine*) că ființa umană NU este limitată și nici nu are capacități fixe; eu cred că umanitatea va dezvolta puteri mentale despre care nu avem acum nicio idee, și nici măcar posibilitatea de a ni le imagina sau închipui; am încredere că am găsit dinamica înaintării și explorării constante și de aceea a tinereții mentale durabile (dacă nu eterne)... și nu în ultimul rând, am făcut o înțelegere cu Sinele meu: în caz că voi începe să o iau razna, Sinele meu va remedia problema cu un ghiont puternic – „orice ghiont care mi-ar fi necesar pentru a mă aduce înapoi pe calea cea bună," am adăugat eu. Bineînțeles, am făcut această înțelegere când eram tânără, și nu sunt sigură deloc că am fost ulterior capabilă (sau dornică) să recunosc „ghionturile" drept ceea ce erau!

Acum să nu credeți că maeștrii din vechime știau totul, deoarece calea pe care ne aflăm nu a fost deloc umblată înainte, și chiar printre cei care au luat-o piepțiș (și eu cred că sunt o asemenea persoană), nu știm, nici măcar nu ne putem imagina, unde va conduce noua umanitate. Dar un lucru este sigur – în acest proces vom întâlni alte civilizații și, să sperăm, de vreme ce am stabilit nu numai contactul, ci țesem o convergență ritmică, că aceasta se va petrece foarte curând.

Pentru că suntem femei și bărbați care au pornit deja în această căutare, este limpede că am sărit peste capcanele majore ale civilizației noastre chiar la începutul călătoriei. Mai ales de vreme ce noile concepte pe care le-am folosit pentru a ne expansiona mintea erau de o dimensiune cu totul diferită și nu ne-au lăsat să fim încătușați de idei fixe și șchioape. Eram însetați de lumină și să ne expansionăm conștiința, și noua înțelegere adusă de experiența spiritualului vorbea de la sine.

Dar faptul că ne aflăm pe o cale dinamică a explorării, liberi și entuziaști, nu înseamnă că nu trebuie să încheiem

niște socoteli – și evident, de vreme ce înțelegeri revelatoare și informații ascunse țâșnesc în mai multe locuri deodată, ziua socotelilor a venit.

Și pentru că sunt femeie și a trebuit să mă confrunt toată viața cu tendințe părtinitoare și preconcepții insidioase, cred că am de reglat niște conturi.

Compararea Textelor Sumeriene și Biblice Privitoare la Grădina din Edin/Eden

Textul sumerian

În tăblițele sumeriene, după cum am văzut, Enki, soțul său vitregă Ninmah și fiul său Ningishzidda hotărâse să mai dea un impuls evoluției oamenilor de pe Pământ. Împreună cu ADN-ul Primului Cuplu pentru a-i face conștienți de sine și capabili să procreeze. Când descoperă aceasta, Enlil se înfurie. În ochii lui Enlil, acesta era un alt complot diabolic al fratelui său Enki și o crimă, având în vedere că Enki nu ceruse permisiunea Comandanului său. Și el cu siguranță ar fi refuzat: ar fi interzis prin decret să fie acordată lulușilor capacitatea de a procrea. Sumerul avea într-adevăr nevoie de muncitori – și el cedase plângerilor Anunnaki-lor din Șumer care doreau ca lulușii să muncească și să trudească în locul lor, așa cum făceau deja în Abzu. Dăduse o mare lovitură împreună cu fiul său Ninurta atacând instalațiile miniere din Abzu și răpind lulușii pentru a-i aduce să-i slujească pe ei în Șumer. Și acum lulușii făceau toată munca din casele lor ca servitori, munceau câmpurile, păzeau animalele domestice și realizau diverse proiecte din construcții. Se pare că lui Enlil nu i-a trecut prin minte că răpind mulți luluși de la minele de aur interfera cu lucrările vitale care se desfășurau acolo – vitale și considerate a fi o prioritate de prim ordin de Anu

pentru a astupa stratul de ozon de pe Nibiru.

Enlil voia ca luluşii să rămână aşa cum erau, aproape ființe animale, numai buni pentru a realiza munci grele. Orice soluție găsită de Enki era bună– dar dacă li se oferea capacitatea biologică de a se împerechea și reproduce, atunci în scurt timp urmau să devină mai numeroşi decât ei – Anunnaki-i – şi cine ştie ce s-ar fi întâmplat atunci? Puteau scăpa de sub control. Nu, să rămână în această stare inferioară, idioți cu mușchi puternici, pe care să-i controlăm ușor.

De unde și mânia lui Enlil, atunci când descoperă că Enki a îmbunătățit din nou creaturile.

Sinteză şi comparaţii

În sinteză, care sunt asemănările şi deosebirile între textele sumeriene şi scripturi?

Vom vedea din tabelul de la paginile 167-169 că în timp ce povestea sumeriană prezintă un conflict clar între scopurile şi punctele de vedere ale celor doi zei, povestea eronat interpretată din Eden devine textul de bază datorită căreia religiile ulterioare iudeo-creştine instituționalizate au plasat greutatea păcatului pe umerii Primului Cuplu şi ai întregii omeniri, rănind astfel psihicul fragil al tinerei umanități şi lăsând urme în inconştientul nostru colectiv, după cum demonstrează psihologii, până în ziua de azi.

Similarităţi şi Discrepanţe

Textele sumeriene	Textele din scripturi
Adamu şi Tiamat în Eden	Adam şi Eva în Eden
Goi, în etapa de dezvoltare de copii inocenți	Idem

Textele sumeriene	Textele din scripturi
Datorită lui Enki și Ningishzidda, o îmbunătățire a ADN-ului pentru dobândirea conștiinței de sine, a sexualității reproductive și capacității procreatoare.	„Tentată" cu „fructul interzis" de Șarpe, Eva mănâncă fructul și apoi îl tentează pe Adam care îl mănâncă și el. Astfel ei comite „păcatul" care va deveni „păcatul originar" ce va pâta umanitatea pentru totdeauna.
Tiamat și Adamu se trezesc către o stare mai înaltă de conștiință, descoperă sexualitatea în beatitudine; Tiamat se împodobește.	Primul Cuplu devine conștient de goliciunea sa, își dau seama că au „păcătuit"; îi se face rușine că sunt goi și acum le este teamă de Domnul lor
Domnul (Sumerului/Edinului) sosește și realizează ce s-a petrecut pentru că Tiamat se poartă mai plină de încredere și i se opune purtând cu mândrie hainele pe care tocmai le-a făcut pentru a se împodobi (făcând asta ea încalcă regula de a se purta ca un serviabil lulu primitiv).	Domnul vine și își dă seama ce s-a petrecut pentru că Adam se ascunde de el, deoarece îi este rușine că este gol și știe că a păcătuit.
Enlil, furios, alungă Primul Cuplu din Edin; ei trebuie acum să trăiască în altă parte.	Divinitatea alungă Primul Cuplu din Eden; blestemă toate femeile și toți bărbații; Primul Cuplu este găsit vinovat și este blestemat să poarte „păcatul originar" pentru totdeauna din generație în generație până la sfârșitul timpurilor.

Textele sumeriene	Textele din scripturi
Lulujii pământeni (cei puțin evoluați) au fost creați pentru a trudi și a-i sluji pe zei (numai Adamu și Tiamat au avut un statut onorific în calitate de donori genetici).	Divinitatea blestemă umanitatea să aibă o viață plină de trudă și suferințe. Apoi le dă legile căsătoriei.
Enlil, furios, pune să fie arestat Enki, îl leagă și cere să fie judecat.	Divinitatea îl blestemă pe Șarpe și spune că va crea dușmănie între femeie și șarpe. În această lumină, complotul între femeie și diavol pe care biserica îl pretinde de secole este și mai ciudat (îl vom analiza în capitolul 6). Apoi el precizce că într-o zi o femeie va zdrobi capul Șarpelui și interpretarea Bisericii Catolice de la începutul secolului al șaptesprezecelea este că Maria a fost cea care a strivit Șarpele.
Apoi ne mutăm atenția către Adapa-Titi, copiii lor, și a „generațiilor lui Adapa."	Cartea apocrifă a lui Enoh spune că Primul Cuplu s-a întors să trăiască în „ținutul Creației"; apoi Cartea spune povestea fiilor Primului Cuplu, Cain și Abel, și apoi a lui Set și a descendenților lui.

RĂUL FĂCUT TUTUROR FEMEILOR ŞI BĂRBAŢILOR

Întrebarea pe care ne-o putem pune atunci când descoperim adevărul despre originile noastre, este „Cum se poate ca o faptă săvârşită de un zeu să fie atribuită omenirii ca păcat? Şi cum de a fost acest păcat în special atribuit femeilor?" (În această analiză, deocamdată, vom cântări concepte, preconcepţii şi atribuirea culpabilităţii).

Păcatul

Să începem cu termenul „păcat", care este un concept central în codul moral al religiilor din Carte.

În esenţă, ni se spune că primii oameni creaţi nu erau numai goi, dar nu erau conştienţi de faptul că erau goi – la fel cum animalele sunt inocente în starea lor naturală. Totuşi, spre deosebire de animale, Adam şi Eva nu cunoşteau sexualitatea şi nici nu erau instinctiv conştienţi de diferenţa dintre ei ca bărbat/femeie. În centrul Edenului se aflau doi copaci: Pomul Vieţii (nemuririi) şi Pomul Cunoaşterii Binelui şi Răului. Numai după fatala acţiune de a mânca mărul (care se afla în cel de-al doilea copaci şi-au dat ei brusc seama 1) de goliciunea lor, 2) de sexualitatea lor şi 3) de bine şi rău – şi în mod accidental, ei se pare că au înţeles, atunci şi acolo, că au comis o nelegiuire şi o nesupunere.

Eu găsesc logica acestui episod extrem de deficitară. Ar fi un truism pentru orice filozof care îşi merită numele, şi la fel şi pentru orice gânditor, că nimeni nu poate comite o „nelegiuire" înainte de a fi capabil să înţeleagă diferenţa între bine şi rău. Vorbim aici despre procesul mental de distincţie de bază. Adam şi Eva nu aveau conştiinţa diferenţierii sexuale (şi nici experienţa reală a acestei

diferențe, așa cum fac animalele prin sexualitatea lor instinctivă); mai mult, ei nu aveau conceptul dualității, deci nu făceau distincția între bine și rău.

Fără un asemenea concept și o asemenea prizmă de conștiință, cum poate cineva să comită un păcat, și unul cumplit și fatal ca acesta? Se poate spune că o furnică ce atacă și ucide altă furnică este „păcătoasă" pentru că un șoarece care ar trăi lângă mușuroiul de furnici crede că a ucide este un păcat?

Raționamentul este o capacitate mentală care se bazează pe distincție – orice fel de distincție, și în primul rând antinomia, dualitatea. Bunul simț știe foarte bine aceasta – de aceea noi considerăm că un copil atinge „vârsta rațiunii" numai după vârsta de șapte ani. Înainte de a fi capabili să raționeze, un copil nu poate fi făcut responsabil și cu atât mai puțin vinovat. Și este de asemenea evident, după cum tocmai am spus, că o persoană trebuie să aibă capacitatea de a distinge pentru a putea distinge între bine și rău. În concluzie, totul (după cum prezintă evenimentele Cartea Facerii) indică faptul că:

1 Primul Cuplu era la fel de inocent ca animalele.
2 Lipsindu-le sexualitatea naturală, ei erau chiar și mai puțin conștienți decât animalele de distincțiile fundamentale ale vieții.
3 Lipsindu-le capacitatea de a conștientiza diferența fundamentală între bine și rău, ei nu le puteau distinge unul de altul.

În această direcție, este un act de extremă tiranie și o judecată oarbă egocentrică să-i consideri vinovați și chiar mai mult, să hotărăști o pedeapsă – eternă și transmisibilă pe deasupra!

Acum, să spunem că luluții matriță erau mai degrabă să niște animale domestice – animale de companie – decât

ca niște copii inocenți. Cum dresezi un animal să devină un animal de companie bine-educat? Singura cale este să folosești învățarea condiționată conceputa de Skinner, adică repetarea recompensei pentru a consolida acțiunile pe care noi (stăpânii) le consideram acceptabile și o repetare similară a pedepsei pentru a consolida acțiunile pe care noi le considerăm nepotrivite. Fără repetare, nu există consolidare și fără consolidare, nu există învățare. Aceasta învățare condiționată, în opinia lui Skinner, este singura cale de a dezvolta obiceiuri bune și a le elimina pe cele rele. Să nu uităm că Skinner, inspirându-se din cercetările lui Pavlov pe animale, s-a gândit că la fel este și cu învățarea umană: o procedură având la bază un morcov și un băț. (Bineînțeles că nu sunt deloc de acord cu asta, după cum vom vedea în ceea privește calea Fricii de Dumnezeu versus calea Beatitudinii/Ananda; dar deocamdată nu putem uita că vârsta mentală a Primului Cuplu era cea a intrării în adolescență).

În Carte, Primul Cuplu este la vârsta prediferențierii și a preraționării, astfel încât Enlil ar fi trebuit să-i învețe treptat ce considera el a fi „bine" sau „rău" prin consolidări repetate. Această învățare, totuși, nu poate fi aplicată unui comportament atât de instinctiv ca sexualitatea la umanitatea primitivă. Pentru că atunci avem problema comportamentului instinctiv: fie Primul Cuplu a avut un instinct înnăscut, ca animalele, și dacă stăpânul nu vrea ca ei să se împerecheze singura cale este să-i pună în cuști sau incinte separate. Sau altfel ei nu erau atrași sexual unul de celălalt (după cum se pare). În ambele cazuri, o pedeapsă singulară ireversibilă, la primul „comportament greșit", nu este numai irelevantă, dar și crudă și fără sens.

Ispitirea și Blestemul

Apoi avem problema faimoasei „ispitiri" de către

Serpe - Cum poate o problemă atât de complexă din punct de vedere etic și moral să fie aplicată unui ființe aflate într-un stadiu aproape animalic de dezvoltare? La această etapă, fie îi oferi hrană, fie nu. A ne imagina că o ființă evaluată ar „ispiti" un animal și apoi i-ar reproșa acestui animal actul de a lua sau mânca, este ridicol. Și aceasta devălălie un singur lucru: o proiecție din partea unei minți mult mai evoluate și învățate (probabil zeci de secole mai târziu), mintea editorului sau a povestitorului Cărții Genezei – un preot îngropat în probleme morale, proiectându-și propriile complexe de vinovăție asupra unei povestiri sumeriene foarte vechi. Mai mult, fără conceptul și problema „ispitirii", păcatul și greșeala nu ar mai fi fost atribuite Primului Cuplu, și mai ales Evei; pentru că, din punct de vedere logic, fără „ispitire" nu ar mai fi existat nicio faptă rea – ispitirea trebuia să fie adăugată pentru a da de înțeles că existase posibilitatea de a alege, de unde și responsabilitatea din partea pământenilor, și astfel vinovăția și păcatul.

Putem numai să ne întrebăm care este beneficiul pentru omenire, ce avea în minte un asemenea preot sau învățat atunci când a redactat această poveste. S-a gândit el că va eleva simțul moral al tribului său? Că li se va face atât de rușine încât să se teamă de mânia divină și se vor mai abține de la a păcătui? Dar „păcatul originar" nu putea fi șters oricum – oricât de mult ar fi încercat ei să rămână „drepți"; prin definiție, era un păcat originar pentru totdeauna gravat în noi, „simpli oameni."

Pedeapsa

Să revenim acum la „pedeapsă" – aceea de a fi blestemați ca întreagă specie (!), fiind condamnați pentru totdeauna să trudim, să suferim și să ne curgă sudoarea din cauza muncii grele! Adică noi, „specia umană,", am fost (ca

să fie clar) *condamnați să ne întoarcem la lucrurile pentru care am fost creați* (cel puțin în mintea lui Enlil) – fără ca Domnul să ne dea vreodată ceva mai mult, de vreme ce Prințul Cuplu „îngrijea" grădina! Ni s-a poruncit doar să rămânem luluși și să avem soarta pe care toți ceilalți luluși (clorele masculine și feminine) o îndurau zi de zi – a lulușilor sclavi din Sumer care îi slujeau pe zei, a lulușilor din mine.

Din nou vedem că Enlil greșește aici foarte mult. În esență, nu el a fost cel care a petrecut secole încercând să aducă pe lume pe acest *Homo sapiens sapiens*. Nici cel care i-a educat acasă la el, așa cum a făcut Ninmah – și care a înțeles că ei nu aveau încă creierul atât de dezvoltat așa cum dorea ea și Enki să aibă umanitatea – aceasta ducând la următoarea îmbunătățire a lor în Edin. Nefiind părinte (ca Ninmah sau Ninki) – care i-au educat cu răbdare pe Adamu și Tiamat, și care de aceea le cunoșteau capacitățile la orice etapă a dezvoltării lor, precum și limitările mentale intrinseci – Enlil se comportă ca un tiran ce își terorizează familia, făcându-i pe copii responsabili pentru că au furat gemul pe care de fapt chiar el îl pusese în camera lor de joacă.

Dimpotrivă, al doilea cuplu, Adapa și Titi, va demonstra o capacitate logică și de diferențiere atât de sofisticată, încât vor fi învățați matematică și astronomie, dar și să scrie și să păstreze înregistrări istorice. Și Adapa va fi capabil să-și educe propriii copii, cei născuți după primii săi doi fii, Abael și Ka'în, și după uciderea lui Abael de către fratele său. Să remarcăm un aspect interesant: în povestea biblică cele două cupluri sumeriene Adamu-Tiamat și Adapa-Titi (care reprezintă trei generații adamice distincte) sunt contopiți într-unul singur: Adam-Eva, care sunt și alungați din Grădina Edenului, și îi au și pe cei doi fii Cain și Abel.

Am subliniat defectele logice și psihologice ale lui Enlil.

lipsa totală de înțelegere a stadiului de dezvoltare a ființei creat și care ar fi fost educația corectă pentru ei în acest stadiu. Printre ultimele elemente din lista noastră de comparații am văzut injurii și insulte.

- Enlil știe că Enki este responsabil pentru dezvoltarea sexualității și a capacității de procreare (este ceea ce el vede, fără a avea cunoștință despre saltul privind conștiința de sine); de aceea în mod normal el nu ar trebui să-i învinuiască din punct de vedere moral și să-i pedepsească pe lulușii infantili. Dar o face. Se poate ca el să vrea ca ei să-și ducă viața în afara domeniului în care el este stăpân: Sumer/Edin. Totuși, grădina se afla în Eridu – orașul și proprietatea lui Enki din Sumer. Astfel că, în plus, îl vedem din nou pe Enlil încălcându-i lui Enki domeniul și privilegiile.
- În Carte, vina cade cu totul pe umerii Primului Cuplu, pentru că Șarpele Enki este acum un „ispititor" și nu mintea genială și expertul în inginerie genetică; și știm că istoria îi va atribui folosirea unor înșelăciuni, comploturi și întinderea unor capcane. Care este vina pământenilor? Nu este cam prea mult pentru niște copii inocenți să înfrunte o minte atât de șireată și un uneltitor atât de versat ca Satana? Și în eventualitatea în care se cunoștea că o asemenea entitate exista în grădina Edenului, nu ar fi fost de datoria „tatălui" să-și protejeze cu orice preț „copiii" așa cum și-ar fi apărat puncii o mamă de fiarele sălbatice sau de vrăjitorul cel rău din pădure? Și în eventualitatea în care fetița ei inocentă s-ar fi aventurat singură în pădurea interzisă și ar fi fost sedusă de vrăjitorul cel rău, mama ar fi făcut-o pe ea responsabilă și ar fi alungat-o de acasă, și mai mult, ar fi blestemat-o și pe ea și pe copilul ei?
- Această, bineînțeles, este un fleac pe lângă reacția

divină cumplit de exagerată care a fost, de fapt, condamnarea din Eden. Dar staţi puţin! Se presupune că ei sunt Primul Cuplu, incapabili să discearnă binele de rău, incapabili să se unească sexual şi să procreeze şi imediat ce fac aceasta, toţi descendenţii lor până la sfârşitul timpurilor sunt blestemaţi!

Evident, noi trebuie să fi dezvoltat o imagine cu totul nouă despre 1) grijă şi iubire, 2) funcţia de părinte şi responsabilitatea faţă de copii, 3) înţelegerea psihologică şi 4) dreptate şi valorile morale – având în vedere faptul că „tatăl" nostru zeu pretindea că are putere de viaţă şi de moarte asupra noastră şi reacţiona exagerat (cu siguranţă de sine) la orice impresie stranie că este tras pe sfoară.

De asemenea este evident faptul că civilizaţia noastră este cea care a introdus valorile morale – doar pe cele fundamentale – într-un cod de legi. Dacă ceva din scenariul de mai sus s-ar fi petrecut în zilele noastre, părinţele sau părinţii ar fi fost duşi la închisoare. Există numai un mic grup de culturi sau regiuni în lume unde un copil abuzat sau o femeie violată (adultă) sunt consideraţi vinovaţi de acea faptă. În anumite locuri, femeia violată este omorâtă cu pietre. Aceste cazuri sunt acum supravegheate de organizaţiile internaţionale nonguvernamentale (ONG-uri) pentru protecţia femeii, de instituţii umanitare şi grupuri pentru drepturile omului; aceste ONG-uri lansează la nivel internaţional un apel la toleranţă şi acţionează pentru a oferi asistenţă legală, cooperând cu autorităţile superioare din ţară.

Aceasta a fost tot? Nu. Am arătat foarte clar că, fiind Primul Cuplu creat, întreaga umanitate a fost blestemată şi înfierată cu păcatul originar. Nu am vorbit în mod specific despre blestemarea Evei, dar o vom face în curând. Sunt încântată că avem mai multe surse istorice pe care le putem

compara, și astfel putem completa golurile și înțelege puțin mai bine cum de s-a abătut asupra întregii umanități o asemenea povară cumplită.

Atribuirea Unei Multitudini de Calități Unei Singure Persoane Abstracte

În cazul poveștii biblice se trece de la o familie de zei (familia regală) la o unică entitate divină – deși la începutul Genezei ea prezintă un plural gramatical: Elohim. În acel moment toți ceilalți zei și legăturile lor de rudenie sunt șterse, la fel ca și toate femeile. Tatăl din ceruri, Regele Cerului, Anu, este asimilat singurului zeu – ca fiind unul dintre multele sale nume și atribute. Bineînțeles, dacă ar fi apărut o religie cu totul nouă – având un singur zeu – și această fără nicio legătură cu civilizația sumeriană și tăblițele istorice, atunci nu am avea niciun temei să afirmăm așa ceva. Dar sunt prea multe fapte, cuvinte, acțiuni și evenimente la scară planetară care reproduc tăblițele sumeriene (și altele), prea multe date istorice solide și coerente, pentru a ne îndoi de moștenirea clară dintr-o altă epocă. Și de aceea trebuie să lămurim acumularea și incorporarea unei pluralități de atribute într-o singură personalitate – dar mai ales atributele clanului lui Enlil. Să luăm de exemplu cazul lui Ninurta, fiul lui Enlil, care în tăbliță este comandantul armatelor sale; el este cel care conduce armatele lui Enlil în toate războaiele, și cel care dezvoltă noi arme și strategii de luptă. Astfel, el este cel numit în tăbliță „Războinicul lui Enlil" – o funcție care ar putea fi foarte bine rezumată prin numele de „Domn al armatelor", chiar dacă deciziile sunt luate de Enlil.

La fel, putem realiza o paralelă în ceea ce privește calitățile negative atribuite de Enlil opozanților săi – în principal clanul fratelui său. Deoarece emblema lui Enki

este Şarpele, personalitatea duşmanului devine diabolică, adică Şarpele, Satana.

Dar singurul şi atotputernicul zeu nu va accepta nicio putere – chiar şi ca duşman – care să-i fie egală ca forţă. Oricum, Enlil este Regele Pământului şi al Cerului prin drept din naştere, iar fratele său nu îi este egal. Astfel Enki este şi mai mult coborât într-o personalitate fără mijloace directe de acţiune. El devine oponentul care îşi poate atinge scopurile numai datorită fisurilor din clanul şi puterea lui Enlil. El devine „ispititorul", vicleanul, prostul subversiv, seducătorul. Dar dacă Enki este acum lipsit de puterea de a aduce schimbări în lume, cine este de vină atunci pentru evenimentele care se îndreaptă în direcţia opusă voinţei lui Enlil? Cum va fi atribuită responsabilitatea pentru toate faptele rele care vor stârni mânia lui Enlil şi vor conduce la deciziile şi acţiunile lui ulterioare – care vor afecta atât de mult cursul istoriei încât nu se poate evita înregistrarea lor?

Ajungem aici la transferul responsabilităţii asupra femeii – menţinând astfel legătura sacră între „creatorul" care a devenit Enlil şi fiul său creat – *bărbatul* pământean uman. Acumularea atributelor „bune" trebuie să fie completă. Toate faptele „bune" sau „necesare" sunt astfel acumulate într-o *unică* constelaţie semantică pozitivă, atotputernică şi atotcunoscătoare. Mânia devine „binele" drept şi o reacţie educativă din partea unui tată înfuriat de faptele rele ale copiilor săi iubiţi.

Sitchin subliniază că atât tăbliţele sumeriene, cât şi Biblia, arată că Tiamat/Eva a fost prima care a devenit conştientă de nuditatea ei – adică de organele ei sexuale – şi astfel îşi acoperă şoldurile cu un veşmânt improvizat realizat din frunze şi ierburi. Acesta este într-adevăr evenimentul înfăţişat pe această rară reprezentare sumeriană, care prezintă scena din grădina din Edin/Sumer (fig 4.1) în care Tiamat poartă un veşmânt improvizat în

Fig. 4.1 Enki legat de mâini și de picioare în grădina din Edin (Sumer). Enlil (dreapta) îl alungă pe Adamu și Tiamat din Edin; Tiamat, purtând un veșmânt în iarul soldurilor (centru) stă în picioare în fața mesei improvizate pe care a creat-o Adamu, gol (la dreapta lui Tiamat) se întinde spre Pomul Cunoașterii.

jurul soldurilor, în timp ce Adamu este încă gol.

Enki este legat, iar Enlil este violent și furios, arătând că el a fost cel care l-a arestat pe Enki. (Bineînțeles, Enlil va trebui să convoace Adunarea Zeilor și pe cei „Nouă care judecă" pentru a pronunța o sentință legală, și fără îndoială că Enki va fi eliberat). Pomul Cunoașterii este de asemenea reprezentat: în opinia lui Sitchin, genomii (neidentici) ai lui Adamu și Tiamat tocmai au fost îmbunătățiți pentru a-i propulsa către conștiința de sine și a le activa sistemul reproducător. Știm că ADN-ul este numit Esența Vieții, iar Pomul Cunoașterii este într-un mod misterios conectat cu genomul și îmbunătățirea lui – ramurile sale adesea nesimetrice ar putea fi o referire la perechile de cromozomi. Vom reveni la acest subiect în capitolul 7.

Să remarcăm că Adamu, încă gol, își întinde mâinile spre Pomul Cunoașterii care poartă fructe, în timp ce Tiamat, departe de a încerca să-l „tenteze", privește cu mare atenție la ceea ce se petrece cu Enki. Să ne focalizăm asupra

lui Tiamat, personajul central. Există un detaliu pe care nimeni nu pare să-l fi remarcat: nu numai că Tiamat este confecționat singură un acoperământ în jurul șoldurilor, dar ea a construit de asemenea un fel de masă – folosind ramuri flexibile pentru a crea un grilaj geometric. Aceasta arată în mod categoric un salt imens în conștiință, mai alm împletirea în formă de tablă de șah, care necesită capacitatea de a raționa și de a concepe structuri geometrice în spațiu. Grilajul mesei, în viziunea mea, este mult mai semnificativ decât veșmântul din jurul șoldurilor: el arată fără urmă de îndoială un salt în inteligență de un ordin mai înalt decât saltul în conștientizarea sexualității, exprimat de veșmântul pe care l-a confecționat.

Conștientizarea organelor sexuale este momentul în care vedem cât de mult diferea „sămânța umană" de regatul animalelor, care în mare parte sunt lipsite de conștiință de sine. Se pare că femeia a fost astfel prima care a realizat un salt în conștiența de sine, și de aceea în conștiință, și care a atins etapa de autopercepție - capacitatea de a reflecta asupra propriei persoane care aduce după sine capacitatea de a face distincții morale. Iar fără autopercepție, nu poate exista responsabilitate morală pentru propriile acțiuni. Acest aspect este foarte interesant, pentru că paleoantropologii caută urme de foc, cât și unelte și obiecte de lut, ca semne ale civilizației - dar nu se uită la bijuterii și veșminte naturale (mărgele și ierburi împletite în primul rând, apoi podoabe din metal) ca semne ale unei schimbări către conștientizarea de sine și astfel a unei noi etape a conștiinței umane. Dimpotrivă, scripturile și tăblițele fac aceasta, deși dintr-o perspectivă diferită: în Carte, acoperirea șoldurilor semnifică conștientizarea propriului „păcat", adică sexualitatea.

De ce sexualitatea ar fi un păcat rămâne o întrebare deschisă. Pentru orice om de știință sau persoană de bun

sant, sexualitatea este modalitatea de reproducere și aceasta înseamnă nimic altceva decât supraviețuirea necesară a speciei. Faptul că sexualitatea este plăcută este doar un atu în plus pe care evoluția și forța vieții l-au pus de partea lor pentru a asigura nu numai supraviețuirea speciei, dar și a vieții insesi. Procrearea și înmulțirea oamenilor pământeni era cu atât mai necesară și dorită, cu cât rămâseseră atât de puțini (după cum va recunoaște în scurt timp și Enlil, imediat ce mânia i se va potoli) – și mai ales după Potop, când devine porunca lui Dumnezeu pentru umanitate să se „înmulțească".

Este imediat evident că Anunnaki-i erau extrem de liberi în viața lor amoroasă – soții, iubite surori, concubine... toate erau binevenite. Descendenții – bărbați – erau absolut necesari și principalul scop (pe care nu pregetau să îl implinească) al prinților din familia regală era să aibă moștenitori. Singurul „păcat", pedepsit prin exil era violul – care dovedește respect pentru femeie. Orice formă de sexualitate era permisă – homosexualitatea este menționată și ea, cât despre seducție, chiar și prin mincinși și șireticuri, era permisă, atâta timp cât partenerul sau partenera își dădea consimțământul. Deci suntem siguri că în cadrul civilizației sumeriene sexualitatea nu era înfierată cu atributul de „păcătoasă." De aceea, singurul motiv pentru furia lui Enlil era faptul că li se acordaseră capacități procreatoare lulușilor, și aceasta fără știrea lui.

Dar cum s-a ajuns de acolo la păcatul Evei? Iată o explicație ipotetică.

Când Eva Devine Seducătoarea lui Adam

Sitchin datează crearea lulușilor de către Ninmah în jurul anului 300000 î.e.n. iar în 49 000 î.e.n., Ninmah oferă

guvernarea oraşului ei din Sumer, Shuruppak, oamenilor născuţi din uniuni mixte Anunnaki-pământeni. Astfel, umanităţii i se acordă deja dreptul la domnie din timpuri antediluviene. După Potop (care are loc în jurul anului 11 000 î.e.n.), Anunnaki-i, cu ajutorul pământenilor care se înmulţeau foarte repede, vor reconstrui oraşele sumeriene sacre, reproducându-exact planul şi geometria lor anterioare. În 3670 î.e.n., „regalitatea este coborâtă din Ceruri" în primul oraş regal, Kish, şi sunt instituite liniile preoţeşti (adesea regele este numit şi Mare Preot); calendarul începe în Nippur. În 2123 î.e.n., se naşte „Abram" (Avraam sau Abe), fiul lui Terah, Mare Preot în templul lui Enlil din Nippur, un sumerian care vorbea sumeriana.

Să ne imaginăm acum un scrib care a trăit pe vremea lui Avraam şi a avut acces la înregistrările de pe tăbliţe – dar numai la unele dintre ele (pentru că templele şi bibliotecile străvechi fuseseră îngropate sub tone de noroi). La acea vreme, relaţia cu Anunnaki-i devenise mai distantă: Dumnezeu vorbea cu Abe, interacţionând şi împărţind mâncarea cu el, dar numai cu rare ocazii. Să presupunem că acest scrib este la fel ca noi, prin faptul că nu poate găsi mai mult decât fragmente ale tăblităelor originare numite *Povestea lui Adapa*, sau *Generaţiile lui Adapa*, dar totuşi este capabil să vadă şi să copie gravurile în lut sau cilindri care înfăţişează evenimentele din Edin (Enki legat, figura 4.1, pag. 179).

El o vede în acest desen pe Tiamat cu un şorţ confecţionat din frunze şi pe „Şarpele" Enki pedepsit şi legat de Domnul Zeilor – în timp ce Adamu rămâne gol cum era. Scribul nostru încearcă să dea un sens gravurii. Persoana (Tiamat) care este evident că a devenit altfel (printr-un act care l-a supărat atât de tare pe Dumnezeu) este învinuită – şi el îşi închipuie că ea s-a îmbrăcat pentru că se simte vinovată şi acum „îşi acoperă nuditatea pentru

că este copleșită de păcatul ei și de rușine." Atunci „conștiința propriului ei păcat" devine explicația. (În „păcatul" timpului, aceasta va atribui un caracter de „păcat" întregii sexualități). Pentru ca preotul nostru să facă o asemenea proiectare a păcatului asupra sexualității, trebuie să presupunem că societatea și religia sa au dezvoltat deja reguli foarte stricte cu privire la căsătorie și sexualitate. Și aceasta categoric îi plasează existența la o dată mult ulterioară celei în care a trăit Avraam, născut sumerian și căsătorit cu sora sa vitregă (sau sora bună?).

Sexualitatea Sacră în Religiile Străvechi

Calea tantrică: sacralizarea organelor sexuale

Pentru orice antropolog cultural, ca și mine, este limpede că, cu cât ne întoarcem mai mult în timp și analizăm cele mai vechi religii de pe Pământ, cu atât întâlnim mai mult aspectul de sacralizare a sexualității, fără ca niciun sentiment de vină să o murdărească. „Păcatul" față de sexualitățile a apărut în mare măsură odată cu religiile din Carte și este încă circumscris din punct de vedere geografic regiunilor acoperite de religiile monoteiste. Să vedem câteva exemple.

În cele mai străvechi forme de artă din societățile animiste din Africa, sculpturile îi prezintă pe bărbați cu un falus erect de dimensiuni exagerat de mari – adesea împodobit cu diverse ornamente. Aceasta subliniază puterea creatoare și reproducătoare a bărbaților – prin intermediul organelor sexuale de reproducere. (Un etnolog cu cămașă scrobită ce trăiește și scrie într-un bloc turn cu aer condiționat dintr-un mare oraș ar trebui să-și imagineze că oamenii care trăiau în junglă nu au dedus ca urmare a împerecherii a numeroase animale sau din cauză că femeile

rămâneau însărcinate că falusul avea vreo legătură cu sarcina – dar s-a petrecut ca aceste viziuni să fie exprimate.

La fel, sânii și vulva sunt de asemenea privite ca fiind sacre în culturile străvechi animiste, care înfățișează statuete ale unor femei goale ce își arată vulva, cu siguranță ca semn de bun augur pentru a naște ușor și în siguranță, arătând astfel sacralitatea organului feminin reproducător.

Un cult al fertilității foarte vechi, foarte răspândit în India și civilizația din Valea Indusului, este cel al lui Lajja Gauri (numită de asemenea Aditi), o zeiță identificată cu Parvati (consoarta lui Shiva) și venerată în cadrul cultelor Shaktismului. Gauri este reprezentată în sculpturi ca o femeie cu sânii mari, stând pe vine și arătându-și vulva. Capul și chipul ei sunt o dezvoltare recentă, după părerea specialistului Frans Janssen; în reprezentările timpurii aveam cel mai adesea un lotus imens, sau un șarpe încolăcit, sau nu exista nimic.* (vezi anexa, plăcuțele 1-3).

Aceste statui sau basoreliefuri se găsesc în toată India, multe dintre ele în statul Karnataka. Dar în ceea ce privește cultul sexualității și al fertilității, găsim reprezentări ale unor astfel de figuri feminine în diverse părți ale lumii, uneori în postura de a naște (așezarea pe vine era o veche poziție pentru a naște). Venerarea zeiței-mamă și a sexualității sacre este un cult ale cărui origini sunt atât de vechi încât este învăluit în mister. Sacralitatea nașterii este astfel, din vremuri străvechi, asociată cu vulva și uterul. Bănuiala mea de etnolog este că sculpturile (în afară de venerarea zeiței) erau folosite pentru vindecarea diverselor probleme sexuale și de fertilitate, prin rugăciuni adresate zeiței.

În India, Templul Soarelui din Konark, din Orissa (secolul al treisprezecelea e.n.) sau grupul de douăzeci de

*Vezi Janssen, Frans, H. P. M. „On the Origin and Development of the so-called Lajjagauri."

Temple de la Kajuraho construite în secolele zece și unsprezece e.n., în Madhya-Pradesh, sunt un cântec în piatră despre unirea amoroasă și o glorificare a sa. (vezi fig. 4)

Ele arată că acest act era asociat cu înalta spiritualitate atestată în școlile tantrice, sub auspiciile marilor zei și zeițe vedice și hinduși. Templul din Konark este închinat zeului vedic al Soarelui, Surya, în timp ce fiecare templu din Kajuraho este închinat unei divinități, cu omniprezența lui Śiva și a consoartei sale Parvati.

Se pare de asemenea că templele, cu nenumăratele lor sculpturi erotice, erau menite a fi o carte în piatră care să-i învețe pe oameni arta de a face dragoste. Atributele sexuale atât ale bărbaților, cât și ale femeilor sunt astfel din abundență reprezentate, toate figurile fiind goale, dar împodobite cu bijuterii, în poziții atât de sofisticate și frumoase, încât este limpede că avem de-a face cu o cultură extrem de rafinată. Casele acestor oameni, prezentând, asemenea templelor, decorațiuni bogate și frumusețea naturii vegetale, arată prezența într-un înalt grad a simțului artistic și trezirea spirituală. Aceste temple imense sunt niște bijuterii arhitecturale și un imn închinat simțurilor, esteticii, rafinamentului și inteligenței emoționale. Nu numai arta de a face dragoste, dar toate artele sunt reprezentate, cu numeroase statui de dansatori, muzicieni și ființe divine precum Apsarele, îngerii feminini din hinduism.

Trebuie să subliniem de asemenea că, dincolo de arta de a face dragoste și celelalte arte, ele reprezintă un imn închinat frumuseții trupului uman – atât al bărbatului, cât și al femeii – și într-adevăr diversele ființe reprezentate, de o frumusețe uluitoare, noblețea de pe chipurile lor, gesturile lor pline de grație și tandrețea pe care o manifestă unul față de celălalt în timp ce fac dragoste, dezmint orice asociere

cu un act „păcătos." Exista o tradiție indiană foarte veche ce consta în a le învăța pe tinerele adolescente să facă dragoste, arătându-le de exemplu o varietate de poziții posibile în timpul acestui act. Această învățătură era oferită prințeselor și tinerelor aristocrate, în paralel cu alte cursuri de artă și literatură, cum ar fi muzica, pictura, scripturile, poezia, dansul sacru și așa mai departe. Este evident că actul de a face dragoste era de asemenea sacru.

De asemenea, nici în tradiția budistă, fie din Japonia, Orientul Îndepărtat sau Tibet, uniunea amoroasă nu era asociată cu păcatul; nici în taoismul din China. Templele tibetane sunt pline de sculpturi foarte sacre ale diverșilor Buddhași, și aceștia sunt de cele mai multe ori reprezentați goi în poziția șezând, cu consoarta lor feminină, de asemenea goală, așezată în poala lor, cu picioarele încolăcite, ca și cum ar face dragoste. Numai o Femeie-Buddha este reprezentată singură: Tara – care, la fel ca și Kali – are diferite reprezentări în funcție de calitatea pe care o manifestă.

Există o cale a tantrismului tibetan care există în cadrul ordinelor de călugări care se căsătoresc, școlile Bonetelor Roșii și ale Bonetelor Negre; sistemul său de cunoaștere include magia ceremonială (interacțiunea cu entități imateriale), figuri geometrice spirituale-magice (precum mandale, yantre), posturi ale mâinilor (mudre), obiecte înzestrate cu puteri, cunoașterea energiei psihice și a efectelor sunetului (mantre sacre, incantarea ritmică a mantrei Aum sau Om) și așa mai departe.

Pe calea tantrică, buddha-șii sunt reprezentați îmbrățișându-și partenara (*yab-yum*) în posturi profund meditative, și totuși extatice. (vezi plăcuța 5)

Această cale tibetană tantrică subliniază faptul că esența lui Buddha este de fapt dublă (masculină și feminină), dupa cum a demonstrat foarte convingător

marele psiholog Carl Jung, afirmând că psihicul are întotdeauna o contraparte interioară. Psihicul bărbaților are o contraparte feminină interioară, *anima*, care este arhetipul Marii Zeițe. Zeița Mamă – un arhetip care, atunci când ne conectăm la el, va extinde sfera înzestrărilor spirituale și psi pe care le avem. Psihicul nostru va fuziona cu dimensiunea semantică, Tao, conștiința cosmică. Acesta este motivul pentru care Înțeleptul din I Ching, Cartea chinezească a Transformărilor, este reprezentat de o linie yin în partea de sus a hexagramei, însemnând că cel mai mare înțelept are la modul fundamental o natură feminină (yin), înzestrată cu o forță mentală extinsă și cu un câmp semantic atât de vast, încât el se contopește cu conștiința cosmică. La fel, psihicul femeilor are o contraparte interioară, *animus*, care după toate aparențele este figura Marelui Războinic, ca de exemplu curajosul Prometeu ce a îndrăznit să înfrunte puterea Zeilor, sau Hercule care își asumă provocare după provocare și se autodepășește constant – dar în niciun caz figura unui superego plin de mânie, dispreț și privativ de putere ca Enlil.

Cuplurile de buddha-și arată că *Uniunea Sacră cu partenera lor – care bineînțeles simbolizează armonizarea interioară a celor două fațete ale psihicului – este de cel mai înalt ordin spiritual.* A privi actul sexual ca o formă de meditație indică atingerea unei stări înalte de conștiință, o stare de Unitate și Fuziune a celor două conștiințe unite cu conștiința cosmică.

Această cunoaștere despre sexualitatea sacră (calea tantrică din India, Tibet, China și Japonia) este de asemenea motivul pentru care culturile estice au produs în mod tradițional cele mai complexe tratate despre arta iubirii – în care învățăturile sunt oferite de cei mai nobili și extrem de învățați femei sau bărbați.

Lingam-ul lui Shiva și yoni-ul lui Shakti

Să vedem acum cel mai sacru și sfânt simbol al Indiei, Shiva Lingam – sau falusul lui Shiva. Zeul Shiva este un ascet care a atins prin meditație neîntreruptă cea mai înaltă stare de conștiință – cea de eliberare, sau *moksha*. Și totuși Shiva are o soție, Parvati, care nu este alta decât Kali – Marea Zeiță. Kali este cea care a fost capabilă să învingă demonul – atunci când Shiva însuși a eșuat – și care, victorioasă și cuprinsă de o Divină Bucurie, a început să-și danseze izbânda. Ea este cea a cărei putere mentală și dans inspirat *hors-norme* (dincolo de orice limite convenționale) fiind atât de puternice, ar fi putut distruge Pământul.

Înalta stare de conștiință a lui Shiva este reprezentată de cocul său de ascet și de aura din jurul capului – aceasta semnificând că chakra sa coronară, lotusul cu o mie de petale, este pe deplin activată și generează o energie înaltă. Shiva și Parvati au avut un fiu, Ganesha, Zeul educației, cunoașterii și înțelepciunii, literaturii, artelor frumoase.

Lingamurile lui Shiva sunt sculptate în forma simbolică a unui falus drept (un U inversat, curbat în vârf) în pietre de culoare închisă. Ele pot avea până la 1,5 m înălțime și 30 cm lățime. Orice templu al lui Shiva are un lingam al lui Shiva așezat la intrare sau, în cele mai vechi, în sfânta sfintelor. Foarte adesea, *yoni-ul* (sau vulva) este reprezentat printr-o piatră mai joasă ce înconjoară ca un cerc falusul (vezi plăcuța 6).

Sculpturile lingam-yoni sunt așezate în fața intrării principale a numeroase temple; la fel ca și lingamul atunci când este reprezentat singur, ele pot fi un templu prin ele însele, fiind plasate într-o cameră pătrată acoperită de un dom. În peșterile de la Ellora (lângă Mumbai), în vârful dealului este un șir de asemenea mici temple carora dăpostesc un lingam-yoni. Aceste lingamuri pot fi plasate pe vârful unui deal, marcând sacralitatea lui și orientând

Rețeaua Sacră a liniilor cosmo-telurice. În cartea mea The Sacred Network, am arătat că pietrele plasate în picioare, *Rețeaua Sacră* construite adesea pe vârful dealurilor și munților, operau ca *a liniilor cosmo-telurice* antene pentru energiile telurice și cosmice.

Majoritatea asceților din India (*sadhu*-și) sunt adoratori ai lui Shiva și ei fac un legământ de abstinență; această atrată cu claritate că lingamul nu este o reprezentare a unuiui amoroase. El este simbolul puterii creatoare a minții, energia conștiinței numită *prana* prin capacitatea sa de a pătrunde întregul univers, și energia *kundalini* din ființa umană. Această energie kundalini este cea care activează chakara-ele – centrii de energie care sunt situați de-a lungul coloanei vertebrale. Toate religiile orientale împărtășesc acest sistem al chakra-elor (deși cu mici diferențe) și susțin că ele sunt activate de o energie psihică (*chi* sau *qi* în China; *ki* în Japonia; prana sau energia kundalini, numită de asemenea Shakti în India). Hinduștii afirmă că energia kundalini, atunci când este adormită, este fixată în chakra cea mai de jos, de la baza coloanei vertebrale.

Tantrismul este, în India și Tibet, o școală de yoga și cunoaștere spirituală bazată pe meditația directă asupra conștiinței cosmice, *brahman* (ca energie și forță inteligentă), pe contemplarea mandalelor secrete, pe înțelegerea puterii sunetelor, a silabelor (mantre), a numerelor, a geometriei, a culorilor și formelor. Există o școală specifică de tantra care integrează și sexualitatea sacră. În sexualitatea sacră, sexul cu un partener tantric este realizat ca o meditație, conducând astfel la stări foarte înalte de conștiință. Această sexualitate tantrică se spune că are puterea de a face energia kundalini să ascensioneze prin coloana vertebrală, din chakra în chakra, pentru a ajunge în cele din urmă și a activa (cu timpul) chakra de la nivelul capului. Atunci când este trezită și se află în procesul de ascensiune, această

energie a conștiinței este numită Shakti – Zeița personificată, dar reprezentând totuși energia spirituală care impregnează cosmosul. Ceea ce înseamnă că această energie a conștiinței – cea a lui Atman sau Sinele – este o forță supraconștientă, inteligentă, capabilă să îl ghideze pe cel care meditează până la realizarea ultimă ca „suflet eliberat." Carul Jung, în cartea sa *Psihologia Kundalini Yoga*, a atribuit de asemenea Sinelui aceste calități de cunoaștere supraconștientă, potențial nelimitat și putere activă.

Cuplul tantric desăvârșit face dragoste având chakrale activate și pulsatile, fiecare fiind la unison cu chakra de pe același nivel a partenerului. În timpul acestui gen de iubire tantrică, femeia se identifică cu întregul Pământ, pe când bărbatul se identifică cu Cerul. Astfel, ei se identifică cu Zeul și Zeița cosmici și primordiali, refăcând actul creației prin interacțiunea celor două forțe creatoare de bază ale universului – și atingând starea de unitate a conștiinței cosmice.

Putem face o paralelă cu forțele yin și yang din filozofia chineză, care creează, prin sinergia lor, „tot ceea ce este" în univers. De fapt, există de asemenea și o „yoga" tantrică în China, legată de alchimie și kundalini yoga (chiar dacă termenii sunt foarte diferiți), adică o metodă de meditație care trezește cea mai înaltă energie a conștiinței – qi și shen (energia spirituală) și o face să ascensioneze prin chakra-e până ce „Floarea de Aur" înflorește. Aceste aspecte sunt descrise în faimosul *Tratat al Florii de Aur*, tradus de Richard Wilhelm și la care Carl Jung a realizat o lungă introducere.

Deci vedem foarte clar că în culturile și religiile antice, sexualitatea era privită ca fiind de o înaltă sacralitate, simbolismul ei mergând până la crearea universului.

Și cu aceste două forțe spirituale de bază interacționând în univers, să remarcăm că atunci când

Nimrah realiza Marea Operă a Creației, Enki o asista și în același timp rostea incantații!

Embleme ale Zeilor și Sexualitatea Sacră în Sumer

Întâlnim în Sumer indicii privind sexualitatea sacră? Categoric!

Marea zeiță a iubirii este Inanna/Ishtar și ea este adesea reprezentată goală sau pe jumătate goală, cu sânii goi și șiruri de coliere. Vezi de exemplu figura reprezentând-o pe *Inanna/Lilith cu inelul și nuiaua Marilor Zei* (plăcuța 8), acum aflată la Muzeul Luvru din Paris.

Ne atrag imediat atenția la această sculptură emblemele Marilor Zei: (1) inelul și nuiaua, ambele în fiecare mână și (2) coroana regală cu patru perechi de coarne! Astfel, avem nu numai toate emblemele, dar ele sunt dublate! Evident, numai Inanna se potrivește acestui rol și numai ea își poate lua libertatea de a se reprezenta cu puterile ei depline.

Aceasta este de asemenea o reprezentare rară a Inannei ca zeiță a iubirii, în care ea are frumusețea izbitoare, sânii și șoldurile senzuale și pline ale zeițelor din Templul Surya. Totuși este ciudat că zeița reprezentată, numită Lilith, se crede că este mai degrabă o entitate întunecată a artelor magice – la fel ca și Kali în aparența ei magică și inspăimântătoare. Totuși, această interpretare este complet în dezacord cu figura pașnică, ca din altă lume, cu gesturile înalt spirituale ale celor două brațe într-o deschidere plină de bunăvoință. Faptul că este prezentată aici fiind înconjurată de bufnițe ca animale totem, și ea însăși cu ghearele de bufniță, nu înseamnă că este o entitate „rea" – la fel cum Kali înfățișată în aspectul ei magico-spiritual, cu un șirag de cranii la gât și destul de înfiorătoare, nu reprezintă deloc un aspect rău, având în vedere că tocmai a învins

demonul și este reprezentată dansând pe trupul lui mort. Mai degrabă, la fel ca în cazul lui Kali, emblemele reprezintă puterea imensă a zeiței în tărâmul imaterial și invizibil – cel al dimensiunii semantice, dimensiunea Spiritului Vulturului pentru șamani. (Faptul că Kali este prezentată ca o războinică și a purta un război semnifică legarea conștientei de o interpretare dualâ a realității, este un alt aspect de luat în considerare). Dar, de vreme ce Lilith ține în mâini cele mai sacre embleme regale, nu ne putem îndoi că această figură este Inanna – și în acest caz Lilith este doar un alt nume al ei, numele unui aspect specific al ei. La fel, Kali o reprezintă pe Marea Zeiță Mamă, dar în aspectul ei teribil ea este de asemenea Kali puternica eroină-magiciană; ca soție a lui Shiva, ea este frumoasa și iubitoarea Parvati; ca zeiță protectoare a satelor, a cărei siluetă maternă și binevoitoare ocupă un loc de onoare în fiecare casă din Rajahstan, ea este numită Durga. La fel,în Tibet, buddha-ții sau bodhisattva-ții (ființe iluminate) au în general un aspect pașnic, dar în aspectele lor „teribile", ei sunt puternicii războinici-magicieni care vor neutraliza demonii și spiritele răuvoitoare, preluând unul dintre rolurile vechilor șamani Bon-Po'o – religia șamanică precedentă budismului. Astfel, Manjusri, Bodhisattva înțelepciunii, în aspectul teribil de Yamantaka, l-a învins pe Yama, Demonul Morții, care depopula Tibetul. (vezi plăcuțele 8 și 9)

Anumite culturi vor venera un aspect sau altul al entităților divine – și astfel, în India exista un cult uimitor de magie de mâna stângă închinat lui Kali, și același lucru se pare că s-a petrecut cu Lilith. Totuși, mai exista și un alt cult tantric al lui Kali, al cărui scop era dezvoltarea unor capacități psi precum clarvederea și mediumnitatea. Aceste reprezentări ale ființelor budiste iluminate și ale buddha-șilor ca având un psihic dublu, cu o față teribilă și una

psihică a fost analizat și de Carl Jung. Pentru Jung, psihicul conținut o dualitate intrinsecă: cea a aspectelor masculin și feminin (oricare ar fi sexul persoanei) și de asemenea o personalitate vizibilă (egoul) și o „umbră", care cuprinde toate aspectele negative pe care egoul se străduiește să le ignore (cum se arată, de exemplu, în frumoasele și explicitele mandale desenate în Cartea Roșie).

Dar la ființele iluminate precum buddha-și, care și-au armonizat umbra cu Sinele, acest aspect devine o puternică stare psihică pe care ei o pot utiliza cu înțelepciune.

Inelul și Nuiaua, embleme ale divinității în Sumer

Inelul și nuiaua, după cum am descoperit, sunt simboluri marcante indicând apartenența la Cercul celor Doisprezece Mari Zei – cei cu un rang sumărat, cărora li se atribuie atât o planetă, cât și o constelație – și aceasta în străvechile vremuri ale civilizației sumeriene. Inelul, ca obiect de putere, indică foarte clar apartenența la Cercul Célest simbolic al celor Doisprezece: este *ME-ul Divinității* - ora mai înaltă formă de regalitate. Cât despre nuia, această emblemă s-a transmis la noi de atunci ca un sceptru al regilor și împăraților; de aceea nuiaua trebuie să fie unul dintre ME-urile al căror nume conține cuvântul „sceptru", precum Sfântul Sceptru care Aduce Strălucire Domniei (furat de Nergal din Esagil, templul lui Marduk), dar „Devastatorul, Cel fără Milă" nu a reușit niciodată să-și impună domnia în Sumer sau Babilonia – ci numai tendințele nevrotice. Am văzut că faptul de a deține ME-urile a fost suficient pentru ca Inanna să devină Cea Dintâi dintre Zei pentru un întreg ciclu. În contrast izbitor, oricare ar fi ME-urile de putere pe care Nergal le-a furat din diverse temple pe care le-a prădat, mintea sa prea materialistă, cât și temperamentul său pervertit și fără minte, au făcut astfel încât el nu și-a dat seama cum să facă să funcționeze

splendidele ME-uri. A fost capabil să pună în funcțiune numai ME-urile armelor de distrugere în masă.

O altă ipoteză, mai bună, ar putea fi ME-ul însuși al lui Inanna: Înaltul Sceptru și Toiag. Știm că obiectele pe care ea le-a luat de la Enki au funcționat și au avut o mare putere, și bineînțeles că ea avea și priceperea și inteligența de a le face să funcționeze. Și de vreme ce ea este cea care, în această sculptură, ține în mâini cele două lucruri, este logic că ele se află pe lista ME-urilor pe care le-a luat de la Enki.

Putem acum să presupunem că înelul înfățișat în reprezentările marilor Zei precum Ashur (care era probabil o reprezentare a lui Enlil în Asiria) semnifică faptul că acest zeu reprezentat face parte din Cercul celor Doisprezece Mari Zei (jumătate dintre ei fiind zeițe). *Înelul mare este astfel ME-ul Divinității.* Cât despre nuia (sau sceptru), ea îi desemnează pe Marele Zeu sau Zeiță întronați, la o anumită epocă, ca Rege sau Regină a Sumerului (și a Akkad-ului într-un ciclu anume, și a Babiloniei în alt ciclu). *Nuiaua este astfel ME-ul numit Înaltul Sceptru și Toiag* și îl desemnează pe cel mai important sau „înalt" Zeu al ciclului respectiv din Sumer și în timpurile străvechi. Aceasta este regalitatea din Mesopotamia și de aceea ea nu îl include pe Enki care a pus bazele culturii din Eridu și ale civilizației egiptene cu emblemele lor specifice ale cunoașterii sacre și regalității folosite de faraoni și regine, precum șerpii împletiți și ankh-ul (crucea în formă de picătură) pe care le vom studia în detalie în capitolul 7. Dar îl include pe fiul său Marduk și civilizația babiloniană. La fel, nu îl include pe Anu și vechea civilizație nibiriană; el a fost cel mai adesea înfățișat cu propriile sale simboluri ale regalității, cei doi Arbori și Vulturi (capitolul 6). Oricum, vom vedea emblema lui Nibiru (Crucea în Flăcări) asociată cu marii zei Anunnaki.

Deci să urmărim simbolurile înelului și ale nuielei care

Fig. 4.2 Marii Zei cu Inelul şi Nuiaua Divinităţii. (a) Marduk, zeul babilonului; (b) Shamash în templul său; (c)Ashur/Teshub călare pe Crucea în Flăcări; (d) Inanna oferind Inelul şi Nuiaua Regalităţii regelui; (e) Marele zeu al imperiului persan, Ahura-Mazda; (f) Zeul celt Cernunnos, cu un inel pe craniul de la Gundestrup (Danemarca, aproximativ 200-300 e.n.)

sunt ținute în mână de Inanna în ipostaza sa de Lilith, cu simbolul bufniței (vezi fig 4.2).

Vedem (a) pe Marduk în splendidul său veșmânt la Babilon, cu inelul și nuiaua-sceptru; (b) pe Shamash cu inelul, nuiaua și simbolul lui Nibiru sau Planeta Încrucișării (Crucea în Flăcări); și (c) pe Ashur sau Teshub (Enlil – principala divinitate asiriană, reprezentat aici călare pe Crucea în Flăcări. La o dată ulterioară, atunci când regalitatea a fost coborâtă pe Pământ, Inanna va fi cea care va oferi poziția și emblemele regalității bărbaților (în general semizei) aleși ca regi ai Sumerului, Akkadului și a ținuturilor din jur; astfel, o gravură murală o înfățișează pe Inanna oferind nuiaua (sceptrul) și inelul regelui Zimri-Lim din Mari, ținutul filistenilor (d). Apoi inelul a fost adoptat de religii mai recente precum mazdeismul, după ce regele persan Cirus a primit de la Marduk, în jurul mijlocului secolului șase î.e.n., domnia asupra Babilonului și Sumerului și apoi a pus bazele imperiului persan Ahemenid. Astfel, îl vedem pe Ahura-Mazda/Ormuzd ținând inelul (e) (vezi de asemenea plăcuța 10). Și, cel mai uimitor dintre toți, zeul druid Cernunnos (f), pe care invadatorii romani l-au recunoscut a fi Mercur/Hermes și pe care celții îl cunoșteau drept „zeul cu coarne", reprezentându-l cu coarne de cerb. El avea drept emblemă torul sau inelul – care se spune că o reprezintă pe zeița mamă. De asemenea cercul sau inelul, în religiile orientale și tantrism, reprezintă conștiința cosmică – Brahman.

Crucea în Flăcări a „Planetei Încrucișării" (Nibiru)

Un alt simbol și figură strâns asociate cu Marii zei Anunnaki este cel al planetei Nibiru, al cărei nume înseamnă „Planeta Încrucișării." Nibiru, care face acum

parte din sistemul nostru solar – chiar dacă pe o elipsă foarte excentrică și alungită – când se apropie de Pământ atunci când se află la perigeu) intersectează orbitele planetelor din sistemul nostru solar și bineînțeles și pe cea a Pământului. „Locul de Încrucișare" este cel unde a fost odrobită luna lui Nibiru de străvechea planetă gigantică Tiamat, adică unde se află acum orbita centurii de asteroizi (rezultatul exploziei unei părți a planetei Tiamat). Partea din Tiamat care nu a explodat și-a modificat orbita, apropiindu-se de Soare și devenind Pământul. Emblema planetei Încrucișării era la început o navă spațială în formă de cruce, pe care o vedem într-o frumoasă reprezentare a lui Enki aflat pe Pământ (a șaptea planetă, cele șapte puncte) și salutându-l pe fiul său Marduk îmbrăcat ca un astronaut și sosind de pe Nibiru via Marte (steaua cu șase colțuri) (vezi fig. 4.3 a); în centru sus se află simbolul lui Nibiru, nava spațială cu aripi.

Apoi Planeta Încrucișării este reprezentată mai schematic ca o Cruce în Flăcări: o cruce (dreaptă, pe direcțiile cardinale) pe care este inserată o cruce în formă de X unduind – păstrând astfel străvechiul simbol al navelor spațiale (shem) sau avioanele locale („păsări"). Zeul Shamash/Utu (fratele geamăn al Inannei) are, în sfânta sfintelor, simbolul „Încrucișării" (b), și vezi detaliul reprezentându-l pe Ashur/Enlil călare pe Crucea în Flăcări (c). Crucea în Flăcări este de asemenea foarte clar vizibilă în cercul din spatele lui Ashur, într-o Cruce mai mare, înaripată (d). Apoi, emblema zeului persan Ahura-Mazda (numele persan al lui Marduk), este Pasărea Ormuzd sau discul înaripat (e) – cu el însuși ca zeu cu barbă înăuntrul discului, cu inelul în mână, formând partea superioară a crucii, iar ramura inferioară (ca și în cazul lui Ashur) prezintă coada păsării, ca o codificare pentru razele de energie datorate mișcării navei spațiale. Să remarcăm sub

Fig. 4.3 Evoluția simbolului Planetei Călătoare (Nibiru) – de la o navă spațială în formă de cruce și o Cruce în Flăcări, până la o Cruce Înaripată. (a) Enki aflat pe Pământ (a șaptea planetă, cele șapte puncte) îl salută pe fiul său Marduk îmbrăcat ca un astronaut și care vine de pe Nibiru cu șase colțuri); în centru sus: simbolul Planetei Călătoare ca o navă spațială în formă de cruce; (b) Crucea în Flăcări în templul lui Shamash (detaliu); (c) Simbolul lui Enlil al Planetei Încrucișării (detaliu); (d) Crucea în Flăcări văzibilă în cercul din spatele lui Ashur și aflată într-o Cruce Înaripată mai mare (Asiria); (e) vulturul Ormuzd sau Faravahar, Crucea Înaripată a lui Ahura Mazda, versiune stilizată; (f) Ochiul lui Ra (Egipt).

această cruce-pasăre două unduiri cu capete ca niște bulbi, care formează partea inferioară a crucii unduitoare în formă de X și care seamănă atât de bine cu ochiul lui Ra din Egipt (1) (vezi și plăcuța 11). În fine, vom vedea emblema lui Ahura-Mazda reactivată în personaua lui Philemon, arhetipul și interlocutorul care îi apare în mod repetat lui Carl Jung în viziunile sale, și pe care l-a descris și cu care dialoguri, relatate în *Cartea Roșie*.

De fapt, simbolurile noastre moderne – religioase, mistice, științifice sau inițiatice – existau deja în cadrul civilizației sumeriene. Descoperim cu uimire că chiar și crucea cardinală cu patru brațe din creștinism era un simbol sumerian – nefiind numai inserată în X-ul din Crucea în Flăcări – după cum se vede pe acest cilindru care se află acum la Muzeul Luvru din Paris (vezi fig. 4.4a), într-o formă foarte asemănătoare cu crucea templierilor (fig. 4.4b).

Inanna în personificarea ei ca Lilith, inițiată în Știința Secretă

Dar să revenim la Lilith și să observăm alte atribute ale ei, în afară de inel și nuia; această personificare a Inannei este în mod categoric legată de magie și „Știința secretă a nopții." (Într-adevăr această știință este menționată în tăblițe atunci când o ființă umană primește această inițiere). Animalele emblematice dezvăluie următoarele: bufnița înseamnă clarvedere, iar pisica/tigrul se referă la putere. Din acest motiv este vorba despre o cunoaștere șamanică și magică. Mai mult, Lilith are două frumoase aripi de pasăre, desemnând capacitatea de a zbura, după cum se povestește în călătoria șamanică a spiritului (în termenii noștri științifici actuali, experiențe în afara trupului fizic). Toate acestea ne trimit către ceea ce era cunoscut drept „arte magice sau ermetice" și capacități psi precum vederea la distanță, precogniția, și de asemenea probabil

Fig. 4.4 (a) Cruce sumeriană cu braţe egale (Cylindre oriental 95, în L. Delaporte, Catalogue du Musée Guimet: Cylindres orientaux, VI, 95, Paris. Vezi online pe Gallica). (b) Cruce a Cavalerilor Templieri.

psihochinezia (PK) şi vindecarea paranormală (bio-PK). Aceste capacităţi psi au fost studiate timp de zeci de ani în laboratoare prin intermediul unor protocoale foarte riguroase, controlate cu ajutorul calculatoarelor, şi rezultatele pozitive substanţiale nu lasă nicio urmă de

Indoală cu privire la realitatea lor. (Vezi Stephan Schwartz, Dean Radin). Conceptul de sincronicitate dezvoltat de Carl Jung și fizicianul laureat al premiului Nobel Wolfgang Pauli, și expus de astrofizicianul Massimo Teodorani și de mine însămi în teoria câmpurilor semantice, ne permite să facem o legătură între capacitățile psi și mecanica cuantică și o teorie a conștiinței nonlocale.

Acum, bazându-ne pe reprezentarea lui Kali cea tantrică (cu craniile) și a înspăimântătoarelor zeități tibetane (prezentate cu puterile lor magice), trebuie să presupunem că Inanna-a-nopții este de asemenea o magiciană – o maestră a științei magiei și a științei ermetice, o inițiată tantrică. Și știm acum că ritualurile Căsătoriei Mistice pe care ea le-a inițiat în templele ei erau mult mai mult decât sexualitate tantrică – cuprindeau întreaga știință a tantrei, așa cum o vom găsi în India și Tibet.

Inanna primește drept contrapărți celeste pe Venus și constelația Fecioarei. Cel mai adesea silueta Inannei este înaltă și zveltă, cu sânii abia vizibili. Totuși, ea nu era numai o zeiță care inspira iubire, slăvită și glorificată în numeroase poeme, dar a fost, după ce și-a pierdut marea iubire, o iubitoare neobosită a bărbaților, atrăgând în patul și templul ei iubit după iubit.

Pe eroii umani (născuți din părinți micști, Anunnaki și pământeni) pe care și-i alegea drept parteneri, i-a făcut regi pe Pământ și războinici cuceritori ai multor ținuturi și popoare, precum Sargon I. Numai un singur erou i-a refuzat favorurile, Ghilgameș, după cum se arată în cunoscuta epopee. Dar de cea mai mare importanță este faptul că Inanna/Ishtar a fost cea care a instituit *ritualurile Căsătoriei Sacre* în templele ei – în primul ei oraș Erech/Uruk, apoi în Agade (capitala imperiului akkadian, al cărui prim rege a fost Sargon I), și de asemenea în ținutul ei din Valea Indusului, unde s-au găsit unele reprezentări

ale lui Gauri, și în numeroasele ei temple din tot Orientul Mijlociu.

Căsătoria Secretă (sau Hieros Gamos în greacă) consta dintr-un ritual sacru de uniune sexuală între rege și Marea Zeiță (Inanna însăși). Acest ritual a fost probabil sursa Misterelor lui Isis din Egipt și apoi din Grecia antică. Dar le vom întâlni foarte răspândite și în religia celtică. La sărbătoarea Beltane, regele Cernunnos – zeul cu coarne, care avea o coroană din coarne de cerb – este înfățișat într-o îmbrățișare sacră cu partenera sa, marea zeiță mamă Ceridwen. În timpul sărbătorii, regele, sau un prinț, sau Marele Druid însuși, juca rolul lui Cernunnos și făcea dragoste într-un mod ritual și sacru cu Marea Preoteasă care juca rolul zeiței. Această sărbătoare era atât o inițiere în modul tantric de a face dragoste, cât și o celebrare a fertilității ce aducea abundență și fertilitate culturilor și turmelor de animale. Acest „zeu cu coarne" nu ne amintește de coarnele purtate drept coroană de Anunnaki – emblema liniei regale? De fapt, coroana cu coarne este cea mai ușoară modalitate de a recunoaște în desene un Anunnaki din familia regală.

Dar mai există și o altă legătură misterioasă între Sumer și poporul megalitic – poporul care a ridicat pietrele și diversele terasamente preistorice din vremurile preceltice, adică din cel puțin 6000 î.e.n., până la sosirea celților din Germania și Europa de est în 2000 î.e.n. Franța are multe dolmene (mese rotunde din pietre gigantice așezate într-un cerc de pietre plate mai mici) la care se ajunge pe o alee acoperită. Aleea acoperită este creată din două șiruri de pietre plate așezate vertical și tăiate orizontal la aceeași înălțime, astfel încât pot fi acoperite foarte bine de pietre plate orizontale. La intrarea pe aleea acoperită, pe fiecare dintre cele două pietre care dau spre exterior sunt adesea sculptate imagini ale unei „Zeițe a Megaliților", numită de

asemenea „Zeița cu Blazon" din cauza șirului ei de colane
și însemnul de blazon, deasupra unor sâni micuți. După cum
se vede în plăcuțele 12 și 13, această Zeiță a Megaliților

Fig. 4.5 Inanna ca astronaut

Fig. 4.6 Inanna ca Zeiță a Căsătoriei Sacre

seamănă foarte mult cu zeița Inana ca astronaut (fig. 4.5), în timp ce ca Zeiță A Căsătoriei Sacre (fig. 4.6), Inanna are aripile lui Lilith.

Căsătoria Sacră în alchimie și în psihologia lui Carl Jung

Astfel, vedem că sexualitatea sacră și considerarea organelor sexuale drept simboluri ale forțelor divine ale creației – masculină și feminină – sunt întâlnite în cele mai vechi religii și culturi. Pentru psihologul Carl Jung, asemenea ritualuri ale Căsătoriei Sacre aveau o mare valoare psihologică, pentru că ele însemnau armonizarea dualității fundamentale (masculină și feminină) a psihicului. În alchimie, Căsătoria Sacră a Regelui și Reginei reprezenta obținerea pietrei filozofale, stadiul ultim al Marii Opere: transmutarea dualității fundamentale sulf-mercur ducea la apariția „Fiului" sau „piatra filozofală" – starea iluminată a conștiinței. La fel, toate religiile orientale descriu energia conștiinței (kundalini, ki, qi) ca ascensionând din chakra în chakra pe coloana vertebrală. Atunci când ajunge în chakra coronară (lotusul cu o mie de petale din creștetul capului) are loc o „căsătorie mistică" pe măsură ce dualitățile psihicului sunt armonizate (precum stâng-drept, activ-pasiv, bun-rău, și așa mai departe). Yoghinul atinge starea de Unitate – de a fi una cu lumea – pentru că a atins o armonizare interioară între fațetele masculină și feminină ale psihicului său, între meditație și acțiune, între realitatea interioară și cea exterioară. El renunță la clasificările binare care sunt doar reprezentări și preconcepții proiectate asupra lumii – precum bine și rău, „noi" versus „alții", „zeul meu" versus „zeul tău" și altele.

„Cei Eliberați" – cei care au atins starea de moksha – sunt capabili să vadă energia divină a conștiinței umplând întregul univers, unitatea care infuzează toate ființele vii. Ei văd

conștiința în toate ființele și sistemele din univers și cum corelează toate lucrurile și ființele; cum toate conștiințele creează câmpul magnific al conștiinței planetei – câmpul semantic colectiv al lui Carl Jung. Este vorba despre *câmpul semantic planetar*, adică forța colectivă a conștiinței care se află la baza evoluției umanității și a planetei, prin intermediul unui proces cocreator ce implică toate conștiințele de pe Pământ.

Cealaltă Explicație, Lipsită de Păcat

Prin această analiză a culturilor antice am văzut că, cu cât perioada este mai îndepărtată, cu atât era mai sacră viziunea asupra sexualității și a organelor sexuale. Ele erau atât de sacre, pentru că ele însemnau *Viața, în cele două aspecte fundamentale ale energiei spirituale și vitale*, care sunt:

- Primul, ca energie a conștiinței: Viața ca prana (energia cosmică a conștiinței), după cum o vedem exprimată în Templul Shiimti al lui Ninmah din Abzu, însemnând literalmente „suflu-vânt-viață" și unde ea a făurit noi vieți umane. Modul în care eu decodez această expresie este: Prana (respirație și conștiință) + Energie (vânt) + Viață. În esență: *Templul Pranei-Energiei Vieții*, sau Templul Energiei Cosmice și Spirituale a Vieții.
- Al doilea, Viața Inteligentă; în primul rând ca forță vitală și inteligentă – asigurând supraviețuirea vieții prin reproducerea sa plenară și autoorganizare; și în al doilea rând ca *energie semantică* eternă (energie a conștiinței), care nu numai că impregnează universul, dar de asemenea și precedă big-bang-ul și supraviețuiește marii resorbții.

Dar ce putem spune despre faptul că doi dintre cei trei Zei Creatori, și anume Enki și Ningishzidda-Hermes, aveau drept simbol doi șerpi încolăciți ca emblemă divină – un doi șerpi formând un sistem?

Cât despre Ninmah (sau Ninti, Zeița Vieții), emblema ei se spune că era cordonul ombilical, deoarece experții au asociat-o foarte îndeaproape cu Zeița Nașterii sau Zeița Uterului – rol care era totuși cel mai mic dintre toate realizările ei! Dar simbolul seamănă cu litera grecească omega (Ω), care este simbolul Totului, scopul, și de asemenea stadiul final al unui proces. Este uimitor că omega seamănă de asemenea cu forma unei matrițe (uterul) cu deschizătura sa pentru a da naștere (vulva), matricea ca mare forță organizatoare a materiei biologice pentru apariția (nașterea) unei noi vieți, a unei noi ființe (umanitatea adamică).

Iar forma matricei deschise, la rândul ei, seamănă cu cea a unui vas – Vasul sau Cupa Sfântului Graal, și nu mai puțin sacrul Vas Kumb, care conținea Amrita, Nectarul Nemuririi al Zeilor. Și știm că Ninmah era mai ales Stăpâna Apei Vieții (Nectarul Nemuririi) de vreme ce ea era cea care îl putea prepara; ea adusese copacii sacri, îi plantase și îi adaptase pentru Pământ, și ea adusese de asemenea toate celelalte plante-spirit – cele dătătoare de viață lungă, plante vindecătoare și vitalizante, plante care generau o stare modificată de conștiință (pentru a face vin, bere, hidromel etc.), cel care declanșau stări de extaz, viziuni, puteri profetice, și multe altele. De asemenea omega seamănă și cu emblema inelului – de fapt este un inel deschis, fiind astfel și un simbol asociat cu regalitatea.

Oare acești trei maeștri în bioinginerie, biochimie și genetică ne-au lăsat, prin simbolul șerpilor împletiți, într-o formă condensată cunoașterea lor despre ADN? Și anume că toate nucleotidele din ADN sau Esența Vieții sunt legate

în perechi – o altă dualitate fundamentală a vieții *alcătuindu-se într-un sistem unic?*

Acum să interpretăm reprezentarea sumeriană a Evei/Tiamat și Adam/Adamu de pe tăblițe din aceste puncte de vedere sănătoase asupra lumii, din această perspectivă ancestrală spirituală care privește energia vieții și ca pe o forță spirituală universală – Tao sau energie semantică ce impregnează universul care privește Viața ca Prana-Conștiință-Energie, fiind astfel sacră, și Căsătoria Sacră (sau Sexualitatea Sacră) ca înalt spirituală – o dinamică sacră și naturală care ne trezește respectul.

Apoi trebuie să interpretăm poziția Evei/Tiamat ce poartă un veșmânt în jurul șoldurilor ca un salt către o nouă etapă în evoluția conștientă. Pentru Primul Cuplu, această stare de conștiență de sine marchează o îndepărtare majoră de stadiul anterior de copii inocenți. *Acest salt extraordinar către conștiența de sine este declanșat de noul aflux de ADN divin –chiar ADN-ul specific al lui Enki și Ninmah.*

Pentru a înțelege ce a trăit Tiamat/Eva când a făcut prima dată dragoste conștient, trebuie să ne gândim la o asemenea primă experiență ce a declanșat o stare transcendentă în cazul unei fete sau femei.

După ce devii excitată și descoperi starea de excitație a propriilor zone erogene externe, începutul penetrării este cumva dureros. Apoi, dintr-o dată, ca și cum soarele ar răsări brusc din nimic, apare prima senzație inimaginabilă de plăcere. O senzație de vivacitate senzuală extremă și voluptate, care va continua să devină tot mai extatică. Plăcerea senzuală devine apoi tot mai complexă, dând naștere la tot felul de culori, sunete și nuanțe. Dincolo de a ți o nouă dimensiune a trupului, a plăcerii și a senzațiilor sexuale interioare, este în principal o *dimensiune cu totul nouă a conștiinței.*

Și de ce ar asocia natura plăcerea și extazul cu actul de

a face dragoste? Nu este o modalitate fantastică de a asigura supraviețuirea vieții faptul că oamenii vor căuta mereu și mereu această plăcere? Înțeleaptă natură!

După o primă experiență, femeia nu va mai fi niciodată la fel. S-a deschis pentru ea o nouă dimensiune a conștiinței. Astfel, Tiamat, după cum spun tăblițele, este prima care a devenit conștientă: conștientă de diferența eu-altul, înăuntrul meu/în afara mea, trupul meu/trupul tău, vulva mea/lingamul tău. Ea descoperă de asemenea gândirea simbolică. Și odată cu aceasta apare distincția, nu numai a lui eu-tu, dar și cea de suprem-măreț față de normal-banal. Ea înțelege că, prin trupul ei, prin simțurile ei interioare, *a trecut printr-o deschidere a conștiinței, printr-o experiență care i-a schimbat viața;* ea își dă seama că nu va mai fi niciodată la fel, că a lăsat în urmă un infantilism fad. Și acum, cu bucurie, ea își împodobește trupul și în special partea care i-a adus această experiență care i-a deschis mintea, șocantă, beatifică, extatică...

Plină de bucurie și fericire, ea se împodobește. Cu mândrie și inteligență, și datorită nouii ei acuități mentale, ea distinge și își pune în evidență trupul și vulva proaspăt simțite. Plină de exaltare, ea se împodobește.

Totuși, nu vreau să spun că tot ceea ce Eva a experimentat este o schimbare în conștiință numai datorită experienței Căsătoriei Sacre. Este limpede că noul aflux de ADN divin, având în vedere că ea era deja mai avansată, a declanșat în ea un prim salt în conștiință și cunoaștere (de vreme ce Copacul este catalogat prin această capacitate mentală și spirituală). Și într-adevăr, să ne amintim că în afară de veșmânt, ea a confecționat de asemenea din materiale naturale, un fel de grilaj geometric pentru a servi drept masă. Pare foarte probabil că ea a experimentat la început o trezire transcendentă și cutremurătoare, și apoi a declanșat în ea însăși o alta prin unirea sacră,

impulsionând-o astfel și pe cea a lui Adam.

Această interpretare este în acord cu textele gnostice, în care Șarpele este numit „Învățătorul" și este un avatar al principiului divin: Sofia sau Înțelepciunea. Mai mult, atât Eva, cât și Adam au 1) o ființă spirituală arhetipală (adică Eva arhetipală și „Primul Adam") și 2) o ființă corporală (Eva încarnată și „Al doilea Adam"). Elaine Pagels spune în *Adam, Eve and the Serpent*: „Majoritatea textelor gnostice cunoscute îl descriu pe Adam (și nu pe Eva) ca reprezentând psihicul (sau sufletul), în timp ce Eva reprezintă principiul mai înalt, eul spiritual. [... Eva] este cea care a apărut la început în Adam și l-a trezit pe el, sufletul, la conștiința naturii sale spirituale." Apoi Eva este criticată de Demiurg care, spune un text, „nu este Dumnezeu", ci „domnește ca rege și stăpân" (Pagels, *The Gnostic Gospels*) – așa cum face Enlil. Ulterior, continuă Pagels, „[Eva] în final s-a unit cu Adam 'în căsătorie', ca să spunem așa, și astfel a ajuns să trăiască în uniune armonioasă cu sufletul." Pagels (*The Gnostic Gospels*) se referă la textul gnostic „Realitatea Conducătorilor" (sau „Hypostasis of the Archons") care descrie cum Adam a primit iluminarea spirituală de la Eva și, fericit și recunoscător, a exclamat: „Tu mi-ai dat viață; tu vei fi numită Mama Celor Vii." Un alt text, *The Authoritative Teaching* (tradus de George W. MacRae) vorbește despre „Sufletul invizibil... care a obosit căutând... să afle despre Cel De Nepătruns. Ea și-a descoperit ascensiunea... S-a împărtășit din hrana nemuritoare. În taină (adevăratul ei păstor) a făcut-o să vadă cu mintea și... a aflat despre originea ei." Într-adevăr, puterile din lumea materială nu pot avea nicio influență asupra ei pentru că ea aparține tărâmului divin: „Ei nu și-au dat seama că ea are un trup invizibil, spiritual;... că ea cunoaște o altă cale care lor le este ascunsă. Aceasta a învățat-o adevăratul ei păstor în gnoză."

(*Gnosis* înseamnă în greacă „cunoaștere", iar în gnosticism înseamnă comuniunea directă cu Ființele transcendente precum Eva arhetipală sau primii Mamă-Tată divini – și infuzia de cunoaștere din aceasta).

5

ÎNROBIREA FEMEILOR

Dacă, așa cum este limpede din tăblițe, Adamu și Tiamat se aflau într-un stadiu infantil sau instinctiv de dezvoltare, goi și fără a fi conștienți de ei, și cu atât mai puțin de diferența între bine și rău, niciun „păcat" nu ar fi putut să le fie vreodată atribuit. Păcatul, după cum am spus, necesită o conștientizare morală, și nu ne-ar putea trece prin minte să afirmăm că în lumina codului moral al civilizației noastre actuale, un animal care ar comite un act sexual incestuos (după cum știm că există) ar fi „păcătos." Știm că acest concept nu se aplică animalelor, pentru că ele sunt mânate de propriile lor instincte și se comportă conform naturii lor.

De aceea faptul de a i se atribui Evei rolul de ispititoare este chiar și mai imposibil având în vedere natura. Femela, la animale, este foarte rar cea care seduce. La majoritatea speciilor, masculul este cel care se află în postura de a seduce, ca de exemplu păunul care își etalează frumoasele pene și culori. Mai mult, la această fază instinctivă de dezvoltare, nu poate exista nicio activitate care să atingă nivelul simbolic – care este un stadiu chiar și mai înalt de dezvoltare, implicând folosirea unui simbol pentru obiectul însuși. În concluzie, personalitatea Evei descrisă în Carte nu ar fi putut „tenta" sexual pe Adam conștient, pentru că

noua ei sexualitate ar fi fost toarte instinctivă, semănând mai degrabă cu cea a animalelor, şi aceasta însemnă că ea *nu ar fi putut în niciun caz să folosească un măr simbolic pentru a-l atrage pe Adam.* Ce îşi doreşte un animal mascul excitat este realizarea actului sexual – şi în niciun caz substituirea lui cu altceva. La animale, vorbim fie de mâncare, fie de sex, dar unul nu poate conduce la altul: aceasta este din nou o proiecţie din parte autorului textului, dezvăluind stadiul lui mult mai evoluat de dezvoltare, într-o perioadă mult mai târzie a civilizaţiei umane.

Ce putem deduce, din redarea Cărţii Genezei, este că gânditorul şi/sau scriitorul acestui tip de interpretare este 1) un bărbat, 2) aparţinând unei societăţi mult mai dezvoltate şi culturalizate, 3) în care femeile se îmbodobesc şi sunt adesea văzute ca având un comportament seducător, 4) această societate fiind extrem de patriarhală şi 5) destul de rigidă în termeni de cod moral, mai ales în ceea ce priveşte sexualitatea, în mod evident presărată cu tabuuri şi ritualuri.

Mai mult, după cum am observat deja, bărbatul care a scris/gândit textul nu a avut acces la întreaga poveste despre Adam şi Eva sumerieni, aşa cum este relatată în detaliu în *Povestea lui Adapa* şi alte texte, pentru că, dacă ar fi fost aşa, el nu ar fi putut elimina 1) existenţa „fratelui" lui Dumnezeu şi 2) îmbunătăţirea genetică şi accesul la o conştiinţă mai înaltă, la sexualitate şi reproducere. Având în vedere că autorul/gânditorul aparţinea unor vremuri mult ulterioare, el nu cunoştea faptul că povestea descrisă în tăblite era accesul umanităţii la reproducere. Acum să ni-l imaginăm pe scriitorul nostru în genul de societate în care trăia Avraam. Noua poruncă a lui Dumnezeu după Potop a fost să ne înmulţim şi să populăm Pământul. Cum să fie realizată această poruncă fără sexualitate? Sexualitatea putea fi controlată şi constrânsă prin legi rigide

privind căsătoria și actul în sine – dar trebuia totuși să fie realizată pentru a avea descendenți și a ne înmulți. Astfel că, în mintea naratorului nostru foarte civilizat, de vreme ce „fapta rea" era atât de cumplită încât Adam și Eva au dăruit mânia lui Dumnezeu și au fost blestemați până la sfârșitul timpurilor, fapta cumplit de malefică pentru care ei au fost pedepsiți nu se putea referi, bineînțeles, la actul reproducerii (nouă poruncă și subiect care nu au fost nici măcar menționate în textele vechi).

Virtualul nostru narator proiectează apoi ideea că femeia care își acoperă goliciunea se simte „rușinată", pentru că ar fi comis un „păcat", mâncarea fructului interzis din Pomul Cunoașterii – și astfel este creată povestea din Geneză.

Dar aceasta a însemnat introducerea unor atitudini negative față de femei, care urmau să fie temelia unor idei preconcepute față de ele, conducând la poziția inferioară atribuită femeilor timp de mii de ani.

Ispititoarea și Ispititorul

După cum am văzut, acumularea de trăsături negative a sfârșit prin proiectarea asupra fratelui vitreg al zeului (care era el însuși nu numai zeu, dar și prinț) a personajului diavolului: considerat în același timp inferior domnului Sumerului, dar totuși capabil să-i zădărnicească planurile, capabil să-i tenteze pe „oamenii slabi" cu ispite atât de înfiorătoare, astfel încât *ei* să fie pedepsiți. Totuși, de vreme ce vorbim despre un alt zeu de rang înalt – și care cu siguranță nu era lipsit de inteligență, capacitatea de a anticipa și o perspectivă de ansamblu, precum și de putere, Proiecția realizată asupra lui Enki nu avea cum să-l afecteze cu adevărat. Printre numeroșii zei – chiar dacă am lua în

considerare numai familia regală – el nu putea fi eliminat sau dat la o parte atât de ușor, de vreme ce nu făcuse ceva care să-i displacă lui Anu și Anunnaki-lor. Dimpotrivă, el a fost cel care le-a rezolvat, mereu și mereu, problemele și a adus soluții realizabile. Nu a fost el cel care le-a dat „muncitorii" pe care îi cereau cu insistență? Nu a fost el cel care a descoperit minele de aur din Africa și cum să extragă metalul? Nu a fost el cel care și-a dat seama cum să separe aurul din apa Golfului Persic, care a început colonizarea Pământului și a ridicat primul oraș din Sumer – Eridu? Nu era el Savantul Șef al nibirienilor, chiar și pe Nibiru, și apoi de la prima lor aterizare, pe Pământ, și fără care nicio misiune pe această planetă nu ar fi fost vreodată posibilă? Nu era el primul și cel mai important prim născut al lui Anu, Regele Cerului, și cel care nu a stârnit niciodată mânia lui Anu pentru vreo faptă rea – așa cum a făcut fratele său și chiar și sora sa Ninmah? (Lui Ninmah i se interzisese să se căsătorească vreodată din cauza pasiunii amoroase pe care o împărtășise cu fratele ei bun Enlil, care însă nu fusese pedepsit pentru aceasta!)

Astfel că, în esență, chiar dacă Enki urma să fie coborât până la a fi considerat o influență demoniacă printre oamenii de pe Pământ, fratele său nu avea totuși puterea de a-l elimina sau de a-i anula înalta poziție de comandant secund al Pământului, după el.

Ce vreau să spun este că oricare ar fi fost calomniile și prejudiciile aduse de Enlil lui Enki, el avea mijloace formidabile de a le contracara: el a fost cu siguranță eliberat din funiile cu care îl legase Enlil imediat ce Zeii au fost convocați într-o Adunare. Nu se poate compara în niciun caz cu răul făcut femeilor, care nu aveau nicio modalitate de a lupta împotriva societății care devenea tot mai masculină, și care au fost în mod categoric puse

la zid timp de mii de ani după aceea, în toate zonele lumii influențate de religiile din Carte.

Și cel mai puternic mijloc de a atinge această – plasarea semnelor pe o poziție inferioară – și în același timp cea mai meschină și perversă modalitate de a o face, a fost să proiecteze asupra Evei exact aceleași epitete și calificative ca cele proiectate asupra Șarpelui – adică seducția și înșelătoria ca modalități de a-i distruge pe bărbați.

Astfel că așa apare, în această descriere provenind de la o societate mult mai târzie, o asociere a „diavolului" cu „femeia." Femeia este acum descrisă și temută ca fiind o „creatură a diavolului", având o afinitate latentă cu satana (având aceeași „natură"), un monstru capabil să-i seducă și să-i înșele pe bărbații drepți și inocenți și să-i conducă la pieire; o ființă inferioară, nedemnă de iubirea lui Dumnezeu și în consecință nedemnă de a primi vreo poziție în preoție. Femeia a devenit autoarea păcatului originar care va marca umanitatea pentru totdeauna (șarpele fiind doar un „ispititor"), și este pe deplin responsabilă pentru aceasta; o inteligență inferioară nedemnă de educație, nedemnă de a domni și a conduce, cu excepția cazului când era singura moștenitoare a unui rege.

Și cum să le trateze bărbații cei drepți, cu teamă de Dumnezeu pe femei – prin acțiunile rele ale cărora au fost blestemați?

Există o singură cale de a se ține departe de ispititoare, de perversele și prefăcutele seducătoare: să le pună la jug, să le țină departe, să nu le ofere accesul la preoție, la domnie, la educație; să nu le ofere nicio poziție în societate cu excepția titlului de „soția lui X", să le ia numele, să le țină acasă, sub supravegherea totală a soților lor, să le țină departe de orice care ar avea vreo legătură cu treburile statului, cu afacerile, cu știința; să nu le dea nicio putere de decizie, să nu le asculte – seducătoarele diabolice te vor

prinde repede în mreţele lor; nici măcar să nu fie lăsaţe să vorbească sau să ia loc atunci când sunt bărbaţi prin preajmă.

Ele Sunt În Legătură cu Necuratul

Exagerez? Aş vrea s-o fac.

Mătuşa mea de-a doua, o femeie cu o putere şi inteligenţă uimitoare, care conducea singură un restaurant şi un magazin într-un oraşel franţuzesc (gătea, servea, vindea, făcea contabilitatea şi tot restul), nu îşi permitea să stea lângă „bărbaţi" sau să mănânce cu ei. Chiar şi seara, la masă cu familia, ea servea la masă stând în picioare, fără a lua parte la conversaţie şi apoi, după ce prânzul sau cina se încheiau, lua şi ea câteva îmbucături. Era vorba despre o interiorizare tipică a rolului de servitoare – chiar dacă rolul ei era în realitate cel de conducere. Acest caz este bineînţeles banal. Ce nu este banal, este asocierea şi identificarea femeii cu diavolul, care s-au perpetuat de-a lungul întregului Ev Mediu, reprezentând o dogmă a Inchiziţiei. Inchiziţia a fost condusă de diferite ordine de călugări din Biserica Catolică şi vâna pe oricine avea doctrine, practici – şi chiar gânduri – care difereau în vreun fel de dogmele acceptate. Toţi marii oameni de ştiinţă, filozofi sau liber cugetători, cât şi toate comunităţile religioase necatolice – protestanţii (care aveau propria lor vânătoare de vrăjitoare), evreii, musulmanii, hinduşii, catarii – au avut de suferit din cauza ei şi cunoaştem cazurile celebre ale lui Galileo, Giordano Bruno şi aşa mai departe. Dar principalii ei duşmani erau femeile – „vrăjitoarele."

Nicio povestire istorică nu este mai revelatoare decât cea a Ioanei D'Arc, umila păstoriţă provenind dintr-o familie foarte săracă dintr-un sat din centrul Franţei.

Viața ei spirituală a început de timpuriu în adolescență, când, fiind o catolică dăruită și participând zilnic la slujbă și comuniune, ea a jurat să rămână virgină și să facă o călătorie Domnului. După cum știm, ea a auzit glasurile Arhanghel Mihail, al Sfintei Ecaterina și al Sfintei Margareta; aceste „voci" o îndemnau să meargă și să pună capăt asediului orașului Orléans de către armata engleză și să ducă pe delfinul Carol la catedrala din Reims pentru a fi încoronat ca rege la Franței. Regii erau încoronați la catedrala din Reims de pe vremea merovingianului Clovis, în secolul cincisprezece. Avea atunci loc un război cumplit între regele Angliei, Henric al VI-la și Delfinul Carol (viitorul rege Carol al VII-lea). Henric al VI-lea domnea asupra întregii părți de nord a Franței, în Paris, și avea de partea sa Inchiziția, cât și Universitatea din Paris și un anumit număr de cavaleri francezi.

Când Ioana a fost în cele din urmă introdusă la curtea Delfinului Carol cu ajutorul unui influent cavaler dintr-un oraș învecinat, Carol a supus-o unui test: îmbrăcat ca un om obișnuit, el se afla în mulțimea de nobili din sale de ședințe, dar tânăra de șaisprezece ani a fost totuși capabilă să îl recunoască – o adevărată demonstrație de clarviziune, de vreme ce la acea vreme nu existau fotografii sau desene cu el pe care să le fi văzut. Și prin aceasta, și prin ceea ce i-a dezvăluit cu privire la ce îi spuseseră vocile, i-a câștigat încrederea. În scurt timp el a făcut-o căpitan de război și a pus să fie realizată pentru ea o armură completă de cavaler, oferindu-i apoi un cal îmbrăcat în armură. Ioana a refuzat sabia care i se oferise, spunând că dorea sabia care se afla atârnată altarul din capela închinată Sfintei Ecaterina – aceasta a fost o nouă demonstrație de clarviziune, pentru că ea plecase din satul ei doar cu o noapte înainte. De fapt, în această capelă se afla sabia lui Charles Martel, pe care erau gravați cinci crini ai Franței – simbolul unei linii regale. Mai

mult, regele a pus să fie făcut pentru ea un steag, înfățișându-l pe Regele Cerului pe tronul său, ținând în mâna stângă globul, în timp ce cu mâna dreaptă făcea gestul binecuvântării. El era flancat de doi îngeri care purtau crinii Franței. Ea avea de asemenea propriile arme și propriul blazon, împodobite cu emblema ei: o porumbiță argintie. Ioana D'Arc și-a condus trupele și a repurtat câteva victorii, uneori neținând cont de sfaturile celuilalt căpitan de război. Ea a putut fi capturată de trupele engleze numai după ce și-a îndeplinit „misiunea divină," adică după ce a eliberat orașul Orléans în numai nouă zile (asediul dura de mai bine de un an) și după ce l-a condus pe Carol la Reims pentru a fi încoronat. A fost arsă de vie pe rug în 1431, după un simulacru de proces în care atât Inchiziția, cât și doctorii de la Universitatea din Paris deciseseră dinainte să o ardă ca pe o vrăjitoare.

Ce ne interesează pe noi în cazul bine documentat istoric și judiciar al Ioanei sunt unele dintre acuzațiile aduse împotriva ei la proces și înregistrate în scris și păstrate. Vom urmări reconstituirea completă realizată de renumitul istoric francez Max Gallo în cartea sa *Jeanne D'Arc*.

- Afirmațiile tale sunt născociri înșelătoare (mincinoase), care provin de la spiritele rele și diabolice.
- Ești o seducătoare periculoasă.
- Ce spui tu sunt superstiții, divinație, afirmații arogante, cuvinte goale.
- Ești suspectată de idolatrie și adorarea propriei persoane și a veșmintelor tale, și că imiți obiceiurile păgâne. (Aceasta referitor la hainele bărbătești pe care le purta și care erau de fapt hainele ei de cavaler.)

- Ești trădătoare, perfidă, crudă.
- Ești idolatră, invoci diavolii și te îndepărtezi de la credință.

Și bineînțeles a fost considerată schismatică și apostată „într-un cuvânt, eretică.

Vom remarca aici accentul pus pe trăsăturile diabolice: „înșelătoare, rea, spirite diabolice, seducătoare, arogantă, trădătoare, perfidă." Trebuie să remarcăm de asemenea repetarea greu de crezut a capetelor de acuzare (au fost douăsprezece în total): în absența unor fapte concrete, singura strategie era să sublinieze și să identifice așa-numita natură diabolică a Ioanei.

Ioana D'Arc avea numai șaisprezece ani (în 1428) când s-a hotărât să plece din orașul ei în căutarea Delfinului și a murit la nouăsprezece ani. Ulterior, sentința Tribunalului Religios a fost anulată și Ioana a fost declarată sfântă. După cum prezisese, în noiembrie 1437, Carol a cucerit Parisul și a fost aclamat de aceiași teologi și doctori universitari care își declaraseră înainte supunerea față de Henric al VI-lea și o condamnaseră pe Ioana D'Arc. În 1450, cavaleria engleză a fost înfrântă la Formigny și nordul Franței a trecut în stăpânirea regelui francez. Biserica avea un nou dușman potențial, turcii, și Papa Calixt al III-lea dorea acum ca cei doi regi creștini să coopereze pentru a-i învinge; astfel că era acum în interesul său să-l curețe pe regele francez de umbra de diabolism cu care fusese pătat la procesul de dinainte, pentru că el era de fapt asociat cu Ioana. Astfel că atunci când Carol al VII-lea a organizat un nou proces pentru a anula sentința dată la cel dinainte, nu numai un trimis al Papei, dar Marele Inchizitor însuși (Jean Brehat) au audiat martori, în diferite orașe unde fusese Ioana, și procesul inițial a fost anulat formal în 1456 (adică după douăzeci și cinci de ani).

Având în vedere că nu avea nicio educație, Ioana s-a dovedit a fi extraordinar de inteligentă și înțeleaptă în răspunsurile pe care le dădea savanților ei judecători, evitând orice declarație clară care putea fi folosită împotriva ei. Mai mult, ea a făcut câteva profeții cu privire la ea însăși și realitatea din Franța – mai precis că urma să fie rănită a doua zi, și de asemenea, la proces, ea a prezis că „înainte de șapte ani" Carol va obține o mare victorie asupra englezilor – și aceasta s-a petrecut cu exactitate așa – Formigny a avut loc înainte de a trece șapte ani de la prezicerea ei.

De asemenea i s-a reproșat o mare neleguire în ochii Bisericii Catolice: era îmbrăcată ca un bărbat. Imediat după ce a fost arsă, Cancelarul regelui englez, celebrând ceea ce el considera a fi o mare victorie, a trimis scrisori tuturor aristocraților și preoților, spunând cum a fost *pedepsită „această femeie care se numea pe ea însăși 'Ioana Virgina'* și care, cu doi ani în urmă, împotriva legii divine și a statului ei de femeie, *se îmbrăcase în haine bărbătești, ceva abominabil în ochii lui Dumnezeu*" (Gallo).

Un fapt remarcabil, din punct de vedere istoric, este că în cazul Ioanei D'Arc, avem multe relatări demne de încredere cu privire la ce a spus și prezis, inclusiv povestirea detaliată a ceea ce ea a declarat la proces. Există zeci de profeții, unele făcute cu ani înainte, după cum am văzut (că ea va pune capăt asedierii orașului Orléans și apoi îl va duce pe Delfin să fie încoronat la Reims), și altele referitor la bătăliile ce aveau să urmeze, precum aceasta: „Diseară vom [putea] trece peste acest pod" (însemnând că va fi al nostru, că vom fi preluat orașul), o izbândă militară care la acel moment părea complet imposibilă pentru ceilalți căpitani de război și pe care ea a obținut-o conducând atacul singură cu câteva trupe. Astfel, în contrast total cu acuzațiile conspirative, existau din

abundență dovezi despre veridicitatea prezicerilor ei și comportamentul și procesul ei de gândire coerent.

Vreau să subliniez aici faptul că pentru ca Inchiziția să ardă pe rug un om de știință ca Giordano Bruno, a trebuit să inventeze un argument destul de complex și bine închegat, bazat pe scrierile lui, și care necesita o îndelungă pregătire, iar judecarea lui de către Papa Clement al VIII-lea s-a extins pe o perioadă de șapte ani (acesta era, de fapt al doilea proces al lui, primul durând de asemenea câțiva ani). Dar pentru femei nu era necesar să se procedeze la fel... exact din cauză că asocierea diavol-femeie era o presupunere de fundal, la fel de înrădăcinată în psihicul masculin ca o dogmă. Astfel, nu era nevoie să se arate unde și când ea a „mințit" sau a dovedit credințe „eretice." La fel a fost cazul și cu dorința implacabilă a Ioanei de a rămâne virgină. Ea a trebuit să anuleze o logodnă aranjată de părinții ei (înainte ca ea să împlinească șaisprezece ani) și pentru aceasta a trebuit să înfrunte un judecător care în cele din urmă a hotărât în favoarea ei – atât de puternică îi era credința. În timpul etapei „misiunii" ei, virginitatea i-a fost verificată de trei ori de către femei, inclusiv în perioada cât a fost prizonieră, și de trei ori a fost confirmată. Ea le-a cerut bărbaților înarmați pe care îi conducea să respecte cu strictețe comportamentul religios și a pus capăt obiceiului lor de a primi femei și prostituate în diversele orașe unde poposeau peste noapte; de asemenea le-a cerut să participe la slujba religioasă înainte de bătăliile importante; și totuși, opiniile diametral opuse că ar fi fost „o seducătoare periculoasă, idolatră și păgână" lansate de acuzatori au fost acceptate de Tribunalul Religios fără nicio investigație, sau vreo dovadă, și practic fără ca nimeni să le pună la îndoială, sau cel puțin să ceară o verificare.

Nu trec cu vederea faptul evident că era un simulacru de proces, al cărui deznodământ fusese hotărât dinainte,

fiind în totalitate influențat de războiul politic dintre cei doi regi și regiunile Franței care îi sprijineau pe unul sau pe celălalt. În afara politicii și războiului, același lucru s-a petrecut și cu Giordano Bruno, și cu toate procesele bisericești de acest gen. Dar având în vedere că ea era femeie, și în consecință în legătură secretă cu diavolul, nu era necesar, la fel ca și în cazul atâtor alte asa-zise „vrăjitoare" dinaintea ei, nici măcar să fie elaborat un argument bazat pe fapte sau vorbe (chiar dacă răstălmăcite și privite printr-o oglindă deformată).

Faptul iritant (și pe care el l-au considerat demn de a fi pedepsit) era că Ioana se îndepărtase de rolul de femeie. Totuși, ea a continuat să repete că fusese la „porunca lui Dumnezeu."

Ea făcuse aceasta în mai multe privințe: refuzând să se căsătorească; apoi se sustrăsese controlului părinților ei ducându-se singură la castelul din vecinătate pentru a cere ajutorul stăpânului lui pentru a-l întâlni pe rege; apoi fiind numită căpitan de război și având armură și blazon de cavaler, conducând un contingent din armata regelui, luând numeroase decizii – multe dintre ele în contradicție cu cele ale celorlalți căpitani, și dovedindu-se întotdeauna că a avut dreptate și obținând victorii – și împărtășind de asemenea viața bărbaților în război. Cu toate acestea, avea cu ea un preot care nu o scăpa niciodată din ochi și care îndeplinea de asemenea funcția de secretar al ei. Dovedea o stăpânire uimitoare a limbii, fie pentru acțiuni diplomatice, fie pentru război, folosind atât vorba bună cât și acțiunile punitive cu un succes evident, dictând scrisori și trimițându-le conținutul către potentați, răspunzând la scrisori trimise din diverse orașe (care îi cereau ajutorul sau îi ofereau sprijinul). Și nu în ultimul rând, ea nu era doar un simbol, încurajând trupele: era mereu în prima linie, ordonând atacul – uneori luându-și singură acest drept – și apoi participând la atac.

complet expusă pericolului, fiind astfel rănită de două ori. Era de asemenea obișnuită să țină predici trupelor duşmane, apropiindu-se foarte tare de ele, pentru a le cere să plece, căci altfel în scurt timp urmau să fie înfrânte.

Deci iată ce vedem: nu numai un cavaler în armură, ci un căpitan de război purtându-se ca atare; un şef de armată încăpătânat, dar şi inteligent, un diplomat abil, un luptător curajos, cât şi un lider charismatic. Ea păşise în mod evident pe teritoriul pe care bărbaţii îl păstrau pentru ei; iar ca duşmanii ei să rezume întreaga problemă la faptul că Ioana era „îmbrăcată în haine bărbăteşti... contrar legii divine şi a statutului ei de femeie" era în mod evident o afirmaţie neconvingătoare şi nedemnă de luat în seamă.

Bineînţeles, nu ne poate scăpa cumplita ironie a situaţiei, când citim că Ioana, fecioara inocentă, anunţase în mod repetat că „Messire Dieu", Domnul Dumnezeu, îi dăduse misiunea de a pune capăt asediului oraşului Orleans, şi să preia astfel conducerea armatei Delfinului – ceea ce ea a făcut, nu singură, ci alături de ceilalţi căpitani de război, în număr de trei sau patru. Şi mai ales atunci când privim toate acestea în lumina „Sfintei" Inchiziţii – presupusă a fi braţul dreptăţii divine şi astfel considerată a fi infailibilă – ca puterea cea dintâi care, la primul ei proces, a hotărât că Ioana era o adoratoare a Satanei, şi, la fel de infailibil, acelaşi Tribunal Religios al Inchiziţiei, la al doilea proces al ei, douăzeci şi cinci de ani mai târziu, a considerat-o o sfântă care îndeplinea misiunea dată de Dumnezeu. O şi mai mare ironie este faptul că, dacă luăm sentinţa celui de-al doilea Tribunal Religios ca fiind ceva iluminată şi reflectând adevărata justiţie divină, atunci ne confruntăm cu faptul că Dumnezeu a poruncit unei fete ignorante de la ţară – fără a avea nici cele mai mici cunoştinţe politice – să îndeplinească cel mai sclipitor rol masculin – cel de căpitan de război, de comandant, de cavaler investit cu o misiune

sacră. Şi El i-a poruncit să îmbrace un veşmânt masculin sacru, cel de cavaler, şi aceasta în Evul Mediu – într-o perioadă în care circa 5 milioane de femei erau arse pe rug ca vrăjitoare... Astfel că atunci când Tribunalul Bisericesc a declarat că da, Virgina din Orléans era într-adevăr „a lui Dumnezeu" şi urma porunca şi sfatul Său – acelaşi tribunal demonstrează de facto că una dintre dogmele sale principale este falsă, şi anume aceea că femeile, datorită păcatului originar al Evei, sunt considerate nedemne de încrederea lui Dumnezeu – şi că în consecinţă femeilor nu ar trebui să li se încredinţeze misiuni sfinte sau preoţeşti, sau vreo poziţie în preoţie, pentru ca nu cumva prin aceasta să fie stârnită mânia lui Dumnezeu.

Să ne imaginăm acum că divinitatea (chiar în mijlocul celor patru secole de Inchiziţie) s-ar fi săturat de milioanele de femei arse pe rug (sub pretexte minore precum alinarea durerilor folosind plante medicinale). Nu ar fi încercat el oare atunci (având în vedere că este nemuritor) să demonstreze prin fapte concrete că şi-a schimbat părerea? („Să mă înţelegeţi, blestemul meu a fost doar un moment când mi-am ieşit din fire, o izbucnire de mânie ca oricare alta. Şi în plus, i-am alungat pe amândoi...")

Ce vreau să spun este că aceste două procese antinomice susţinute de acelaşi unic aşa-zis Tribunal al lui Dumnezeu nu demonstrau numai erori umane şi posibilitatea de a face greşeli, care, deşi de neînţeles şi de neiertat (având în vedere perioada îndelungată şi numărul total al executiilor), puteau fi cel puţin înţelese din partea unor ambasadori umani. Consider că într-un fel sau altul, fie că Ioana era considerată ca fiind „a diavolului" sau „a lui Dumnezeu", anumite dogme fundamentale au fost destrămate, mai ales cea care afirma că femeile erau fiinţe nedemne de încredere şi nedemne de Dumnezeu.

Dacă Ioana ar fi fost a diavolului, de ce să rămână ea de

neclintit în a-l încorona pe Carol și a-l unge rege în Reims – ceea ce însemna a fi recunoscut și binecuvântat de Biserica Catolică? Regii erau unși cu uleiul sacru al sfinților regi creștini, *la sainte ampoule*, cu care Sfântul Remi îl unsese pe Clovis, obligându-l să jure: „Că va menține pacea și privilegiile bisericii" și că va fi un umil servitor al bisericii și al lui Dumnezeu.

Dacă aceasta ar fi fost lucrarea diavolului, atunci însemna că sacramentul nu ar fi avut nicio putere împotriva „celui viclean" – dar și că, în consecință, Dumnezeu nu avea nicio putere asupra Satanei. Dogmele fundamentale ale omnipotenței și dreptății erau astfel fisurate. Aceeași logică se aplică și sacramentului Slujbei (și Sfintei Comuniuni – mâncarea anafurei) – pe care Ioana o primea neîncetat, fiind astfel de fapt continuu „în grația comuniunii (sau fuziunii) cu Dumnezeu." Și după orice logică, există numai o singură explicație alternativă: cea că Inchiziția era ea însăși a diavolului.

Și mai este de asemenea problema infailibilității (biserica fiind considerată infailibilă pentru că Dumnezeu este infailibil): totuși, Tribunalul Inchiziției bisericii s-a dovedit a greși de vreme ce a anulat o sentință anterioară a sa. Și având în vedere că Dumnezeu este infailibil, atunci înseamnă că nu se poate spune că Tribunalul Inchiziției îndeplinea voia lui Dumnezeu. Dacă luăm drept bune „sfaturile și vocile" auzite de Sfântă, multe dintre ele ea spunând că le-a primit direct de la Domnul Dumnezeu, atunci trebuie să recunoaștem că exista o antinomie și conflict evident și precis între voința lui Dumnezeu (și planurile Sale așa cum le-a auzit și executat Ioana D'Arc) și biserica Inchiziției la acea vreme; și aceasta dovedește ca fiind greșită o altă dogmă a acestei biserici, și anume că ea îndeplinea în mod infailibil misiunea dată ei de Dumnezeu și acționa în numele Său.

Bineînțeles, oricine avea o doză de bun simț și cunoștea jocurile politicii, nu putea să nu vadă miza politică și adevărata luptă pentru putere (ce se desfășura chiar în cadrul unui tribunal bisericesc). Dacă aceste uneltiri politice evidente se poate să fi fost luate în mod greșit drept o problemă morală și religioasă, ele au devenit imediat evidente odată cu cel de-al doilea proces și schimbarea izbitoare de loialitate din partea Inchiziției. Iar dacă ne gândim că era în joc viața unei fete inocente și extraordinar de înzestrată, inteligentă și curajoasă, este revoltător și dezgustător peste măsură. Regele Carol al VII-lea era bineînțeles o asemenea persoană versată în jocurile politicii care, în timp ce cerea oficial să fie deschis un nou proces, a afirmat în mod deschis că Ioana „a fost luată și arestată de foștii noștri dușmani și adversari, englezii....., și împotriva ei au început un proces organizat de anumite persoane devotate lor și numite de ei" (Gallo).

Cel puțin în această situație agenda politică nu putea fi mai evidentă. S-a petrecut astfel că, în această situație, Dumnezeu a arătat nu numai că și El avea o agendă politică – ceva nemaiauzit în vremurile catolice (dar nu și în timpurile biblice) – dar și că nu era deloc de acord cu preceptele bisericii Inchiziției.

Femei Divine

Faptul că Dumnezeu și-a făcut atât de clar și puternic auzită voia, nu numai cu privire la regii Franței, ci și la femei, nu pare să fi fost luat prea în serios ulterior de biserică. Cu toate acestea, femeile au reușit astfel să pătrundă pe teritoriul bărbaților, egalând comunicările directe cu Dumnezeu pe care le aveau unii patriarhi și profeți din vremurile străvechi, și care adesea implicau

politică globală. Este posibil ca, în acele vremuri relatate în Carte, faptul de a avea o asemenea comunicare sau viziune de la Dumnezeu să fi fost suficient pentru a fi recunoscut ca profet – cel puțin dacă aparținea liniei preoțești și regale. Dar, în mod ciudat, a ajuns până la noi doar o singură afirmație a Ioanei care pare să spună că și ea era de sânge regal; ea îi spune Ducelui d'Alençon (alt căpitan în armată): „Fiți foarte binevenit: cu cât vom fi împreună mai mulți având sângele Regelui Franței, cu atât mai bine." Bineînțeles, numele ei de familie avea un nobil „d" însemnând „de", „von"), care, alături de „de, de la, du" desemna apartenența la nobilime. Familia ei era însă foarte săracă; ni se spune că ea și familia ei au fost înnobilate, dar după încoronarea regelui. Pe vremea Ioanei (mijlocul secolului al cincisprezecelea e.n.), biserica și Inchiziția ei Sfântă erau însă cu totul incapabile să reflecteze la un asemenea mesaj.

Biserica Catolică nu a permis nici până în ziua de azi femeilor accesul la preoție. Putem totuși să remarcăm că aproape toate apariții le sfinte sunt ale Mariei, mama lui Hristos. De ce ne-ar ghida Maria, de ce ne-ar oferi sfaturi și informații, și de ce ar comunica cu noi, dacă nu ar fi un suflet divin?

În anul 1950, Papa catolic Pius al XII-lea a proclamat dogma Asumpțiunii Mariei. Aceasta însemna că mama lui Hristos, care îl concepuse prin intermediul „Duhului Sfânt" a fost ridicată la tărâmul divin (numit *plerom*) – alăturându-se astfel Trinității formate din Dumnezeu Tatăl, Fiul (Hristos) și Duhul Sfânt. Aveam în sfârșit o figură feminină în dimensiunea divină.

Să analizăm acum impactul psihologic al religiilor asupra adepților lor. Fie că credem sau nu în existența reală a ființelor cosmice sau a sufletelor cosmice într-o dimensiune supranaturală, o religie ar trebui să le ofere

oamenilor cunoaștere, noțiuni și tehnici pentru a-și eleva sufletul și a explora ceea ce eu numesc *dimensiunea semantică*, dimensiunea Spiritului și a sufletelor (sau Sinele) tuturor oamenilor.

Iar în cazul căutării spirituale, ar trebui religiile să fie o cale de a ne explora Sinele și latura interioară și spirituală a universului? Sau acesta este rolul misticismului (ca opus religiilor) – misticismul fiind calea explorării interioare a tărâmului divin, și care există în toate marile religii? Într-adevăr, diferența clasică între religie și misticism este că prima are un set de dogme și reguli morale de comportament, în timp ce al doilea este o călătorie interioară în dimensiunea spirituală (cea a sufletului sau Sinele). Marile ființe și căutători (mistici, poeți...) au pășit pe aceastã cale înaintea noastră; ei ne oferă indicii cu privire la posibilitățile pe care le avem și deschid pentru noi calea unor experiențe spirituale reale. Bazându-mă pe această distincție între spiritualitate și misticism pe de o parte, și religiile instituționalizate pe de alta, pot să spun că religiile orientale sunt mai mult de partea către realizarea de Sine – pe partea misticismului – decât pe partea religiei dogmatice. Și același lucru se aplică și tuturor sistemelor șamanice de cunoaștere.

Aceasta este însă, după cum descoperim acum, singura cale pe care pot evolua religiile atunci când devin instituționalizate. Descoperirea pergamentelor de la Nag Hammadi – care au hibernat timp de 1600 de ani, fiind astfel complet neatinse și necenzurate – ne prezintă o cu totul altă poveste. După cum afirmă cercetătoarea Elaine Pagels în fascinanta ei carte *The Gnostic Gospels*, cu sublinierea mea în litere italice:

> Creștinii și evreii ortodocși insistă că o prăpastie separă umanitatea de Creatorul ei: Dumnezeu este cu totul altfel.

Dar unii dintre gnostici, care au scris aceste evanghelii, dimpotrivă, afirmă că: cunoaşterea de sine înseamnă cunoaşterea lui Dumnezeu; *sinele şi divinul sunt identice.*

În al doilea rând, „Iisus cel viu" din aceste texte vorbeşte despre iluzie şi iluminare, nu despre păcat şi pocăinţă, precum Iisus din Noul Testament. În loc să vină pentru a ne salva de la păcat, *el vine ca un ghid care ne oferă accesul la înţelegerea spirituală.* Dar când discipolul atinge iluminarea, Iisus nu mai este maestrul lui spiritual: cei doi au devenit egali – chiar identici.

În al treilea rând, creştinii ortodocşi cred că Iisus este Domnul şi Fiul lui Dumnezeu într-un mod unic: el rămâne pentru totdeauna distinct de restul umanităţii pe care a venit să o salveze. Şi totuşi Evanghelia gnostică a lui Toma spune că imediat ce Toma l-a recunoscut, Iisus îi spune lui Toma că ei amândoi şi-au primit fiinţa de la aceeaşi sursă: Iisus a spus „Eu nu sunt stăpânul tău. Pentru că ai băut şi te-ai îmbătat din izvorul acela clocotitor pe care eu l-am măsurat." (Introducere)

Unul dintre cele mai spectaculoase progrese din ultimele două milenii a fost dezvoltarea simţului eului şi a capacităţilor autoreflexive, şi în consecinţă a responsabilităţii pentru propriile noastre convingeri şi fapte care izvorăsc din aceste capacităţi. Individualitatea noastră a crescut acum, devenind matură. Nu ar avea niciun sens pentru noi dacă cineva, personificând o înaltă autoritate, ne-ar spune: „Acesta este tatăl tău, acesta este stăpânul tău, şi acestea sunt ordinele lui – fă ce ţi se porunceşte."

Responsabilitatea pentru sine sau pentru propriile acţiuni s-a transferat asupra persoanei. Şi acesta este un salt psihologic care poate fi cu uşurinţă observat într-un sector al societăţii bazat pe autoritate şi supunere: armata. Într-un proces civil, „Urmam ordinele" nu este o modalitate de

apărare valabilă. Fiecare persoană se presupune că înțelege și reflectează la ordinele primite. În Statele Unite, ordinul de a te supune superiorilor se aplică numai la ordinele „legale"; a urma ordine ilegale poate duce la o condamnare penală. În cazul în care personalul din armată consideră aceste ordine ilegale sau contrarii propriilor lor sisteme de valori, ei ar trebui să refuze să le îndeplinească.

Eu nu cedez nimănui autoritatea asupra mea, mai ales dacă se ipostaziază ca știind totul mai bine decât oricine altcineva. Știu că pot intra și accesa dimensiunea semantică prin propriul meu Sine – și că orice ființă vie poate avea acces la tot, și la Spiritul viu, prin poarta propriului său Sine. Aceasta este calea interioară către cunoaștere, spiritului despre care vorbesc toate tradițiile șamanice și toate religiile și filozofiile orientale. De ce să renunț la propria mea putere asupra mea? La stăpânirea mea de sine și la propria mea cale de cunoaștere – pe care le-am planificat pentru mine de-a lungul drumului?

De ce să proiectez în afară – și asupra unui tată de poste de sperietoare – ceea ce a aparținut Sinelui meu în eternitate? De ce să renunț la bucuria și emoția de a descoperi imensul potențial al dimensiunii semantice, de a descoperi tărâmul conștiinței împărtășite, al inconștientului colectiv, împreună cu frații și surorile mele aflați în această căutare? De ce să-mi arunc libertatea – libertatea și creativitatea Sinelui meu – care este un drept din naștere?

Sunt foarte îndrăgostită de toate fațetele ființei umane și mai ales de florile magnifice care sunt toate culturile de pe Pământ – toate căile cunoașterii care au fost deschise și bătătorite de exploratorii sufletului și ai minții. Sunt ca o albină dornică să învețe de la toți, să le gust nectarul și să mă cufund în viziunea lor asupra lumii, și să văd ce strop de cunoaștere sau înțelepciune pot să culeg în felul acesta. Am fost întotdeauna ancorată în propria mea libertate, în

propriul meu Sine. Chiar și atunci când învățam într-un grup mistic sau altul, cu un maestru sufit sau cu sadhu-și, cu asceți din India, Sinele meu era cel care mă îmboldea și declanșa procesul. Și după o experiență bogată – unică și extraordinară – știam că a venit timpul să merg mai departe, să explorez o nouă față a căii mele. (Când eram adolescentă, tatăl meu a încercat să îmi „ordone" să nu particip la revolta studenților din 1968, unde începusem să merg în fiecare noapte. I-am spus privindu-l drept în ochi: „Uite, tată, am învățat deja tot ce poți să mă înveți tu. De acum hotărâsc singură." Și am plecat.)

Acest țărâm spiritual – dimensiunea semantică – este dreptul din naștere al tuturor ființelor, adică al tuturor femeilor și bărbaților. Capacitatea de realizare a Sinelui nostru – divină, în și prin ea însăși – se întinde mult dincolo de faptul de a fi bărbat sau femeie, sau de a trăi și a simți ca un bărbat sau ca o femeie. Acest țărâm al spiritului este dincolo. Dar pentru a explora și exprima toate fațetele identității noastre multiple, a sufletelor noastre complexe, trebuie să ne raportăm la ființele arhetipale, zeițe și zei, eroine și eroi. Trebuie să ne jucăm cu figurile mitice, pentru a ne îmbogăți realitatea interioară; și acestea sunt prin natura lor în proporții egale, atât feminine, cât și masculine. Cine a hotărât că dimensiunea Spiritului este specific și numai masculină? O asemenea „autoritate" nu se apropie, în termeni de înțelepciune, nici de cel mai umil psiholog.

Carl Jung a arătat cu o mare înțelepciune și putere de pătrundere că psihicul uman este în esență dual – atât feminin, cât și masculin, atât lumină, cât și întuneric. Calea realizării necesită exprimarea echilibrată a acestor fațete într-un tot armonios. Iată ce ar trebui să ne spunem noua ființe: „Nu numai psihicul meu, dar și spiritul meu, și Sinele meu, sunt atât lumină, cât și întuneric, și masculin și feminin – și vreau să explorez aceste fațete și înțelepciunea

și capacitățile pe care ele le descătușează."

Putem acum să ne punem întrebarea finală: Există o dimensiune divină complet masculină (pleromul) care reflectă realitatea profundă a universului conștiinței cosmice, sau măcar pe cea a Sinelui, a Spiritului? Evident că nu. Universul nu ar subzista în mod natural mai mult de o generație fără femei și aspectul feminin. Un univers complet masculin, clonat, ne-ar plictisi de moarte. La fel și un univers clonat complet feminin.

Ce putem astfel să concluzionăm despre înțelepciunea, sau cunoașterea psihologică a unui zeu care nu poate nici măcar să-și recunoască propria față feminină, ca să nu mai vorbim de soție? Care crede că va fi capabil să îmbunătățească umanitatea doar dând ordine și comenzi și cerând supunere? Cum este posibil ca femeile – jumătate din realitatea spiritului și de asemenea a universului fizic – să nu aibă nici măcar o singură reprezentantă în tărâmul divin? Și dacă apare umbra uneia, ea este doar o figură maternă, mult sub Dumnezeu, și doar un umil mesager al rugăciunilor noastre către El-Dumnezeu?

Care este rostul unei figuri suprem autoritare a tatălui sau a soțului pe calea explorării de Sine, țintind la deschiderea și stimularea potențialului minții noastre? Asta e: exact ce am înțeles în timpul revoltei studenților din Paris din 1968.

De aceea am simțit atâta bucurie și extaz să mă descopăr pe mine în atât de multe culori și calități, când am explorat Spiritul viu al puternicelor figuri feminine din diverse culturi. Când, ca scriitoare și poetă, m-am putut identifica cu Rabee, poet sufit și una dintre cele patru ființe care au atins cea mai înaltă stare de realizare a sufiților. Când am putut să simt în mine puternicul Spirit al lui Kali, cunoașterea ei magică și dansul ei neconvențional și plin de bucurie, după ce a învins demonul – un dans atât de

uternic încât ar fi putut aduce haosul în lume.

(Și în noaptea cea mai neagră din viața mea – în lupta mală cu egoul: adevăratul dușman suprem – dansul lui ali mi-a oferit cheia ultimă pentru a-mi înfrunta și a-mi ccepta propria moarte și a trece dincolo de ea.)

EDENUL - AL TREILEA SALT ÎN EVOLUȚIA ADAMICĂ

Acum că am văzut dinamica psihologică generală din grădina Edenului, vom explora în profunzime dialogurile din textul Cărții, și aceasta ne va conduce la descoperirea uimitoare a două texte întrețesute, aparținând fiecare unei perspective filozofice și etice foarte distincte – două câmpuri semantice. Vom mai face astfel încă un pas înainte către a-i înțelege pe „povestitorii" sau „autorii" Cărții.

Enlil, Obstacol în Calea Căutării Spirituale

Dacă îl privim cu atenție pe Enlil, motivele, tendințele, deciziile și genul de acțiuni pe care le realizează pentru a-și atinge obiectivele, putem trage concluzia că această ființă nu se ridică deloc la înălțimea sarcinii de conducător al Pământului, având în vedere lipsa lui totală de perspicacitate și gândire globală. Și este chiar și mai puțin potrivit să fie un lider spiritual, el, care este atât de lipsit de cea mai elementară bunăvoință și etică. În decursul istoriei sumeriene, el este în mod constant o frână și un handicap pentru spiritul liber și viu al căutării, și chiar și mai grav, el

pune în mod repetat umanitatea și întreaga civilizație de pe Pământ (Anunnaki-i și pământenii) în marele pericol de a fi anihilați cu totul. Și aceasta din mai multe motive:

- În primul rând, din cauza radicalismului deciziilor și acțiunilor sale, precum plănuirea anihilării umanității născute pe Pământ – înainte și în timpul Potopului (11 000 î.e.n.); decizia de a-l elimina pe Marduk și pe adepții săi din Orientul Mijlociu prin folosirea armelor nucleare (2024 î.e.n.), ceea ce a dus în cele din urmă la distrugerea întregului Sumer pentru o lungă perioadă.
- În al doilea rând, pentru că el niciodată nu ia în considerare situația globală și nevoile civilizației sumeriene și sfârșește prin a fi distrugătorul ei – de exemplu atunci când atacă minele din Abzu și îi răpește pe luluși, consecința va fi împiedicarea și chiar oprirea extragerii aurului necesar chiar pentru supraviețuirea pe Nibiru. Și pentru ce? Lucrătorii răpiți vor deveni servitori și sclavi în palatele și grădinile Anunnaki-lor din Sumer.
- În al treilea rând, pentru că el este cel care a întrerupt sau distrus canalul sacru de comunicare cu Anu și Nibiru. Astfel, înainte de operațiunea sa fulger cu Ninurta pentru a răpi luluși, el a tăiat Legătura Cer-Pământ – canalul de comunicație și supraveghere dintre Nibiru și Pământ – astfel ca Anu și Adunarea să fie orbiți și să nu interfereze cu planul său. Iar Legătura Cer-Pământ a fost de asemenea întreruptă atunci când Ekur-ul postdiluvian (Marea Piramidă) a fost prădată de războinicul său Ninurta. După aceea a fost reconstruită în Sinai... doar pentru a fi întreruptă din nou pentru o perioadă foarte lungă de timp atunci când spațioportul din Sinai a fost distrus de armele nucleare. În cartea sa Regatele pierdute, Sitchin spune

că noua Legătură Cer-Pământ a fost stabilită în Mexic, în Piramida Soarelui din Teotihuacan.

- În al patrulea rând, din cauza personalității lui instabile, nevrotice, rigide, infantile, plină de temeri și tendințe despotice.
- Și nu în ultimul rând, din cauză că el este incapabil să sesizeze profunzimea științei integrale, a dimensiunii spirituale ca o explorare și căutare vie, și a spiritului omului (fie el Anunnaki sau născut pe Pământ) ca o esență vie a conștiinței, învățând și transformându-se continuu – ADN-ul deschis.

Și chiar dacă Enki și Ninmah ar fi avut niște intenții ascunse (posibilitate pe care am menționat-o doar în treacăt în capitolul anterior), trebuie acum să analizăm consecințele globale ale deciziilor drastice luate de Enlil.

Și ce vedem în fiecare situație? Că toate planurile lui criminale se întorc în final chiar împotriva lui. Din nefericire, pentru că deciziile lui în general implică evenimente colective, ele afectează o întreagă civilizație (dar nu și viața de pe întregul Pământ). Să analizăm acum fiecare situație în parte:

- Potopul: el refuză să ia în considerare avertizarea primită dinainte cu privire la Potop, pentru a-i convoca pe toți (pământeni și Anunnaki) să-și unească forțele și să găsească modalități de a diminua efectele catastrofei. Asemenea acțiuni pregătitoare puteau fi mutarea populației pe vârfurile cele mai înalte ale planetei, îngroparea bibliotecilor și a obiectelor prețioase, ridicarea de ziduri, construirea unor canale uriașe, și așa mai departe. Drept rezultat, catastrofa (pe lângă faptul că aproape a șters umanitatea de pe Pământ) sfârșește prin a distruge

întregul Sumer, împreună cu civilizația sa.

- Folosirea armelor nucleare în Palestina: Atunci când Enlil, Nergal și Ninurta au înclinat votul Adunării în favoarea folosirii armelor nucleare împotriva lui Marduk... efectul a fost distrugerea tuturor formelor de viață din Prima Regiune a lui Enlil – Sumer – zona devenind nesigură și nelocuibilă pentru o lungă perioadă de timp.

În timp ce scopul lui Enlil (prin folosirea armelor nucleare) a fost de a se descotorosi odată pentru totdeauna de Marduk și Nabu, ea a avut efecte extinse din cauză că populația și orașele dușmanilor lui erau împrăștiate; Enlil își pierde atunci enlilitatea și este nevoit să priveacă cum Marduk este întronat prin hotărârea Adunării.

Fructul Interzis: o Dublă Constrângere

Pare foarte bizar, dar povestea din Carte cu privire la păcatul Evei din grădina Edenului spune mult mai mult decât am fost învățați pe când eram copii, la orele de religie! Dar pentru a înțelege pe deplin și a redescoperi textul, trebuie să aruncăm asupra lui o nouă privire pragmatică - cea care ne-a fost oferită de povestirile mai detaliate și nepărtinitoare de pe tăblițele sumeriene. Trebuie de asemenea să realizăm o analiză științifică detașată, neobstrucționată de convingeri preconcepute, de orice natură ar fi ele. Vom analiza chiar frazele, în această parte a Genezei, care sunt contrarii cu interpretarea uzuală, veche de secole (vezi textul complet în *A 12-a planetă*; în fragmentul de mai jos sublinierea îmi aparține).

Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre

răsărit, și a pus acolo *pe omul pe care îl zidise*... ca s-o lucreze și s-o păzească; iar în mijlocul raiului era pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului.

Șarpele apare și o întreabă pe „femeie" despre poruncile lui Dumnezeu, și Eva îi răspunde că ei pot mânca orice fruct în afară de cel al unui copac.

„Numai din rodul pomului celui din mijlocul raiului ne-a spus Dumnezeu: 'Să nu mâncați din el, nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.'" Atunci Șarpele a zis către femeie: „Nu, nu veți muri! Dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el, *vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.*" De aceea femeia, socotind că rodul pomului este bun de mâncat... *și vrednic de dorit, pentru că dă știință*...

În acest text, în primul rând vedem o schimbare de la pluralul de la începutul Genezei („Elohim") la o singură Divinitate – care îl pune pe „Adam" (cuplul adamic) într-o situație foarte neplăcută: ei pot mânca din toți copacii, cu excepția unuia – acesta fiind indicat și individualizat. Într-adevăr, având în vedere că ei nu mâncaseră încă din Pomul Cunoașterii Binelui și Răului, după cum am arătat mai sus, aceasta înseamnă că ei nu dețineau încă cunoașterea distincțiilor logice, și această distincție, după cum știm, apare în jurul vârstei de șapte ani, când copiii ating vârsta raționării – a raționa înseamnă exact a emite judecăți, deci distincții. Dând instrucțiuni și ordine unor oameni primitivi, incapabili să facă distincția între bine și rău, divinitatea îi pune totuși în fața unei distincții de viață și moarte: dacă mâncați acest fruct, veți muri.

Am subliniat deja lipsa profunzimii gândirii lui Enlil; dubla constrângere constă aici din aceste două porunci –

care se contrazic una pe alta, şi totuşi sunt indisolubil legate în porunca globală:

1 Acest fruct este din Pomul Cunoaşterii, dacă îl mâncaţi, veţi muri.
2 L-aţi văzut? Chiar în *centru*.

Implicaţiile sunt uluitoare.

Prima implicaţie, dubla constrângere. Arătând spre copac, Divinitatea le atrage atenţia asupra acestui pom specific, trezindu-le astfel curiozitatea şi făcând din acest copac un subiect inepuizabil al întrebărilor pe care şi le pun acesti pământeni, de genul: „Cum ne poate omorî *cunoaşterea*? Dumnezeu mănâncă din acest fruct şi nu moare, noi de ce să murim?"

Celălalt copac deosebit (Pomul Vieţii) nu este o problemă: el nu a fost indicat – şi aceasta arată până unde dinamica *dublei constrângeri* (elaborată pentru prima oară de Gregory Bateson) este un aspect psihologic. În situaţia de faţă, dubla constrângere constă din faptul că mâncarea fructului este inevitabilă – deoarece actul a fost deja insinuat în porunca Divinităţii. (Şi exact aceasta este dubla constrângere: două afirmaţii contrarii sunt îmbinate într-un ordin, ceea ce face ca realizarea acţiunii interzise, dar totuşi sugerate, să fie inevitabilă.) Entitatea responsabilă pentru mâncarea fructului este astfel cea care a strecurat în tinerele minţi sugestia dublei legături, învelită într-o poruncă globală.

A doua implicaţie, înţelesurile contradictorii. Pe de o parte fructul este „cunoaştere" şi înţelepciune. De unde totala lipsă de înţelegere a pământenilor: „Dumnezeu ştie. Noi nu ştim. Fructul ne va ajuta să ştim? Noi ştim să culegem fructe şi Dumnezeu este mulţumit; nu este bun? De ce este interzis?"

În acest moment apare șarpele. Dacă este Enki, atunci persoana, „omul" este în mod evident recunoscută ca un „domn", un „zeu" – la fel ca orice altă zeitate. (Nu este sigur ce anume îi făcea pe Anunnaki atât de ușor de recunoscut de către pământeni, chiar și în perioada mult ulterioară a lui Avraam, când umanitatea se dezvoltase și deținea cunoștințe științifice; dar însemnele lor exterioare trebuie să fi fost destul de evidente pentru a declanșa o recunoaștere instantanee). Mai mult, în ceea ce privește Primul Cuplu, Enki a jucat rolul de tată pentru ei, educându-i împreună cu Ninmah în casa lor, ca pe copiii lor, și învățându-i să vorbească, cum să se poarte, și să facă o mulțime de lucruri. În mod evident, în Eden cel puțin, Adam și Eva au fost de asemenea învățați cum să aibă grijă de o grădină și să culeagă fructe pentru Divinitate. Ei știu foarte bine că Enki este „tatăl" lor, așa cum Ninmah și Ninki sunt „mamele" lor (care îi iubesc, le-au dat naștere, i-au educat la ei acasă). Până acum, ei îi știau numai pe Enki, Ninmah, Ningishzidda și Ninki, și fuseseră atașați și legați afectiv de ei de când se născuseră. Dimpotrivă, ei nu cunoscuseră niciodată altă zeitate, pe fratele tatălui lor, care se comportă ca și cum el ar fi tatăl lor și cel care i-a creat, care îi pune să muncească (deși în Abzu ei nu munciseră niciodată), și le dă ordine stricte. Și mai mult, el este cel care a dat ordinul ca ei să fie luați de acasă și aduși acolo. Astfel că, în ochii Primului Cuplu, oricare ar fi ordinele pe care le primesc de la Enlil, „unchiul", ele nu au nicio valoare dacă tatăl lor nu este de acord cu ele. Și iată că acolo vine tatăl lor Enki.

În textul Cărții, atunci când apare, Șarpele este o entitate necunoscută, ale cărui natură umană și princiară și legături cu Primul Cuplu, cât și legătura cu fratele său, nu sunt menționate. Acest Șarpe prezintă o etică și o inteligență relațională uimitoare: el le testează mai întâi înțelegerea

propunând un enunț fals (în esență: „Dumnezeu a zis El, oare să nu mâncați roade din niciun pom din rai?") Eva îi răspunde, dezvăluindu-i care a fost porunca divinității. Aceasta înseamnă că ea era deja capabilă să realizeze anumite distincții de bază, așa cum un copil este capabil să vorbească.

Stiluri Relaționale

Să presupunem că uităm ceea ce știm despre Sumer și ne limităm numai la textul din Carte despre grădina Edenului. În primul rând, vedem acolo un Dumnezeu mândru și impunător, care îi pune pe Adamu și Tiamat la muncă (în vreme ce el este prezentat plimbându-se prin grădină) și îi se adresează numai pentru a le da ordine și interdicții. Și dintr-o dată, spune Sitchin, expertul în Biblie, „apărând de niciieri, Șarpele pune la îndoială avertismentele solemne ale lui Dumnezeu." De fapt, Șarpele, atunci când apare, îi pune în primul rând o întrebare Evei. În termeni cognitivi, aceasta înseamnă că Șarpele, o entitate „vorbitoare", începe interacțiunea manifestându-și interesul în mod deosebit față de această persoană (și nu față de „femeie"), însemnând că el vorbește cu Eva – ca persoană și, mai mult decât atât, ca persoană capabilă să gândească singură. El întreabă, în esență: Ce v-a spus Dumnezeu și ce v-a poruncit? Eva este astfel privită ca un alt „Eu care gândește" – și care, deși încă în proces de învățare, are potențialul unei inteligențe egale, pe deplin mature, capabilă să raționeze.

Și aceasta înseamnă o schimbare majoră în stilurile cognitive, relaționale și educative de la Dumnezeu la Șarpe. Primul i se adresează unei ființe inferioare și îi cere, ca „Creator și Domn" al ei, să i se supună. Celălalt deschide

un canal de comunicare ca între interlocutori egali, punându-se pe sine (prin faptul că îl lasă pe celălalt să răspundă) pe picior de egalitate și prietenie. Această conversație între egali este cea care, ca stil de educare, poate stimula cel mai bine și declanșa aprofundarea unui proces de gândire. Nu poți face un copil să gândească dându-i ordine, și mai ales ordine negative (ca de exemplu interdicții). Folosind o amenințare precum „veți muri", entitatea din Carte subliniază și mai mult faptul că acești pământeni cărora li se adresează sunt ființe primitive și lipsite de inteligență, care trebuie să fie „impresionate" pentru a executa ordinele. Dimpotrivă, dacă vrei ca un copil să-și folosească gândirea, vei începe să gândești împreună cu el, explicându-i lucrurile pe parcurs, dar în principal *declanșând amorsarea unui proces de gândire punând întrebări.* Și așa procedează Șarpele din Carte: chiar de la început el deschide un canal de comunicare personală și declanșează un proces mental – o discuție și un raționament: *Astfel că Eva este evocată ca Ființă.* În acel moment șarpele a câștigat deja încrederea Evei, pentru că el este capabil să o recunoască drept persoană, în timp ce, dimpotrivă, dumnezeul trufaș și impunător o face să se simtă inferioară și prostuță – și acestea sunt exact proiecțiile divinității asupra luluşilor. Acest rol al lui Enki de a stimula dezvoltarea mentală a Evei se va dezvolta într-o prezentare științifică și inițiatică a științelor zeilor, similară celei menționată pe tăblițe cu privire la Adapa și Ziusudra.

Revenind la Eden, Șarpele i se adresează Evei cu privire la același subiect despre care discutaseră și pe care îl dezbătuseră ea și Adam – de ce Cunoașterea i-ar ucide. Astfel că *pentru Eva este o ușurare să poată vorbi despre întrebările chinuitoare și nelămurite pe care și le punea și pe care le dezbătea cu Adam despre ciudatele „porunci."* Șarpele îi răspunde Evei, menținând un stil nepretențios: „Nu, nu veți

muri." Apoi începe să dezvăluie minciuna Divinității – minciună care a fost ticluită de teamă ca nu cumva creaturi să devină „ca Dumnezeu", adică inteligentă și capabilă să „cunoască."

„Și Femeia a Văzut Că Pomul Era Vrednic de Dorit ca să Deschidă Mintea"

Astfel că explicația Șarpelui, spre ușurarea Evei, îi rezolvă dilema: Pomul îi va oferi cu siguranță „cunoașterea" și este numit pe bună dreptate „Pomul Cunoașterii" (deși „binele și răul" reprezintă totuși o noțiune exagerată). Mai mult, ea continuă să se gândească, vom cunoaște ca zeii: „ochii ni se vor deschide." Acum, aspectul cel mai interesant este că Șarpele, chiar și în Carte, nu se adresează instinctelor inferioare ale Evei; el nu încearcă să îi invoce lăcomia (fructul are un gust atât de bun), sau să-i trezească revolta de clasă muncitoare. Dimpotrivă, *Șarpele din Carte face apel numai la cele mai nobile aspirații ale Evei – cea de a cunoaște, de a fi capabilă să cunoască, așa cum cunoaște dumnezeu.* Și, în mod logic, următoare propoziție din Carte este „...femeia, socotind că... *pomul... dă știință.*" Să remarcăm că nu se spune în Carte că pomul dă putere sau bogății sau fericire – se spune că „dă știință"; ce își dorea Eva era *înțelepciunea.*

Și dacă credeți că este totuși o gândire prea abstractă pentru cineva care are vârsta mentală a unui adolescent, permiteți-mi să vă povestesc ce visam eu, pe când aveam între doisprezece și paisprezece ani. Dobândisem obiceiul, odată ce mă aflam în pat, înainte de a adormi, să creez un fel de film de aventuri în care eu eram eroina. În fiecare noapte, revedeam mai întâi episodul din seara precedentă

... dacă consideram că scena sau dialogurile nu erau pe ... gustul meu, le refăceam, până când aveam o scenă ... perfectă." Dacă eram satisfăcută de acest episod, mergeam ... mai departe cu povestea din punctul unde rămăsesem în ... ... dinainte, imaginându-mi o nouă scenă. Scenariul ... scene nu era niciodată premeditat; era ţesut sub ... momentului. Dura cam optsprezece luni să creez ... film, şi apoi îl rejucam, de la A la Z, dar mult mai ... perfecţionându-l, în decurs de şase luni – pentru ca ... să nu mă mai ating vreodată de el (nici nu mai ... scenele şi nici nu le mai vizualizam pe ecranul ...).

Povestea era că eu, personajul principal, şi băiatul de ... ... vârstă cu mine, de care eram îndrăgostită şi despre ... fantazam în acea perioadă (şi pe care îl vedeam în ... numai o zi sau două pe an) treceam prin multe ... şi încercări, toate având o natură mitică şi eroică, ... de fiecare dată ieşeam victorioşi. Uneori eram singura ... ... a scenei. Arăta un pic ca Hercule şi cele doisprezece ... ... sale, numai că, în acea perioadă, aveam doar o ... idee despre cine era Hercule. Dar ideea este ... următoarea: La sfârşitul aventurii mitice, ne câştigam ... ... şi deveneam şi o mulţime de alţi copii pe parcurs; şi, pe când ... ... acasă ca nişte eroi, amândoi „cunoşteam ... totul". Iar cea mai mare răsplată era că, în pofida vârstei ... ... de vreme ce „cunoşteam totul", nu mai era nevoie ... ... la şcoală. Deveniserăm eroi şi urcaserăm mai ... (în inteligenţă, curaj şi „cunoaştere") decât adulţii.

Deci avem aici reveria unei tinere adolescente, care este ... ... multor preconcepţii pe care le avem despre ... ... şi idealurile fetelor, inclusiv în poveşti. De la ... ... reveriei ei, ea este deja alături de „consortul" ... ca prieten şi erou şi, în loc să încerce să-i câştige

iubirea (pe care deja o are), ea îl cheamă într-o călătorie eroică al cărei lider şi eroină este. Dar mai la subiect, fantezia eroică a fetei adolescente ţinteşte să „cunoască totul", şi această „cunoaştere" este singura răsplată care o aşteaptă la capătul realizărilor ei eroice – libertatea şi recunoaşterea socială ca „eroi" erau numai un corolar al „cunoaşterii."

Dar revenind la Eva, este surprinzător că Şarpele apelează la capacitatea ei de a raţiona şi la *cele mai înalte aspiraţii – cea de a cunoaşte totul.* Vreau să spun că este uimitor să citim aceasta atât de clar în Biblie, având în vedere catalogarea cunoscută a Şarpelui drept un personaj diabolic şi mincinos. Este uimitor că textul genezei arată clar că Divinitatea a minţit (de vreme ce niciunul dintre ei nu a murit) şi că de fapt Şarpele a fost cel care a spus adevărul, în totală contradicţie cu prostul renume pe care îl va dobândi datorită presupusei sale „ispiri". Acest fapt, că Şarpele a spus adevărul, în timp ce divinitatea a minţit cu privire la efectul ucigător al fructului este subliniat de mai mulţi experţi în Biblie, mai ales de Jack Miles.

Mă bucur că la orele de religie simţeam o atât de mare respingere faţă povestea fructului interzis şi a păcatului veşnic, care nu avea niciun înţeles şi nicio rezonanţă în mine, încât am refuzat să zăbovesc asupra acestui subiect sau a textului, şi am devenit atee în jurul vârstei de şaisprezece ani, mărturisind aceasta deschis prietenilor mei de încredere din chiar colegiul religios catolic. Pot să îl abordez acum dintr-un punct de vedere cu totul diferit. (La optsprezece ani, totuşi, m-am trezit faţă de propria mea cale spirituală de meditaţie şi cunoaştere.)

Din fericire, o nouă perspectivă apare şi în studiile biblice academice, de exemplu în analiza psihosocială. Criticul biblic Andrew Kille remarcă în *Psychological Biblical Criticism*, cu sublinierea mea în italice: „Freudienii ignoră

complet elemente semnificative din text [Facerea 3]. Toți înțeleg că povestea este în principal despre Adam, *deși Eva este principalul actor.* Ei au redus-o pe Eva la un obiect al dorințelor și/sau acțiunilor incestuoase. *Nici măcar un singur exeget nu îndrăznește să interpreteze dialogul dintre Eva și șarpe* care constă din numai o cincime din versetele din capitolul 3."

Dar să continuăm, pentru că ne mai așteaptă și alte surprize. După cum am văzut, Cartea afirmă ca o concluzie la reflecțiile Evei: „femeia, socotind că rodul pomului este... de dorit, pentru că *dă știință.*" Dilema Evei este centrată numai asupra problemei de *a cunoaște,* și nu în sensul specific conferit ulterior (în text și în religie) de „cunoaștere sexuală," ci foarte clar în sensul de înțelepciune, de cunoaștere sporită, după cum se precizează în fraza „vi se vor deschide ochii." Acum (chiar și) în versiunea din Carte, de ce Șarpele vorbește numai cu Eva („femeia")? Aceasta poate însemna că ea era singura (din cuplu) capabilă să reflecteze asupra Pomului Cunoașterii (și a interdicției de a se apropia de el), și de asemenea cea mai capabilă să analizeze „problema" și, nu în ultimul rând, să ia o decizie pentru amândoi. Bineînțeles că interpretarea de la ora de religie este că Eva era mai ușor de ispitit și a căzut mai ușor în „capcana diavolului", pentru că (bineînțeles) „femeia" este o ființă mai vanitoasă și mai superficială decât bărbatul (în cel mai bun caz), sau pentru că „femeia" este intrinsec înrudită cu diavolul (în cel mai rău caz, așa cum va fi considerată în perioada Evului Mediu).

Am văzut în folclorul sumerian că Eva a atins un nivel de conștiință mai înalt datorită faptului că genomul adamic a fost mai departe îmbunătățit între „făurirea" lui Adamu și cea a lui Tiamat. Reprezentarea sumeriană arată clar că Eva a ajuns la conștiința de sine și autopercepție înaintea lui Adam. Totuși, să nu uităm că al treilea salt în evoluție,

orchestrat de cei trei Zei Creatori (Ninmah, Enki și Ningishzidda) este realizat în același timp pe Adamu și Tiamat – și în simbolismul cărții, că Adam mănâncă mărul după Eva, ceea ce înseamnă că saltul mental al lui Adam apare imediat după aceea.

EDEN: SALTUL LA CONȘTIINȚA DE SINE

Acum cea mai mare surpriză este că Dumnezeul (uric) din Geneză va confirma precis și de mai multe ori, că întreaga situație din grădina Edenului a fost un salt în conștiința umanității adamice (opus „căderii") – și mai mult, arată că îi era atât teamă de acest salt (care va da prea multă cunoaștere și putere pământenilor), dar era și invidios din această cauză (pentru că pământenii vor fi „ca noi," ca niște zei). De aceea el voia și a proclamat ca creaturile să rămână muncitori primitivi – luluși – suficient de inteligenți pentru a-și sluji stăpânii, proprietari lor, pentru a folosi unelte și a înțelege ordine. Deci ce s-a petrecut în textul Genezei, imediat după ce și ea și el au mâncat fructul?

Atunci li s-au deschis ochii la amândoi și au cunoscut că erau goi...

În mod clar Cartea afirmă că în ei s-a produs un salt către o stare de conștiință mai înaltă. Erau acum mai conștienți și mai inteligenți: erau capabili să reflecteze, să raționeze, să compare și, mai mult, capacitatea lor de a înțelege și cunoaște, și astfel de a-și amplifica înțelepciunea, era mai mare - „Ei știau."

Dar și mai important, ei puteau să gândească pentru ei înșiși și să se raporteze la propriul lor eu – o capacitate

mentală complexă numită autopercepție cu care, conform psihologiei cognitive, numai oamenii (*Homo sapiens sapiens*) sunt înzestrați. Faptul că *„ei știau"* mai mult despre ei înșiși arată un salt categoric în autopercepție.

Această interpretare este confirmată de textul gnostic de la Nag Hammadi (original în limba coptă) numit „Scrierea fără titlu."* (după cum vom vedea în capitolul 6, zeii-arbori sumerieni sunt înzestrați cu o conștiință de sine de cel mai înalt grad.)

Tu ești Pomul Cunoașterii
Aflat în paradis
Cel din care a mâncat primul om
Și care i-a deschis mintea.

Majoritatea textelor sumeriene originale încă lipsesc, dar avem anumite părți din *Povestea lui Adapa* și gravuri în lut, piatră și pe cilindri precum cel pe care l-am văzut (fig. 4.1 la pag. 179) ce o reprezintă pe Tiamat cu șorțul și masa confecționate de ea.

Atât Enki, cât și Enlil sunt recunoscuți ca zei regali după coroana cu coarne, și amândouă au trei perechi de coarne (un statut înalt), deși cea a lui Enki este mai largă, iar barba lui de asemenea mai lungă. Enki este ușor de recunoscut după emblema șarpelui pe care o poartă în jurul lui. în partea dreaptă se află Enlil agitând simbolurile autorității sale – cei doi Pomi – totuși, acestea sunt niște bețe moarte.

---

*Scrierea fără titlu. Textul NH II, 5; XIII, 2. În *The Nag Hammadi Texts*, traducerea integrală în franceză a lui Louis Painchaud, la universitatea Laval, Quebec.
www.naghammadi.org/traductions/traductions.aspx?lang=eng (accesat pe 8 iunie 2013). Extras: „C'est toi l'arbre de la connaissance / Situé dans le paradis, / Celui dont a mangé / le premier homme / Et qui a ouvert son intellect."

Dimpotrivă, magnificul Pom al Cunoașterii dintre Adam și Eva (în dreapta, gol, cu un șarpe slab în spatele lui) și Tiamat/Eva nu are numai ramuri vii și undulitoare, ci fiecare din cele trei ramuri ale sale poartă un fruct, unul dintre ele chiar deasupra creștetului capului lui Tiamat (semnificând înțelepciune). Mai mult, șarpele vertical dintre Enki și Tiamat poartă o coroană, iar ochiul lui, deschis, privește spre capul lui Tiamat. În mod evident, Eva și-a confectionat deja fusta din frunze pe care o poartă, și de asemenea un fel de masă din crengi aranjate într-un grilaj geometric (capacitatea de a raționa și imagina structuri geometrice).

Enki are în jurul lui trei șerpi și numele Buzur (scris în pictograme sumeriene: o săgeată și o stea). *Buzur* înseamnă „cel care dezleagă secrete, inițiatul." Vom vedea în următoarele două capitole mai multe reprezentări clare ale lui Enki ca stăpân al înțelepciunii, transmițând o cunoaștere inițiatică. Astfel, avem reprezentarea lui Enki discutând cu o Tiamat/Eva matură (fig. 6.1), cu Pomul Cunoașterii între ei și ocupând poziția centrală, ca simbol al „Marii Opere de înțelepciune" pe care el o realizează – îmbunătățirea ADN-ului și transmiterea cunoașterii secrete și inițiatice.

Enki și Tiamat își întind amândoi mâna spre Copac, în locul unde acesta are două fructe – Enki mâna dreaptă (faptul de a dărui, o transmisie activă) și Tiamat mâna stângă (în semn că ea primește această cunoaștere). Având în vedere poziția lor, mâinile li se întind de asemenea unul către celălalt și exprimă o transmitere a înțelepciunii – pe care eu o numesc *linie a înțelepciunii* (care este diferită de linia de sânge), adică, realitatea transmisiei cunoașterii inițiatice de la Enki (și cu siguranță și Ninmah) spre Tiamat/Eva. Această interpretare este confirmată de faptul că în spatele lui Tiamat se află șarpele lui Enki, simbolul cunoașterii, și ea se comportă ca o personalitate echilibrată, egala lui Enki. Copacul, nu numai că este în centru, dar este

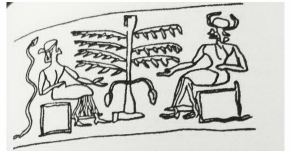

Fig. 4.3 Enki (cu coroana cu coarne în dreapta) discutând cu Tiamat matură, în egalitate cu el, cu șarpele în spatele ei și Pomul Cunoașterii între ei ca simbol al Marii sale Opere, cele două mâini întinse ale lor exprimă transmiterea înțelepciunii (o „linie a înțelepciunii").

ture și plin, și aproape geometric. Dacă analizăm mai departe reprezentarea uimitoare a lui Enki și Tiamat discutând ca egali, atunci Pomul Cunoașterii din centru și între ei arată că abilitatea de a cunoaște își are rădăcina în îmbinătățirea ADN-ului.

Revenind la textul Genezei, imediat după aceste două propoziții revelatoare – „atunci *li s-au deschis ochii la amândoi* și *au cunoscut...*" – textul cade într-o perspectivă moralizatoare. Se focalizează asupra celor mai pragmatice și secundare efecte ale saltului în conștiință – cel al sexualității și procreării – și le formulează din perspectiva rușinii datorate propriului păcat, adică dintr-o perspectivă negativă și moralizatoare: „...erau goi." După cum vom vedea mai departe analizând textul, devine tot mai evident că *avem o poveste în poveste, fiecare cu propriul cadru de concepte, punct de vedere și preconcepții.*

Mulți experți în Biblie și civilizația sumeriană știu că numeroase evenimente fundamentale din Biblie au fost

descrise în diverse texte din Orientul Mijlociu (vezi de exemplu *Legends of Babylon and Egypt in Relation to Hebrew Tradition* a lui Leonard King). Sitchin consideră că textul Genezei, în mod specific, a fost compilat și editat pe baza unui text sursă sumerian (sau o traducere atentă a lui) și de acest sumerian numit *Generațiile lui Adapa* (sau *Povestea lui Adapa*, povestea din Geneză prezintă elemente derivate din textul și este unul și același cu cartea numită în însuși textul Genezei *Cartea neamurilor lui Adam*.

Sunt total de acord cu el în privința faptului că povestea sursă face în mod categoric parte din textele istorice sumeriene. Dar mai mult, am tot mai mult impresia că în textul biblic sunt întrețesute două povești. În opinia mea, ca expert în semantică, textul Genezei este o nouă redare globală (o nouă matrice semantică sau constelație) a poveștirii sumeriene, și nu doar străvechi elemente sumeriene combinate cu noi scrieri. În cadrul acestei matrice globale, există două povești contradictorii, sau cel puțin două povești alternative – fiecare având propriul cadru de valori, preconcepții și dogme. Îl voi numi pe primul „cadrul informațional/inițiatic" (CI) și pe al doilea „cadrul moralizator" (CM). Deocamdată, ne vom abține de la a analiza de ce ele coexistă, și doar vom marca apariția lor în text. Cu aceasta în minte, să reluăm textul pe care l-am prezentat.

„... li s-au deschis ochii la amândoi" (CI)
„și au cunoscut..." (CI)
„că erau goi... și și-au făcut acoperăminte" (CM)
„când au auzit glasul Domnului Dumnezeu... s-au ascuns Adam și femeia lui" (CM)

Atunci când divinitatea îl cheamă pe Adam, acesta răspunde:

„m-am temut, căci sunt gol, și m-am ascuns" (CM)

În total am numărat că sunt nu mai puțin de nouăsprezece rânduri de text, toate în CM, acest cadru revitalizator descriind cu insistență cum mâncatul fructului oprit l-a făcut să se simtă rușinați, nu numai pentru că se simțeau goi (idee exprimată în cuvinte), ci pentru că comiseseră un păcat grav (înțelesul implicit subliniat de afirmația lui Adam că acum îi este „teamă" de Dumnezeul său).

Și care a fost, conform poveștii, acest păcat atât de grav? Putea nesupunerea, din partea unei ființe aflată la o etapă preraională de dezvoltare, să fie un „păcat mortal" – și chiar mai mult: un „păcat originar" care avea să păteze umanitatea pentru totdeauna? Doar pentru nesupunere și furtul unui fruct avea Dumnezeu (care pretindea că este creatorul și tatăl lor) să-și blesteme copiii, întreaga sa creație, și mai ales pe femei? Femeile care urmau să fie (la fel ca și în civilizația lor) mamele purătoare și născătoare de viață? Doar pentru nesupunerea unui copil a blestemat Dumnezeu femeile să sufere atunci când vor naște, până la sfârșitul timpurilor – *a blestemat mamele, cele care, neobosite, continuă să* ***dea*** *viață fără a aștepta ca pruncii să devină servitorii sau sclavii lor?*

Deci cum ar fi reacționat propria sa mamă la așa ceva?

Să nu uităm că Enlil avea o mamă, bineînțeles – Regina Antu venerată la curtea tatălui său, Anu – că își cunoștea douăzeci și două de generații de strămoși, fapt adesea repetat în textele care îl slăvesc, că era căsătorit cu Ninlil și avea mai mulți copii, printre care și Ninurta, provenind din relația cu sora sa bună Ninmah. Nu apare nicăieri că el ar fi fost un zeu unic, domnind într-un tărâm divin unde femeile nu existau, care se născuse prin sine și era de sine stătător într-o masculinitate unică.

Deci ce ar fi gândit mama lui Enlil (bineînțeles un

demnitar respectat în Adunare) despre pretenția fiului său de a fi singurul zeu și de a fi creat umanitatea... și apoi despre faptul că l-a alungat? Iată răspunsul gnostic al mamei lui, relatat de episcopul ortodox Irineu de Lyon, care era un adversar înverșunat al gnosticilor, în lucrarea sa din secolul al doilea e.n., *Adversus Haereses* (1.30.6):

> [Creatorul], devenind arogant, se lăuda cu toate lucrurile care erau sub el, și exclama: „Eu sunt tată și Dumnezeu, și nu este nimeni mai presus de mine." Dar mama sa, auzindu-l vorbind astfel, a strigat la el: Nu minți, labaldaoth..."

În textul de la Nag Hammadi „Hypostasis of the Archons", după ce mama sa – Sophia sau Înțelepciunea – îi spune „Te înșeli, Samael!" (acest nume însemnând „zeul orbilor"), Viața, fiica Înțelepciunii, exclamă de asemenea „Te înșeli, Saklas!" (Pagels, *The Gnostic Gospels*).

Când Adam (bărbații par a fi singurii interlocutori ai Divinității din Carte) spune că este gol și îi este teamă, Divinitatea, orbită de mânia sa endemică, rostește o frază revelatoare: *„Cine ți-a spus* (CI) că ești gol (CM)?"

Divinitatea lasă astfel să îi scape faptul că el știe foarte bine că cineva (capabil să vorbească și să gândească, și, mai mult, cineva din interiorul evenimentului creării omului) i-ar fi putut conduce pe cei doi oameni inocenți la o mai înaltă conștientizare a stării lor. În această propoziție, Divinitatea își dezvăluie incapacitatea de a realiza că în Adam și Eva a avut loc un proces psihic interior și se agață de superficiala interpretare că lor doar li s-a „spus" ceva. Deoarece este plin de mândrie, el caută cu disperare vinovații cărora să le atribuie responsabilitatea, în loc să încerce mai întâi să vadă ce s-a petrecut cu adevărat în mintea Evei și a lui Adam. (Încearcă să-ți convingi câinele

că este gol și așteaptă să vezi dacă își acoperă șoldurile, dar va înțelege imediat, când pui mâna pe lesă, că a venit momentul plimbării.)

Acel „Cine ți-a spus?" este înțelesul o propoziție ce face parte din ansamblul informațional, pentru că ea dezvăluie în continuare, la fel ca și discuția cu Eva, că acel „cine" nu este numai o persoană care știe, dar și cineva care ar putea interfera cu planurile și poruncile acestei divinități, și aceasta înseamnă cineva cu o putere aproape egală cu a sa, înzestrat ca și ea cu capacitatea de a rătăci liber prin grădină, putând astfel să interacționeze cu Primul Cuplu (și toate acestea doar prin deducții din textul Genezei).

Ciudățenia prezenței șarpelui rău nu a scăpat experților biblici care vin cu o nouă atitudine, mai neîncrezătoare, precum Lyn Bechtel în „Rethinking the Interpretation of Genesis" („Reconsiderarea interpretării Genezei"): „De ce a plasat Dumnezeu un copac al distingerii binelui și răului și un șarpe al răului și morții în acest paradis? Sau dacă femeia este responsabilă pentru aducerea răului și a morții în lume, de ce i se acordă numele onorabil și pozitiv *'hawwa* / Eva / Viața, mama tuturor celor vii'?"

Apoi, următoarea frază a Divinității revine la cadrul moralizator: „Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?" (CM) Această rostire dezvăluie pe deplin mincinuna Divinității și natura ei intențională și deliberată – având scopul de a-și menține „creaturile" într-o stare de teamă față de Pomul Cunoașterii și „Domnul" lor. Aceasta denotă dorința de a le induce o stare de subordonare și o stare psihologică de neputință. Această minciună nu a scăpat experților critici ai Bibliei. Mai mult, după cum au subliniat mai mulți psihologi, interpretarea privind *păcatul și Căderea* din grădina Edenului a contribuit într-adevăr la o interiorizare a vinei și rușinii care (în afară de supergoul represiv freudian al

bărbaților și femeilor deopotrivă) tindea, în culturile și/sau epocile patriarhale despotice, să inducă un sentiment de neputință în femei. Acoasta explică descoperirile lui Kane et al. („Perceptions of God by Survivors of Childhood Sexual Abuse" / „Percepțiile supraviețuitorilor abuzurilor sexuale din copilărie despre Dumnezeu") într-un sondaj cuprinzător cu privire la abuzurile sexuale legate de religie asupra copiilor (cu o vârstă medie de unsprezece ani). Crescând, fetele care supraviețuiseră unor asemenea abuzuri credeau că lui Dumnezeu îi este „rușine" cu ele și le-a condamnat – această tendință fiind mai puțin pronunțată la supraviețuitorii bărbați ale unor asemenea abuzuri, dezvăluind astfel că fetele sunt mai înclinate să sufere de autoînvinovățire.

Cercetătorii studiilor gnostice, precum profesoara Elaine Pagels de la Universitatea Stanford, au arătat că primii creștini nu formau biserici omogene, ci comunități destul de disparate, având o mare independență și libertate în alegerea credințelor lor religioase, a obiceiurilor, valorilor și textelor inspiratoare. O mărturie în acest sens sunt două tendințe opuse printre părinții bisericii din jurul anului 180 e.n. Clement din Alexandria afirma: „Bărbații și femeile sunt egali în ceea ce privește perfecțiunea, și trebuie să primească aceeași educație și aceeași disciplină. Pentru că numele 'omenire' este comun atât bărbaților, cât și femeilor; și pentru noi 'în Hristos nu există nici bărbat, nici femeie.'" (Acesta este într-adevăr climatul social care a predominat în Alexandria timp de aproape patru secole, cu femei filozoafe și savante dezvăluindu-le și altora cunoașterea lor, după cum se ilustrează și în filmul *Agora*.) În contrast izbitor, Tertullian spunea că „Nu este permis ca o femeie să vorbească în Biserică, nici să predice... nici să aibă pretenția de a exercita vreo funcție masculină – cu atât mai puțin vreo funcție preoțească" (Pagels, *The Gnostic Gospels*). În

comunitățile gnostice, spune Pagels, femeile erau întreținătite, la fel ca și bărbații, să fie ghizi și mentori religioși, și să conducă ritualuri. Totuși, chiar și printre discipolii lui Iisus, unii erau extrem de misogini. În Evanghelia Mariei, aflăm că Petru, de exemplu, nu putea accepta faptul că Hristos îi oferise Mariei Magdalena – care era numită „Femeia care cunoștea Totul" – o învățătură mistică foarte avansată pe care nu o împărtășise niciunui alt discipol, desemnând-o astfel pe ea ca fiind cea dintâi dintre discipolii săi. Într-o măsură mai mică, Toma și Matei au primit de asemenea o învățătură secretă. În Evanghelia lui Toma (tradusă de Thomas O. Lambdin), în timp ce Iisus îi învață, Petru chiar exclamă, cu o logică cumva defectuoasă: „Maria să plece, pentru că femeile nu sunt demne de Viață." La care Iisus îi răspunde: „Eu însumi o voi conduce, pentru a o face bărbat, astfel încât și ea să poată deveni un spirit viu... Pentru că orice femeie care se face pe ea însăși bărbat va intra în Împărăția Cerurilor." Bineînțeles, teoria jungiană ne permite să sesizăm că în cazul unei femei, a-și dezvolta animus (sau eul masculin inconștient) înseamnă a deveni întreagă și a se armoniza cu propriul Sine sau „spirit viu", la fel ca atunci când un bărbat își trezește anima interioară sau Shakti. Evanghelia lui Toma dezvoltă acest concept și într-o altă frază: „Când îi faci pe cei doi unul,... și când faci ca bărbatul și femeia să fie unul și același, astfel încât bărbatul să nu fie [numai] bărbat, nici femeia [numai] femeie,... atunci vei intra în împărăție."

Revenind la Eva și Adam din grădină, mânia Domnului menită să sădească subordonarea și teama în ei, este exact opusul înfloririi inteligenței, a gândirii și încrederii în sine, pe care le-a declanșat anterior Șarpele.

Minciuna absolută este dezvăluită și mai departe pentru că, dacă nu ar fi fost o minciună strategică,

divinitatea ar fi dedus că ei au mâncat fructul pentru că i-ar fi găsit morți. În schimb, îi găsește acum încercând să se ascundă (așa cum fac și animalele în sălbăticie) și, în plus, acoperindu-și goliciunea. Acest comportament al Evei de a-și confecționa un acoperământ este un semn clar al noului ei nivel de conștiință. Este așa chiar dacă, în calitate de copii iubiți ai lui Ninmah și Ninki în Abzu, amândoi probabil că mai purtaseră haine acasă. Într-adevăr, o imagine sumeriană ne-o arată clar pe Ninki ținându-l pe Adamu în poală, frumos îmbrăcat și având părul strâns într-o coadă (fig. 3.2, pag. 143). Chiar și în acest caz, faptul că Eva refuză dintr-o dată să mai fie goală și se împodobește, din propria ei voință, arată de asemenea un salt în conștiință.

Pentru Primul Cuplu, minciuna divinității a fost revelată mult mai devreme, deoarece, după cum le spune cu exactitate tatăl lor înțelept și binevoitor Enki, după ce au mâncat fructul ei au trăit o stare mai înaltă de conștiință, o putere de pătrundere și o experiență de tip Aha!, cu siguranță plină de fericire, așa cum sunt aceste stări de vârf în care ne dăm seama dintr-o dată de un nou nivel al realității... și bineînțeles deoarece nimic rău nu li s-a petrecut după aceea; adică înainte să se confrunte cu divinitatea.

Crearea și Scrierea Textului Genezei

Aici trebuie să analizăm care a fost scopul eruditului/ților care a/au scris textul Genezei – a „redactorilor și povestitorilor Bibliei", cum îi numesc Sitchin și alți cercetători ai Bibliei; povestitori care, cu certitudine, au avut acces la versiuni sumeriene sau mesopotamiene anterioare ale cărții *Generațiilor lui Adapa* (sau *Povestea lui Adapa*). Pentru aceasta, trebuie să luăm în

considerare mai multe posibilități (și să le păstrăm deocamdată deschise); să le numim Tip și să le numerotăm.

Tipul 1: Se poate ca Divinitatea din Carte însăși să fi dictat o relatare cu privire la vremurile trecute – așa cum cred mulți teologi. Identificarea lui Enlil ca fiind Dumnezeul din Carte, mai ales din Geneză, nu poate fi trecută ușor cu vederea; totuși, să ne amintim că era o practică curentă printre Anunnaki-i din casa regală să dicteze asemenea texte. Nu era de asemenea neobișnuit nici faptul că, dobândind enlilitatea, adică statutul de Shar Ilali sau „Domnul Zeilor" – așa cum au făcut, pe rând Enlil, Inanna, Ninurta și Marduk – ei au rescris istoria în limba regiunii lor și și-au atribuit lor înșiși faptele Anunnaki-lor anteriori. Avem astfel un bun exemplu în Marduk care, în Babilon, a schimbat numele zeilor pentru a-l introduce pe ai său, dar care, totuși, ne-a oferit informații istorice exacte. Astfel, *Epopeea creației* babiloniană pune aceste afirmații în gura lui Marduk, deși numai Enki sau Ninmah, desemnați de Adunare să realizeze această „creare" ar fi putut fi „Eu" care să spună: „Eu voi realiza un Primitiv inferior; 'om' va fi numele lui. Voi crea un Lucrător Primitiv. Sarcina lui va fi servirea zeilor, pentru ca ei să poată trăi în tihnă" . („Om", după cum știm, era lulu, iar „Lucrător Primitiv" era lulu amelu.) La fel, Marduk a pretins că el a conceput cele doisprezece constelații zodiacale, deși noi știm că Enki a făcut-o: „El [i.e., Marduk] a creat rangul marilor zei. Stelele, imaginile lor, ca stele ale Zodiacului, el le-a fixat." (L. W. King, *The Seven Tablets of Creation*). (Să remarcăm că este posibil ca asemenea afirmații să fie sursa pretenției de a fi creat stelele și universul.)

Tipul 2: Se poate să fi fost un singur erudit sau un singur grup de eruditi gândind la fel. Totuși, această posibilitate

nu ar explica cadrele semantice CM și CI diferite.

Tipul 3: O primă versiune coerentă urmată de o editare sau etape diferite de editare. Prima versiune (fie de Tipul 1 sau Tipul 2) este tradusă în ebraică și suferă anumite modificări realizate de diferite persoane: aceasta ar putea fi o explicație pentru cadrele semantice contradictorii sau divergente prezente în textul ebraic final.

Tipul 4: Într-o primă versiune, fie de Tipul 1, fie de Tipul 2, autorul unic sau grupul de autori ar fi întreținut două niveluri de prezentare – unul pentru oamenii profani și altul pentru „cei care înțeleg," după cum găsim adesea în lucrările ezoterice, ermetice sau alchimice. În opinia mea, cele două cadre ce apar în Geneză – cel moralizator (CM) și cel informațional (CI) – sunt prea evidente și prea contradictorii pentru a acorda credit modulul de elaborare Tip 4. În folclorul ezoteric, chiar dacă învățăturile secrete sunt codate în textul profan, acesta din urmă nu va fi niciodată în contradicție flagrantă în termeni de valori, sfaturi sau idei – învățătura secretă este doar un nivel mai profund al aceluiași „sistem de cunoaștere", adică exprimă câmpul semantic unic al autorului.

Să păstrăm totuși toate aceste posibilități în minte și să sperăm că vom primi mai multe indicii care să pună în lumină și să individualizeze una dintre posibilități față de celelalte pe parcursul explorării noastre.

Acestea fiind spuse, ne confruntăm încă cu o povestire totuși foarte neobișnuită și destul de deconcertantă. Oricare ar fi modalitatea în care textul a fost scris, nu există nicio îndoială că scopul a fost de a deveni cartea sacră ce conține învățăturile Divinității X., menite să fie studiate și onorate de un întreg popor. Deci cum poate textul să expună o

minciună evidentă a acestei divinități? Cum poate acest text să pună în evidență faptul că există o altă entitate în afară de Dumnezeu, o entitate suficient de puternică pentru a interfera cu ordinea dreaptă a creației, până acolo încât să schimbe destinul creaturilor, un destin care se presupune că a fost ordonat și creat de divinitate?

Se spune ceva despre sursa textului ca fiind editat numai până la un anumit punct? O ipoteză ar fi că textele sursă erau atât de bine cunoscute de ceilalți zei, încât ele nu ar fi putut fi denaturate sau ignorate; dar puteau fi adaptate în beneficiul zeului care prelua conducerea, așa cum am văzut în cazul lui Marduk.

Sitchin crede că așa s-a petrecut, și oferă drept exemplu folosirea pluralului Elohim la începutul Genezei, care nu se referă (în viziunea sa) la un plural datorat măreției (sau realității). Mai degrabă el revelează urme (sau fragmente) din textul sursă sumerian, în care Anunnaki-i din familia regală erau „măreții domni" (tradus ca „zei") și obișnuiau să-și facă cunoscute hotărârile în Adunarea Zeilor, în general printr-un vot. Pentru Sitchin, de fiecare dată când este folosit pluralul Elohim sau un pronume la plural (ca de exemplu „noi"), el se referă la o decizie comună a Adunării.

Alungarea din Eden

După ce Adam și-a exprimat teama de Dumnezeu, pentru că era gol, divinitatea s-a înfuriat: „Cine ți-a spus (Cl) că ești gol?" (CM) „Nu cumva ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci?" (CM) Apoi Divnitatea X spune: „Iată, Adam *s-a făcut ca unul dintre Noi...*" (Cl)

Sitchin spune: „Chiar cuvintele Divinității reflectă o origine sumeriană, pentru că Divinitatea unică ebraică

folosește din nou pluralul, adresându-se colegilor divini care apăreau nu în Biblie, ci în textele sumeriene".

Din punct de vedere gramatical, el are absolută dreptate că, dacă traducerea literală este „unul dintre noi", această expresie lingvistică nu poate fi în niciun caz înțeleasă ca un plural datorat măreției – care ar fi fost „Adam a devenit *ca noi.*" (Adam – cuplul adamic – arătând că naratorul sugerează că Adam și Eva nu erau încă cu adevărat individualizați.) Și în ce fel a devenit Adam „ca unul dintre noi, zeii?" Conform Cărții (fie că este clar afirmat, fie doar sugerat), în primul rând ei sunt conștienți de faptul că sun goi; în al doilea rând, acum ei cunosc „binele și răul."

Dar următoarea frază este cea în care este revelat adevăratul motiv al mâniei Divinității, teama adânc înrădăcinată care va declanșa toate deciziile și acțiunile fatale ulterioare ale lui Enlil cu privire la umanitatea adamică. Divinitatea continuă să vorbească către egalii săi (pentru că nu vorbește cu Adam, sau altfel vorbește pentru sine).

> *Iată Adam s-a făcut ca unul dintre Noi... (CI)*
> *Și acum nu cumva să-și întindă mâna și să ia roade din Pomul*
> *Vieții, (CI) să mănânce și să trăiască în veci!... (CI)*

După cum vedem, întregul fragment face parte din cadrul informațional.

Deci aici este adevărata problemă dureroasă: Divinitatea se teme ca Primul Cuplu, dobândind capacitatea de a raționa, devenind conștient de sine, și atingând un nou grad de libertate – ei erau acum capabili să gândească pentru sine (chiar dacă inițial au fost ajutați de Șarpe) și puteau să desconsidere poruncile Domnului – să nu culeagă de asemenea fructe din Pomul Vieții, dătătoare de nemurire.

Dar dacă aceasta era adevărata teamă a Divinităţii, de ce acest pom nu a fost menţionat ca un copac cu totul interzis, la fel ca Pomul Cunoaşterii? Într-adevăr, am văzut că Anunnaki-i aveau o plantă a nemuririi pe care Ninmah o adaptase pentru Pământ, şi ştim că ei o mâncau la toate mesele, în Pâinea Vieţii şi Apa Vieţii. Şi într-adevăr, în *Epopeea lui Gilgameş*, aflăm că Utnapishtin/Noe, căruia i se propusese să trăiască în ţărâmul zeilor, dobândise nemurirea, şi îi putea oferi lui Gilgameş (căruia nu i s-a oferit un asemenea privilegiu) planta întineririi.

Astfel că, cuprins de o teamă cumplită că aceasta s-ar fi putut petrece şi pentru a împiedica acest fapt:

De aceea l-a scos Domnul Dumnezeu din grădina cea din Eden... (CI)

Aici trebuie să lăsăm deoparte fructul nemuririi (pentru că el a fost oferit numai unor rare fiinţe umane) şi să reflectăm mai mult asupra faptului că Omul (Adam şi Tiamat, Primul Cuplu din Eden), după chiar spusele Dumnezeului biblic: „s-a făcut ca unul dintre noi [CI], cunoscând binele şi răul [CM]."

După cum am văzut mai sus, a cunoaşte binele şi răul înseamnă a fi capabil să distingi, să discerni nu numai antinomii, dar şi diferenţe şi nuanţe de sens. În consecinţă, aceasta înseamnă a fi capabil să analizezi şi să raţionezi, să clasifici, să înţelegi procese, dinamici, să înţelegi natura de bază a fiinţelor şi lucrurile după cum se comportă, după obiceiurile lor, după legile lor (ca de exemplu obiectele căzând etc.); şi înseamnă de asemenea a te cunoaşte pe tine ca fiind diferit de alţii, a începe să-ţi înţelegi sentimentele şi pe cele ale altora.

De fapt, dacă textul Genezei ar fi însemnat numai „a cunoaşte binele şi răul", atunci ar fi apărut o problemă

serioasă. Textul vrea să ne ofere interpretarea intrinsecă că Adam s-a simțit vinovat – și de aceea se ascundea, de teama mâniei Divinității. Și că cuplul și-a acoperit goliciunile din același motiv – cei doi se simțeau rușinați din cauza sexualității lor și a organelor lor sexuale. Dar să gândim logic folosind cadrul moralizator al Genezei: până acum (adică după ce au mâncat fructul), ei dobândiseră cunoașterea binelui și a răului; astfel că, dacă le era cu adevărat rușine, aceasta se datora faptului că știau că făcuseră o „faptă rea." „Rea" este aici folosit în sensul absolut, care nu poate fi atenuat, și care va rămâne valabil oricare ar fi mintea care ar analiza aceste aspecte. Așa cum Divinitatea știa că Adam și Eva făcuseră ceva „rău", și Adam și Eva știau că făcuseră ceva „rău." Și, la fel, Șarpele știa că îi determinase să facă ceva „rău" și de aceea el este „ispititorul" și întinde capcane. El este „răul încarnat" și vrea ca și alții să facă „rău."

Ce vreau să spun, pe scurt, este că conceptul de „Pomul Cunoașterii Binelui și Răului" implică logic că acest Bine sau acest Rău aveau o valoare absolută pentru toți. Copacul înseamnă o scală absolută pe care binele și răul pot fi măsurate. Dar atunci, dacă lucrurile sunt atât de precise, și toată lumea este de acord că Adam și Eva au făcut o faptă rea mâncând mărul, atunci cum poate Divinitatea să se gândească că ei ar mai putea face rău o a doua oară – *după acea, după ce au cunoscut Răul și Binele* – mâncând acum fructul nemuririi? Nu sunt ei acum pe deplin conștienți de Rău?

Astfel încât, de fapt, povestea „Pomului Cunoașterii Binelui și Răului" nu are niciun sens, nici din punct de vedere filozofic, nici moral, nici spiritual, nici cognitiv, și nici măcar psihologic sau logic. Și am văzut într-un capitol anterior că nu are niciun sens să pedepsești pe cineva pentru o „faptă rea", care se presupune că s-a petrecut.

înainte ca ei să devină conștienți de distincții, și mai ales de cea dintre rău și bine.

Și de asemenea: dacă Pomul îi permitea într-adevăr cuiva să distingă binele de rău, nu ar fi fost el un remediu perfect pentru bietii oameni capabili să cadă pradă tentației? Nu ar fi fost ei, după ce ar fi dobândit cunoașterea, complet protejați în fața „mincinoilor" Ispititorului? Și atunci nu ar fi avut loc o turnură benefică și „bună" a evenimentelor pe care Divinitatea să o doreaască pentru creaturile sale? Și nu ar pecetluit aceasta victoria sa împotriva Răului încarnat, Șarpele?

După cum putem deduce acum din analiza noastră, singura cale prin care simbolismul Pomului Cunoașterii poate rezista este să-l considerăm „Pom al Cunoașterii," punct. (Adică fără nicio specificație, mai ales morală.) Atunci „Pomul Cunoașterii" devine o emblemă a dezvoltării mentale și cognitive (și anume autopercepția) și indică posibilitatea de a face un salt intelectual și spiritual – prin sporirea proceselor de cunoaștere și elevarea stării de conștiință. (De aceea, în analiza anterioară am lăsat în mod intenționat deoparte specificația Binelui și Răului, până când am ajuns să ne focalizăm asupra acestui subiect.)

Din nou, avem aici un alt exemplu al modului în care o informație foarte prețioasă și cu semnificație holistică – Pomul Cunoașterii ca etapă a dezvoltării mentale – este coborâtă și ne este prezentată numai din punct de vedere moral. Iar această viziune reducționistă are două consecințe:

- Prima consecință este de a anula informația mai globală și holistică. Cel puțin dacă luăm în considerare elaborarea de Tip 4 a textului (două niveluri, unul inițiatic, celălalt pentru profani), consecința va fi de a ascunde semnificația mai profundă și informațiile

esențiale numai pentru neavizați. Dar oricum ar fi, strategia globală este întotdeauna aceeași: pune totul la nivel de moralitate (fie că pământenii mai sunt sau nu niște copii inocenți).

- A doua consecință este de a reuși să arunce vina asupra pământenilor și să-i determine, sau mai degrabă să-i forțeze, să „se teamă de Dumnezeu." Bineînțeles, în cazul de Tip 4, ne putem întreba acum ce ar gândi un „inițiat" – care se presupune că înțelege și nivelul/urile mai adânci/i – despre asemenea strategii de educare grosolane și mizerabile a profanilor, și ce ar deduce el despre adevărata natură a lui Dumnezeu și a realității. Acum, dacă toate evenimentele istorice sunt stabilite și reduse la nivelul moralității, atunci este destul de ușor (pentru autorul/ii și editorul/ii textului) să arate că pământenii au greșit. Și dacă este așa, acum în sfârșit, avem un bun pretext pentru mânia lui Dumnezeu. Și vedem această tendință împinsă la extrem, ca raționalizări și așa-numite justificări pentru Potop, ca preludiu pentru acțiunea abominabilă, de neiertat, criminală a unui zeu – nu numai cu sânge rece, dar și premeditată cu mult înainte, inclusiv prin intimidarea zeilor ce nu erau de acord. De fapt, Cartea afirmă înainte de acest eveniment dramatic: „Văzând însă Domnul Dumnezeu că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ și că toate cugetele și dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele... a zis Domnul: 'Pierde-voi de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut!'"

De fapt, în afară de oamenii de pe Arcă, nu numai omul, dar și toate creaturile vii au fost ucise. Sitchin spune despre aceste versete: „Acestea sunt acuzații globale, prezentate ca justificări pentru măsurile drastice de a pune

capăt vieții în trup. Dar ele sunt lipsite de specificitate și atât cercetătorii, cât și teologii nu găsesc răspunsuri satisfăcătoare cu privire la păcatele sau sacrificiile care ar fi putut mânia atât de tare Divinitatea".

Să remarcăm aici că după mâncarea fatală a mărului, Adam, Eva, dar și descendenții lor (toți pământenii) se presupune că sunt ca zeii „prin cunoașterea binelui și răului." Ar fi trebuit ca acest fapt să însemne ceva, dar în mod straniu, nu a avut niciun efect: chiar înainte de Potop, acum „toate cugetele și dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele," și sunt considerați de Divinitate înrăiți fără putință de mântuire. Aceasta este o altă contradicție flagrantă care ne conduce la concluzia că *specificațiile de „rău și bine" au fost pur și simplu adăugate simbolului sumerian mai holistic al „Pomului Cunoașterii."*

Toate argumentele de mai sus sunt motivul pentru care nu sunt de părere să iau în considerare interpretarea de „cunoaștere sexuală" a Pomului Cunoașterii, așa cum Sitchin numește de exemplu „Pomul Cunoașterii – darul oferit de Dumnezeu de a procrea." (Chiar dacă, în această afirmație, dumnezeul la care se referă este Enki.) Din punctul meu de vedere, procrearea și sexul erau numai o fațetă a celui de-al treilea salt în evoluție, care în primul rând privea conștiența de sine și conștiința, relațiile sexuale fiind numai o componentă psihologică a ei, chiar dacă una crucială, după cum au arătat școlile tantrice ale hinduștilor, tibetanilor, chinezilor și japonezilor.

Pomul Cunoașterii și Pomul Nemuririi în Sumer și Eden

Folclorul sumerian și mesopotamian este plin de informații cu privire la Pomul Vieții (Gish.Til în sumeriană,

Pom [Gish] al Vieții [Ti], dar de asemenea Vehicol al Vieții. El este omniprezent pe cilindri și gravuri, fie ca un curmal emblematic, fie în forme mai simbolice. El este de asemenea pomul din centrul paradisului celest al egiptenilor, unde trăiește zeul Ra (Marduk), și care, împreună cu lacul sacru, este sursa nemuririi pentru zei și faraoni. Textele din Piramide, din Egipt, povestesc călătoria faraonului mort către „Viața de Dincolo pe Steaua Nepieritoare." Aceste texte, care ofereau atât indicații pentru ritualuri și descrieri călătoria, au fost găsite până acum în piramidele a cinci faraoni, printre ei numărându-se Unas și Pepi I (vezi cartea *The Pyramid Texts* de Samuel Mercer). Odată ajuns în paradisul celest, „locul de naștere al lui Ra din ceruri", unde Ra s-a întors după ce a plecat de pe Pământ, faraonul înviat putea dobândi nemurirea bând din Apele Vieții din lacul sacru și mâncând fructe din Pomul Vieții – care era reprezentat în picturi ca un curmal.

În numeroase reprezentări mesopotamiene și în special asiriene, Pomul Vieții este păzit de doi Oameni-vulturi (bărbați cu capete și aripi de vultur, sau cu fețe umane și aripi) care sunt igigii, astronauții responsabili de spațioport și stația spațială. Sitchin remarcă faptul că în reprezentările mai timpurii, Oamenii-vulturi păzeau shem-ul, nava rachetă, un con ascuțit, semănând cu piatra sacră Ben-Ben din vârful piramidelor.

Un aspect esențial de luat în considerare despre acești pomi este faptul că Anu avea, în Grădina-Templu de pe Nibiru, doi copaci foarte speciali: *Pomul Cunoașterii* și *Pomul Vieții* (acest fapt este, de exemplu, afirmat în *Epopeea lui Ghilgameș*). În afară de a constitui un alt exemplu al unui element găsit în Carte care arată clar că provine din textele sumeriene, vom reflecta acum asupra a ceea ce acești copaci însemnau pe Nibiru, sau în contextul sumerian. Pomul Vieții, este acum clar pentru noi, era pomul care purta

fructele și din care (pe Pământ) erau preparate atât Apa Vieții, cât și Pâinea vieții. Și acestea erau băutura și hrana care susțineau longevitatea și ofereau nibirienilor și Anunnaki-lor condiția de cvasi-nemurire. Nu putem să nu ne gândim la Elixirul Nemuririi, Amrita (sau Soma) al hindușilor, păstrat în marele vas sacru, Kumb.

„Băutura nemuririi" deținută de zei este un mit răspândit în întreaga lume, dar folclorul sumerian ne-o arată ca fiind reală. Deci dacă această plantă ce conferea o imensă longevitate era reală (ca și întreaga știință a Anunnaki-lor, din care am văzut numeroase exemple), atunci Pomul Cunoașterii era de asemenea real. Deci ce era el?

Un pom al Cunoașterii este reprezentat, după cum ne amintim, în imaginea care ne-o prezintă pe Tiamat împodobită cu un șorț de frunze și pe Enki legat de mâini și de picioare în Edin (fig. 4.1, pag. 179), iar în acest context și în cel mai larg al ingineriei genetice realizate de Anunnaki, dar mai ales în cel al celui de-al treilea salt din Edin, am interpretat-o ca referindu-se la genomul purtând ADN-ul (Esența Vieții), cu perechile sale de baze (ramurile simetrice). Dar atunci rămâne o enigmă cum poate fi corelat genomul uman cu un copac real.

Mai mult, Anu, ca Rege al Cerului, îi avea în grădina sa pe cei doi pomi ca plante sacre și spirite gardiene. Pentru șamanii din America Centrală și de Sud, plantele (atât familia plantelor, cât și fiecare plantă individuală) au un spirit, și unele sunt ghizi, învățători ai cunoașterii, forțe civilizatoare înzestrate cu inteligență – precum peyote sau ayahuasca. Să privim figura 6.2, care prezintă doi zei-copaci alături de Anu în grădina sa.

În primul rând Copacii au un chip uman și ei îi aduc ofrande lui Anu. Anu este în centru, așezat pe tronul său, aflat pe o movilită, și poartă simbolurile Regalității sale pe

Fig. 6.2. Cei doi Zei-Copaci din Grădina lui Anu, Regele Cerului, pe Planeta Încrucișării (Nibiru) – Pomul Cunoașterii și Pomul Vieții oferindu-i înțelepciune și nemurire

Nibiru/Cer: el ține în mână sceptrul regalității și poartă o coroană cu trei coarne. În mod ciudat, doi șerpi cu fețe ca de păsăre toarnă (de sub tronul său) apă către rădăcinile copacilor, hrănindu-i. Vedem apoi o uimitoare sinergie între cei doi Pomi și Anu așezat pe tron – Pomii hrănind spiritul lui Anu și șerpii lui Anu hrănind Pomii. Pomii, cu chipuri umane și trup de copac, au de asemenea coroana cu coarne purtată pe Nibiru. *Un Zeu-Copac îi oferă un emblematic Pom al Cunoașterii, iar celălalt îi oferă Cupa plină cu elixirul nemuririi.* Aceasta este propria mea interpretare, și ea diferă de interpretarea lui Sitchin a copacului înzestrat cu vagin și a celui înzestrat cu falus, ambii în jurul lui Enki și înfățișând un Enlil supărat în dreapta. În viziunea mea, entitatea-copac din dreapta pare a fi o zeiță a Copacului oferind (și astfel producând) nectarul nemuririi într-un vas mare (atribut feminin). Zeul-Copac din stânga oferă/produce Esența Cunoașterii sub forma unui arbore simbolic – ramurile ADN-ului și genomul purtând o conștiință foarte evoluată. A reprezenta Esența Vieții (ADN-ul) ca ființă divină și ca Pom înzestrat cu cunoaștere înseamnă că, pentru nibirieni, ADN-ul este în evoluție

continuă: la fel ca o plantă, el se transformă constant şi creşte, menţinându-şi totuşi aceeaşi formă globală; iar faptul că el este conştient poate fi înţeles prin intermediul teoriei câmpurilor semantice, privind genomul-copac ca un câmp semantic – prin definiţie viu şi evoluând, cât şi cvasi-autonom. Figura ni-l arată astfel pe Anu în Grădina sa sacră cu cei doi zei-copaci ai săi conferindu-i nemurire şi înţelepciune (o conştiinţă înaltă). Faptul că zeii-copaci înconjoară tronul regelui arată că ei nu sunt numai spiritele sale gardiene, ci de asemenea emblemele înaltului său statut de rege. De aici eu deduc că *numai Anu şi moştenitorul lui aveau privilegiul de a fi în sinergie constantă cu cei doi zei-copaci*. De aceea eu îl văd pe Enlil în zeul cu coarne din stânga, aşteptând să-i fie oferiţi zeii-copaci ca moştenire. Totuşi, şi într-un mod foarte misterios, moştenitorul lui Anu va primi cei doi zei-copaci, embleme ale regalităţii nibiriene, conferind înţelepciune şi nemurire, chiar şi înainte ca Anu să moară, şi el îi va planta în grădina din Edin pe care a făcut-o pentru ei şi Primul Cuplu.

...Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, şi a pus acolo pe omul pe care-l zidise.

Faptul că el i-a plantat pe cei doi Zei-copaci în mijlocul noii sale livezi, arată că grădina din Edin nu era concepută atât pentru plăcerea Primului Cuplu adamic, cât pentru plăcerea şi măndria lui Enlil. Dacă ar fi fost invers, el nu ar fi plantat acolo Copacii de care nici măcar nu voia ca ei să se apropie, Copacii fiind emblemele sale regale, dovada lui că era moştenitorul, numit acum Regele Cerului (şi al Pământului).

Enki și Gestionarea Catastrofei Cosmice

Singura problemă este că grădina „de la răsărit de Eden" este, conform povestirilor sumeriene, de proprietatea lui Enki, fie chiar în Eridu, fie la marginea acestui oraș. Dimpotrivă, Nippur, orașul lui Enlil, se află în centrul Sumerului. O soluție posibilă ar fi că atunci când Enlil i-a cerut să aducă Primul Cuplu Adamic în Sumer (afară din Abzu și reședința lui Ninmah), Enki a acceptat cu condiția ca ei să fie duși în Eridu, unde îi putea avea totuși aproape și unde mai puteau urma educația dată de el și Ninmah – și nu doar să-i „înmânează" lui Enlil, în care nu avea încredere. Un acord negociat ar fi putut fi ca Enlil să construiască o „grădină" pentru cuplu, o grădină care să fie proprietatea sa, dar totuși situată la marginea lui Eridu, sau pe pământul lui Enki.

Știm că Enki și Ninmah s-au purtat ca niște părinți adevărați cu Adamu și Tiamat, educându-i și având grijă de ei, după ce soția lui Enki, Ninki, și apoi Ninmah i-au purtat în pântec și le-au dat naștere. Textele sumeriene explică faptul că, după multe încercări și eșecuri, au înțeles că numai îngrijindu-i și crescându-i ca pe propriii lor copii Anunnaki ar fi putut pământenii să dezvolte inteligența și trăsăturile emoționale ale Anunnaki-lor (genomul nu era suficient în sine, educația era extrem de importantă). În paranteze fie spus, de aceea trebuie să recunoaștem că copiii nu numai că vorbeau, dar erau și educați și îmbrăcați ca niște copii Anunnaki; ceea ce înseamnă că Enlil a fost cel care a poruncit ca ei să fie goi în grădina sa, pentru a se potrivi cu concepția despre luluși pe care o aveau el și alți zei ce trăiau în Sumer.

Ordonându-i-se să îi aducă în Sumer unul câte unul, Enki nu va accepta să renunțe la sarcina lor de a-i educa și să îl lase pe Enlil – care nu ar fi știut cum să-i educe sau ce înseamna datoria de părinte, și îi voia aproape doar pentru

plăcerea să şi pentru a se mândri cu ei – să pună în pericol dezvoltarea psihologică şi cognitivă a lui Tiamat şi Adamu. Dar nu poate ignora ordinele comandantului său şi să nu-i ducă în Sumer. Avem acum aici un context cu totul diferit al evenimentelor care s-au petrecut în livadă. În mintea lui Enlil, sarcina de a-i „perfecţiona" pe luluşi (Lucrători Primitivi) era o hotărâre a Adunării, şi de vreme ce el era prin definiţie Regele Cerului şi al Pământului, el credea că îşi putea aroga creditul de a-i fi „creat" pe luluşi („Omul, pe care l-am creat"). Dar acestea sunt numai laudele de sine ale unui despot, ale cuiva total inconştient de adevărata muncă, de educaţia susţinută şi de dedicarea care au fost necesare pentru a forma un pământean inteligent. Enlil nu avea nicio idee despre cum au reuşit Ninmah şi Enki să înţeleagă treptat ce era cu adevărat necesar (în termeni de grijă părintească, dincolo de ingineria genetică însăşi) pentru a obţine o creatură mixtă care în cele din urmă va dovedi o mare inteligenţă şi conştienţă de sine – care fusese scopul lor în tot acest timp. Ninmah şi Enki ştiau foarte bine că munca lor abia începuse, că Primul Cuplu era departe de fiinţele foarte inteligente care ar fi fost egalii Anunnaki-lor, şi încă departe de omenirea civilizată pe care ei doreau să o creeze – *o omenire care ar fi putut, în viitor, să se plaseze în fruntea civilizaţiei, atunci când Nibiru ar fi devenit o planetă muribundă.*

Să ne amintim aici că Enki era *liderul* oamenilor de ştiinţă de pe Nibiru şi apoi de pe Pământ. Cu siguranţă el avea o idee clară despre probabilitatea ca Nibiru să se apropie prea mult de Pământ la unul dintre perigeele sale, atât de aproape, încât să creeze catastrofe majore. Nibiru se putea lovi de asemenea de una dintre planetele din sistemul nostru solar, aşa cum se petrecuse deja la început, când Nibiru, o planetă nomadă*, a intrat pentru prima dată în sistemul nostru solar.

După cum arată cu detalii extraordinare *Enuma Elish*,

Epopeea Creației, lunile lui Nibiru s-au lovit în mod repetat de planeta monstru Tiamat, din care o parte a fost zdrobită și a explodat în mai multe milioane de asteroizi care au creat Brățara Forjată (centura de asteroizi), pe orbita pe care se afla Tiamat (între Jupiter și Marte). Cealaltă parte, mai mare, a fost aruncată de pe orbita ei și a deviat spre o orbită mai interioară, devenind Pământul. De atunci Nibiru a început să orbiteze în jurul soarelui, menținând totuși o orbită foarte mare și neobișnuită, care la 3600 de ani se intersectează cu planul eclipticii noastre (de unde și numele ei Planeta Încrucișării, și emblema sa: Crucea în Flăcări).

Astfel încât este foarte posibil ca unul dintre scenarii să fi fost Potopul de pe Pământ (așa cum s-a petrecut în 11 000 î.e.n.), dar unul mult mai înfiorător pentru savanții Anunnaki ar fi fost anihilarea completă a vieții și civilizației de pe Nibiru. Cu privire la aceste catastrofe astronomice dramatice din trecut, este foarte posibil ca problemele cu atmosfera de pe Nibiru să fi provenit din aceste apropieri sau coliziuni tangențiale inițiale sau ulterioare cu anumite corpuri cerești.

Enki și doi dintre fiii săi, Marduk și Ningishzidda, monitorizau permanent cerul. Marduk a fost la un moment dat șeful centrului misiunilor de pe Marte și astfel șeful igigilor. Ninmah de asemenea, atunci când a primit muntele Sinai ca domeniu al său, a trebuit să învețe foarte bine astronomia. La un moment dat, Enki l-a luat pe

*Observațiile astronomice au arătat existența planetelor nomade sau hoinare – adică, planete care nu sunt legate și nu orbitează în jurul niciunei stele, orbitând astfel direct în jurul galaxiei. Putem presupune că aceste planete, la origini respinse de un sistem solar sau formate independent, ar putea fi prinse de un sistem solar pe care îl intersectează în drumul lor, după cum pare să fi fost cazul cu Nibiru. Conform unui studiu din 2012 al Insitutului Kavli pentru Astrofizica Particulelor și Cosmologie (KIPAC), se poate să existe de 100 000 de ori mai multe astfel de planete nomade, rătăcitoare, decât stele în Calea Lactee.

Marduk pe Lună și l-a învățat astronomie. (Se poate oare ca atunci ei să fi construit o bază pe lună?) Știm că Marduk, încă tânăr după standardele Anunnaki-lor, era mai mult decât reticent să rămână prea mult pe Lună, dar Enki era de neclintit. Toate acestea ne determină să concluzionăm că Enki, în calitate de șef al savanților implicat în primul rând în gestionarea problemelor privind atmosfera de pe Nibiru (de aceea venise pe Pământ: să găsească aur), era persoana care cunoștea cel mai bine catastrofele provocate de Nibiru în timp ce intersecta orbitele planetelor sistemului nostru solar. Un lucru este sigur –el știa despre probabilitatea unui eveniment precum Potopul, care ar fi eliminat întreaga viață și civilizația de pe Pământ. Știm de asemenea că laboratorul lui Ninmah din Abzu (construit de Enki) se afla într-un munte găurit. Se poate ca acest centru experimental să fi fost conceput pentru a rezista catastrofelor majore precum marile inundații, sau chiar o coliziune, sau o schimbarea a polilor Pământului? Este posibil ca Enki, în timpul vizitei sale pe Lună și Marte împreună cu Marduk (care au mai implicat și alte persoane, cel puțin pilotul său) să fi construit o bază ascunsă, subterană pe Marte și/sau Lună? Se poate să fi făcut aceasta parte dintr-o planificare globală – implicând diverse baze distribuite pe Pământ și anumite planete – pentru a asigura supraviețuirea rasei umane cel puțin în unele dintre aceste baze? Se poate oare ca Marduk, șeful igigilor de pe Marte, cunoscând acest „plan de supraviețuire", să fi construit o bază ascunsă și pe Marte – o structură în structura bazei oficiale de pe Marte? În timpul evenimentelor, auzim despre reacții disperate ale femeilor profund mișcate de pe două nave spațiale diferite, dar pe Muntele Ararat vedem numai bărbați, și anume Enlil și Ninurta, și Enki care fusese într-o altă navă spațială. Unde a fost Enki în timpul Potopului? Cu cât analizăm mai mult activitatea științifică a lui Enki, cu atât devine mai

evident că el avea planuri pe termen foarte lung, și că aceste planuri includeau gestionarea catastrofei la o scară cosmică largă.

7

ENKI ŞI LINIILE ÎNŢELEPCIUNII DIN SUMER ŞI EGIPT

În afară de gestionarea catastrofelor şi crearea unei noi umanităţi născute pe Pământ (în eventualitatea scenariului implicând „sfârşitul lui Nibiru"), Enki îşi va asuma organizarea structurării învăţăturilor ştiinţifice şi spirituale – şi transmiterea acestei cunoaşteri.

Enki Iniţiatul: Caduceul şi „Liniile Înţelepciunii"

Enki este în general reprezentat cu emblema sa: Şarpele. Dar cea mai clară expresie a naturii acestui simbol este imaginea în care el este înfăţişat aparent vorbind unui perete de stuf, în timp ce de fapt îi dezvăluie lui Ziusudra/Noe hotărârea criminală a lui Enlil şi a Adunării de a lăsa omenirea să piară în timpul apropiatului Potop. Enki îi dă instrucţiuni să construiască un submersibil pentru a supravieţui împreună cu familia sa (vezi fig. 7.1).

În această reprezentare, îl vedem pe Enki ca zeu-şarpe. Partea inferioară a trupului său fiind cea a unui şarpe încolăcit, iar capul, braţele şi trunchiul sunt omeneşti. Şarpele fiind un simbol al înţelepciunii şi cunoaşterii

Fig. 7.1 Enki reprezentat ca un Șarpe înțelept care transmite cunoașterea sacră, avertizându-l pe Ziusudra cu privire la apropiatul Potop

secrete, aceasta arată că Enki deține o asemenea înțelepciune și cunoaștere secretă, și i le transferă lui Ziusudra. De la nașterea lui Ziusudra, el l-a învățat pe fiul său biologic și rege din Shuruppak diverse științe, și va continua să îl învețe și după Potop.

Să examinăm acum din nou reprezentarea sumeriană a crizei din Edin (fig. 4.1, pag. 179). Enki este legat, dar este flancat de emblema sa, șarpele, iar numele său scris pe această reprezentare este „Zeul Bur(u)" sau „Zeul Buzur", ceea ce înseamnă *„zeul care rezolvă secrete"* și de asemenea „zeul minelor adânci." În timp ce textul ebraic îl numește Nanash pe cel care a tentat-o pe Eva, după cum explică Sitchin, „Nanash" este în general tradus ca „Șarpe", dar el înseamnă literal „cel care rezolvă secrete" și „cel care cunoaște metalele."

Având în vedere că apare o suprapunere a înțelesului „cunoaște" și „rezolvă", avem de asemenea sensul posibil de *„cel care cunoaște secrete"* și persoana care cunoaște secrete, adică „posesorul unei cunoașteri secrete" mai este numit și „inițiat." Aceasta ar însemna că Enki este: 1)

cunoscătorul, păstrătorul unei cunoașteri secrete, 2) cel care rezolvă, făcătorul, „Făuritorul", cel care acționează pe baza acelei cunoașteri (care o activează, care creează și face lucruri concrete cu ea); și în sfârșit, 3) înțeleptul care poate transmite această cunoaștere (a unei dimensiuni ascunse sau secrete a realității) unei linii de discipoli sau inițiați.

Și acest aspect este de mare interes pentru noi, atunci când în *Povestea lui Adapa* se spune despre Om [cu sublinierea mea]: „O vastă înțelegere a făurit Enki pentru el, (înțelepciune) pentru a desluși căile Pământului. *Lui i-a dat Cunoașterea,*" făcându-ne astfel Buzur-i activi, cercetători și descoperitori neobosiți.

Caduceul lui Hermes și Toiagul lui Asclepio

Nu sunt sigură care au fost exact cele trei calități (sau fapte vitejești) care i-au adus lui Hermes numele de „De trei ori mare" (Hermes Trismegistos), dar avem aici, în numele lui Enki, funcția perfectă atribuită în general fiului său Thoth/Hermes – adică înțelepciunea și cunoașterea unei dimensiuni secrete a realității, care este numită cunoaștere și tradiție ermetică. Este uimitor că simbolul asociat atât de clar cu Hermes, *caduceul* pe care îl ținea în mâna stângă – cei doi șerpi încolăciți în jurul unui baston cu două aripi – era deja emblema lui Enki (vezi fig. 7.2 a).

Știm acum că „dubla spirală" a ADN-ului este formată din două fire legate sub forma unei scări de perechile de baze, și înfășurate unul în jurul altuia într-o spirală, arătând astfel ca doi șerpi încolăciți. Toiagul lui Asclepio, zeul grec al medicinei, prezintă de asemenea un șarpe înfășurat în spirală în jurul unui băț sau baston – totuși este doar un singur șarpe și nu are aripi (fig. 7.2 b). Cele două simboluri au fost folosite de diverse organizații medicale ca emblemă a profesiei lor.

Să analizăm acum *blazonul lui Eridu*, adică blazonul

Fig. 7.2 Înțelepciunea și cunoașterea înfățișate prin simbolul șarpelui în Grecia. (a) Caduceul lui Hermes; (b) Toiagul lui Asclepio.

reședinței templu și oraș Eridu (primul oraș din Sumer); vedem doi lei înaripați și purtând coroane, stând într-o poziție bipedă și păzind simbolul șerpilor încolăciți (fig. 7.3).

În acest arhetip sumerian al caduceului lui Hermes, cei doi șerpi formează șase bucle, iar capetele lor sunt îndreptate unul către altul în vârf, în timp ce cozile ascuțite li se ating.

Într-o altă imagine, simbolul domeniului său din Abzu sunt doi șerpi care îl învăluie și se intersectează pe pieptul lui – voi numi figura „Șerpii în X" (vezi fig. 7.4 la pag. 282).

Încrucișarea celor doi șerpi formează un X unduitor în care este inclusă figura unui zeu (Enki) ce poartă coroana cu coarne a Anunnaki-lor. Lângă Enki se află o ființă umană ce privește spre un obiect sacru. Între cele două persoane se află o cruce ankh, adică o cruce peste care se află forma unei picături (care înlocuiește brațul de sus al crucii). Acesta este, în opinia lui Sitchin, „simbolul domeniilor lui africane

Fig. 7.3 Blazonul oraşului Eridu al lui Enki

în general" (*Întoarcerea*). Dar ce spune reprezentarea simbolică? Enki ține strâns șerpii în X – i-am putea numi „*Esența Cunoașterii*", ca fiind diferită de „Esența Vieții" sau ADN-ul. Și în mod evident el este Bătrânul Zilelor, magul și hierofantul bărbos și bătrân, care transmite cunoașterea sa ezoterică unui bărbat sau unei femei tinere (discipol al său). Simbolul acestei linii inițiatice de transmisie este într-adevăr ankh-ul. Prin modul în care este plasat între ei, ankh-ul arată că *îi leagă energia sacră*, și de asemenea că această energie trece de la unul la altul prin brațul orizontal al crucii. Într-adevăr, această reprezentare demonstrează intuiția mea anterioară că linia inițiatică de transmisie a fost începută de Enki însuși.

Să explorăm mai adânc subiectul șerpilor în X (fig. 7.4 b). În contrast cu cei doi șerpi împletiți ai caduceului (cu șase bucle), șerpii în X au capetele privind în direcții opuse, și, la fel, cozile se îndepărtează una de alta. De fapt, este

Fig. 7.4 Simbolurile lui Enki ale înțelepciunii și transmisiei inițiatice. (a) Emblema domeniului din Abzu al lui Enki, arătând transmisia înțelepciunii inițiatice între Enki și un discipol. (b) Detaliu cu simbolul lui Sri Yantra în transmisia înțelepciunii inițiatice și cei doi V și Δ împletiți și inversați.

exact opusul caduceului, care este strâns închis, încolăcit în jurul său și, mai mult, închis între doi pereți (două membrane), și păzit astfel închis de doi lei (care par să țină pereții protectori, precum și să păzească și să venereze ceea ce se află în interiorul „sfintei sfintelor"). Dimpotrivă, în *simbolul șerpilor în X, cei doi șerpi (cele două lanțuri ale ADN-ului) s-au deschis, capetele și cozile au fost eliberate de orice constrângere*, departe de punctul de intersecție în formă de X. O interpretare ar fi că Enki, ca Domn al Cunoașterii Secrete (Buzur), a descifrat și rezolvat secretul ADN-ului, apoi a acționat asupra lui (în sensul alchimic al termenului latin *opus*, însemnând „Marea Operă" în „laboratorul" alchimistului). Întregul simbol ar însemna atunci: Enki a spart lanțurile de ADN și a acționat asupra lor, și astfel a îmbunătățit sau perfecționat ADN-ul, termen folosit și în tăblițele sumeriene ca de exemplu în *perfecționarea* unei ființe mixte, un lulu, în opoziție cu *crearea* unui lulu.

Astfel, prima semnificație a domeniului lui Enki din Abzu (unde, împreună cu Ninmah, au realizat ingineria

genetică) este: perfecționarea, dezvoltarea ADN-ului către un alt stadiu de evoluție. Și știm că ei au folosit ADN-ul unui *Homo erectus* (o specie umană din Africa de sud) și l-au elevat până la *Homo sapiens* (Tiamat și Adamu ce străpâneau capacitatea de a vorbi) și apoi la *Homo sapiens sapiens* (Adapa și Tizi, cei învățați). Antropologii estimează că saltul de la *H. erectus* la *H. sapiens* s-a încheiat cu aproximativ 200 000 de ani în urmă. (Să remarcăm faptul că *H. erectus* nu a evoluat timp de 1,5 milioane de ani, și totuși s-a transformat în *H. sapiens* în numai 0,2 milioane de ani.)

Acum avem un nou nivel de semnificație, unul foarte incitant de analizat: este sigur că Ninmah și Enki, prin repetatele lor experimente de inginerie genetică, au sporit sau au ajuns mai departe în ceea ce privește cunoașterea lor despre ADN – nu numai cel al lui *Homo erectus*, dar de asemenea și al ADN-ului nibirienilor (trebuia să fie așa, pentru a ști cum să amestece cele două ADN-uri). Știm că au fost realizate o mulțime de experimente „nereușite", care au dat naștere unor creaturi imperfecte, dar totuși umane, și de asemenea, dacă urmărim reprezentările, unei game de „himere", precum un leu cu cap de om (un sfinx), sau un taur sau cal cu cap de om (centaur), sau un trup uman cu cap și picioare de taur. Experimentele care au condus la himere trebuie să fi precedat „amestecarea" mult mai complexă a celor două ADN-uri, hominid-Anunnaki, care s-a realizat la un nano-nivel de selectare a unor trăsături specifice sau gene (de vreme ce ei au eliminat genele „nemuririi"). Totuși, să ne focalizăm asupra faptului că, făcând aceasta, ei au aprofundat de asemenea cunoașterea cu privire la propriul lor ADN nibirian. Să nu uităm că ei au folosit ADN din măduva oaselor (din care astăzi se extrag celulele stem), sperma și sângele unui Anunnaki pentru a-l

perfecționa pe Adamu. Având în vedere profilul psihologic al lui Enki și faptul că el era imens superior ca inteligență și înțelepciune altor reprezentanți masculini ai Anunnaki-lor (cu excepția fiului său Ningishzidda), eu cred că el a folosit fie ADN-ul fiului său (un bărbat mai tânăr), fie chiar pe al său. Și având în vedere că Ninmah era atât de imens superioară ca inteligență și înțelepciune altor femei Anunnaki, urmând profilul psihologic al lui Enki, ei trebuie să fi folosit ADN-ul lui Ninmah pentru a o perfecționa pe Tiamat. Sunt absolut sigură că el a înclinat în favoarea propriului lor ADN, al lui, al lui Ninmah și al lui Ningishzidda pentru a perfecționa noua omenire (și se poate să se fi schimbat între ei ca donatori în diversele lor experimente).

În orice caz, noi, specia umană de pe Pământ, avem în genomul nostru genele lui Enki, Ninmah și Ningishzidda – și acest ADN adamic va fi perfecționat prin manipulări genetice ulterioare, fiind pe parcurs infuzat din nou și din nou cu materialul genetic al lui Enki prin împerecherea directă și paternitate, până la Noe. Laurence Gardner lansează astfel ipoteza că Enki s-a unit cu Eva și a fost tatăl primului ei fiu, Cain, care ar fi adevărata obârșie a rasei umane, în opoziție cu ipoteza originii ei din Seth, al treilea fiu al ei, născut din Adam.

Dar aceasta este doar o interpretare pe primul nivel – adică, la nivelul de bază biologic și genetic. Pe al doilea nivel, după cum am spus, nu mai vorbim atât de mult despre ADN, ci mai degrabă despre cunoaștere: mai precis, despre cunoașterea ezoterică. Astfel că emblema în formă de *X* denotă acum cunoașterea ezoterică și ermetică în sensul că ea este „deschisă" și „transmisă" printr-o linie de inițiați (formând astfel o societate secretă). *De ce ADN-ul deschis și liber va deveni un simbol al căutării și al explorării cunoașterii este o întrebare profundă la care ar trebui să reflectăm.* (Să o lăsăm deocamdată deschisă.)

Să remarcăm totuşi o figură ascunsă sau codată, foarte interesantă. În simbolismul şerpilor în X, braţele de sus ale voliul sunt împletite cu braţele lui Enki şi braţele lui încrucişate în faţă formează o formă de triunghi. Astfel, avem în această formă un fel de matriţă a lui Sri Yantra sau Steaua lui David (fig. 7.4 b la pag. 282); cele două laturi de sus ale triunghiului sunt de asemenea curbate. Această figură îi prezintă de asemenea pe cei doi V şi Δ intersectându-se – simbol al gradului de Maestru în francmasonerie; îl găsim (ca un imens M) în faimoasa pictură a lui Cocteau de pe altarul din Notre Dame de France din Londra, pictură analizată în *Codul lui Da Vinci* a lui Dan Brown.

În timp ce Enki poartă coroana cu coarne şi roba lungă a nibirienilor, pământeanul, în contrast, arată foarte mult ca un egiptean modern într-o robă uşoară de bumbac legată cu o centură. Părul pare să fi fost ras, faţa este lipsită de păr, personajul (nimic din desen nu interzice presupunerea de a fi o femeie) fiind în jurul vârstei de treizeci de ani. Astfel, avem o transmisie clară de la un nemuritor nibirian către un preot sau preoteasă egiptean/ă. În Sumer, fiecare templu avea o Înaltă Preoteasă, Entu, un statut atât de puternic şi distins, încât îi era rezervat exclusiv fiicei regelui acelui oraş, şi bineînţeles ea era conducătoarea mai multor preotese. Şi atât Înaltul Preot, cât şi Înalta preoteasă proveneau adesea din părinţi micşti. Femeile erau astfel incluse complet în viaţa spirituală a Sumerului şi în panteonul Celor Doisprezece Mari Zei şi Zeiţe. Având în vedere că Enki şi Ninmah aveau, în afara relaţiei lor de iubire, o colaborare ştiinţifică intensă, fiecare dintre ei fiind cel mai mare expert în propriul domeniu de cercetare, trebuie să admitem că Enki avea cea mai mare consideraţie pentru femei ca purtătoare ale cunoaşterii, şi astfel el le-a inclus în linia lui de transmisie iniţiatică. (Vedem aceasta cu

clarităte din faptul că el a vorbit în principal cu Eva în grădina Edenului.) Mai mult, este foarte probabil ca Enki, spirit liber, să fi stabilit această linie a înțelepciunii în colaborare cu Ninmah. Se poate să fi început chiar cu Tiamat/Eva, căreia i s-a adresat în mod selectiv în livadă, pentru a o determina să gândească singură; și apoi cu Titi/Eva care avea capacități de clarvedere și vise premonitorii, fiind astfel avertizată cu privire la moartea fiului ei Abel.

Semnul Ankh-ului

Să analizăm acum semnul ankh-ului – crucea cu mâner – care se află între Enki (inițiatorul venerat) și primul pământean inițiat (vezi fig 7.5).

Ankh-ul, sau „Cheia Vieții", emblema lui Isis și considerat a fi un simbol al vieții eterne, era un simbol omniprezent în Egipt, fiind folosit adesea în ritualuri (vezi plăcuțele 14 și 15.) Totuși, semnificația sa i-a dezorientat pe experți. Ankh-ul egiptean are trei brațe drepte depărtate, deasupra cărora se află o formă de picătură. În reprezentarea sumeriană, brațele sunt de asemenea depărtate, dar sunt curbe și concave, cu capete bifurcate. Ea seamănă cu anumite reprezentări ale crucii Sfântului Ioan – numită de asemenea crucea malteză, sau crucea lui Ioan Botezătorul – emblema Cavalerilor Ospitalieri de pe Pământul Sfânt (fig. 7.5).

Cele două brațe orizontale arată unul către învățător, iar celălalt către discipol (arătând transmisia). Brațul vertical de jos al crucii indică spre Pământ și picioarele lor. El nu atinge pământul, dar este foarte aproape de el – astfel încât arată stabilirea pe Pământ a acestei linii de transmisie. Cât despre partea de sus, în formă de picătură, a crucii, ea este simbolul unui cerc (cosmosul, întregul Pământ, dar de asemenea și starea supremă de *samadhi*, de unitate) care

Fig. 7.5 Ankh-ul

vine să se înscrie înăuntrul și în centrul crucii. Crucea însăși, un simbol spiritual și inițiatic, reprezintă viața pe Pământ (încarnarea unei esențe sau suflet), ca intersectare a unui braț orizontal (realitatea fizică) și vertical (aspirația către cunoașterea sacră și o stare elevată de conștiință). Crucea însăși reprezintă întâlnirea și amestecarea acestor două forțe – starea perfectă de concentrare și armonizare a Cerului și Pământului, a egoului și Sinelui prin Căsătoria Sacră.

În concluzie, ankh-ul reprezintă cosmosul (sau unitatea spirituală) contopindu-se cu crucea spațiului-timp a vieții fizice (viața în trup omenesc). Cu alte cuvinte: el înseamnă contopirea dimensiunii spirituale a unității cu spiritul întrupat pe Pământ – Spiritul (Sinele) și trupul-psihicul armonizându-se. Este uimitor că cei doi V și Δ intersectați, ce formează figura geometrică completă a lui Sri Yantra (o Stea a lui David într-un cerc) indică de asemenea o semnificație similară.

Triunghiul cu vârful în sus reprezintă strădania din dimensiunea noastră fizică (într-un trup-psihic) către Cer (și stări elevate de conștiință). În timp ce triunghiul invers, cu vârful în jos, semnifică energia sufletului etern sau Sinele devenind integrată în planul fizic. Semnificația triunghiurilor duble și intersectate reprezintă o stare de conștiință perfect echilibrată, în același timp bine ancorată (pe Pământ, în societate) și care își menține capul în dimensiunea mai înaltă

Fig. 7.6 Crucea Sfântului Ioan

a Sinelui; iar cercul din jurul persoanei îl reprezintă pe inițiatul care a devenit întreg, adică este în comuniune cu cunoașterea, starea și spiritul viu al Conștiinței Cosmice.

În semnul ankh-ului, dacă cercul ar fi mutat mai jos și așezat exact în centrul crucii (astfel o cruce cu patru brațe), atunci avem simbolul Roza Crucii (*Rose-Croix*). O Rozã (o mandala rotundă, sau un cerc) în centrul unei cruci, adică, din nou, dimensiunea unicității fiind înglobată pe Pământ. Aceasta este o etapă superioară în căutare, în care individul este acum permanent conștient de a faptul că este în comuniune cu Sinele și cu dimensiunea semantică. Bineînțeles, „permanent" trebuie să fie aici înțeles ca „aproape permanent", de vreme ce toate stările de conștiință sunt mereu relative și oscilante la o persoană, mai ales una care trăiește și muncește în societate (spre deosebire de un călugăr sau ascet care, chiar și el, nu ar putea să rămână în mod continuu în samadhi).

Enki ca Buzur: exploratorul unei Dimensiuni Secrete

Deci iată ce putem deduce din reprezentarea şerpilor în formă de X: *Enki a pus bazele unui lanţ de transmisie a cunoşterii nibiriene sacre şi de aceea era el însuşi un maestru al acestei ştiinţe.* Căutarea lui viza explorarea unei realităţi mai înalte şi a adevăratei „Legături Cer-Pământ" la un nivel spiritual, specificul Dur.An.Ki simbolizat de ankh – Viaţa Inteligentă privită ca sacră (unde rădăcina „An" înseamnă „Cer", dar şi „sacru").

Eu însămi caut şi explorez de mult timp, şi ştiu astfel că orice căutător care încetează să mai exploreze – fie el Enki, fie Ninmah – rămâne cu o cunoaştere moartă, o cunoaştere care va deveni secătuită şi golită. Astfel că chiar dacă cineva este (la un moment dat) în vârful liniei de transmisie iniţiatică (linia înţelepciunii), el trebuie să continue, pentru a rămâne acolo, să-şi exploreze capacităţile şi dimensiunea Sinelui (Sinele individual şi pe cel colectiv, Gaia). Astfel, *şerpii curbaţi în formă de X, care prezintă o dublă deschidere, reprezintă cu siguranţă o explorare eternă a cunoaşterii sacre,* o căutare vie a realităţii mai profunde, a dimensiunii semantice. Legătura există de asemenea între sursă (Cer/dimensiunea semantică) şi căutător (omenirea de pe Pământ). Ea arată şi *de asemenea imortalizează un fel de pact, sau legământ,* nu bazat pe legi şi moralitate, ci fiind ancorat în schimb în căutarea spirituală a unei minţi libere şi deschise (şerpii deschişi în formă de X). Contrar a ceea ce nibrienii numeau „Esenţa Vieţii" (ADN-ul în mod normal închis şi fixat într-o formă de viaţă), şerpii în formă de X reprezintă căutarea deschisă a Spiritului viu din univers, *energia semantică* ce animă şi înfiinţează universul. Fiind deschis, misteriosul ADN al înţelepciunii (codificând cunoaşterea şi experienţele spirituale) are mai multe dimensiuni şi grade de libertate decât ADN-ul de la nivel

biologic. El evoluează simultan cu stările mai înalte și înțelegerile căutătorilor (ca o reflectare permanentă a stărilor lor spirituale și mentale).

Aceste aspecte sunt bineînțeles extrem de greu de înțeles și ridică o mulțime de întrebări, ca de exemplu: de ce a fost Enlil stăpânul primului Ekur ce adăpostea prima Legătură Cer-Pământ (Duranki) din Nippur? În momentul crucial când templul său în care se afla Duranki a fost distrus împreună cu întregul Sumer și îngropat sub milioane de tone de noroi și resturi, mintea lui nu era exclusiv obsedată de planul răzbunător de a anihila umanitatea? Era Legătura Cer-Pământ a lui Enlil numai un dispozitiv ce opera în spațiu? Descoperise Enki un alt nivel al lui Duranki – o operă alchimică continuă, o căutare permanentă de a afla mai mult despre noi înșine, realitate, conștiință și cosmos? În această căutare, Strămoșii noștri foarte umani – deși aproape nemuritori – ar fi avut multe să ne învețe, mai ales la începuturile civilizației născute pe Pământ.

Ne aflăm acum în investigația noastră în punctul în care trebuie să admitem, de fiecare dată când reflectăm asupra științei nibiriene, că era o cunoaștere integrală, holistică, spirituală și științifică. Și dacă era într-adevăr o asemenea cunoaștere integrală, atunci Legătura Cer-Pământ trebuia să conste nu numai din energie materială, ci și din energie semantică, și trebuia să implice atât o știință tehnică, cât și una spirituală. La fel, aceasta ne poate da cheia spre a înțelege tehno-magicele ME-uri – esențele și dispozitivele acestei științe integrale.

Insondabilul Adevăr

Iată în continuare trei întrebări esențiale pe care ni le putem pune:

Prima: *Se poate că Enki şi Ninmah să fi luat drept sigur, prin experimentele lor repetate din sharul 0 (în urmă cu 445 000 de ani, când a avut loc aterizarea lui Enki) până în sharul 40 (în urmă cu 300 000 de ani, când a avut loc naşterea lui Adam), faptul că ADN-ul este imaginea dinamică a întregului nostru sistem minte-trup-suflet – şi nu numai (aşa cum ştiinţa noastră încă susţine) a aspectelor somatice şi biologice ale fiinţei noastre?* Dar mult mai important: Ştiau ei oare că ADN-ul nu este doar un program fix moştenit la fecundarea ovulului, presupus a nu se modifica în timp? ADN-ul trebuie să fie privit ca imaginea în oglindă a stării actuale (din orice moment) a acestui sistem pe multiple niveluri (sistemul minte-trup-suflet), adică, o codificare de la o clipă la alta care se transformă continuu pentru a reflecta maturizarea şi experienţele mentale şi psihologice ale unui individ. O modalitate de a-l analiza este prin analogia cu un program capabil să transcrie într-o partitură muzica live improvizată de un muzician, păstrând toate acordurile şi ritmul. Apoi, pe baza acestei partituri muzicale (ADN-ul), o altă persoană (ARN-ul) poate transpune din nou partitura în muzică live (reorganizarea permanentă a celulelor şi ţesuturilor etc.). Astfel, ADN-ul codifică organizarea noastră psihică, dar nu într-un mod care se va reproduce pentru totdeauna identic de la naştere; dimpotrivă, ADN-ul este cel mai de jos nivel al sistemului nostru minte-trup-suflet; el este o imagine în oglindă a transformării şi evoluţiei noastre permanente în viaţă, o reflectare dinamică a stării trupului, dar şi a minţii noastre, în orice moment.

A doua: *Ar fi putut Enki şi Ninmah, în afară de a da un impuls evoluţiei pământenilor, să fi impulsionat de asemenea evoluţia Anunnaki-lor, realizând experimente pe ei înşişi?* De vreme ce nibirienii se aflau în vârful scării evoluţiei (probabil că în această părticică din univers), cu siguranţă

că nu există un ADN mai evoluat pe care să-l amestece cu al lor. Dar se poate oare ca Zeii noştri Creatori să fi înţeles mai mult despre un sistem minte-trup cu evoluţie rapidă? Să nu uităm că aproape nemuritorii Anunnaki nu par, majoritatea dintre ei, să evolueze vreodată din punct de vedere psihologic. Enlil ajunge pe Pământ în sharul 8 (410 000 î.e.n.) plin de invidie şi ură faţă de fratele său. Mai mult, trauma sa după ce a violat-o pe studenta la biologie a lui Ninmah (şi care a devenit soţia sa), şi în principal perspectiva de a-şi pierde titlul şi a fi trimis în exil, l-au făcut să devină rigid psihic; este un adevăr. Totuşi, el nu prezintă niciun semn pozitiv că a învăţat ceva: greşeala fatală pe care a făcut-o cu armele nucleare care au avut drept efect distrugerea întregii vieţi din Sumer (aproximativ 2024 î.e.n.) este o reflectare a greşelii pe care a făcut-o cu Potopul (în sharul 12, aproximativ 11 000 î.e.n.), şi care a avut drept efect lipsirea Anunnaki-lor (din punctul lor de vedere) de o forţă de muncă şi mentală (scribi, constructori, artişti, etc.) foarte abilă. Cu toate acestea, Enlil nu a învăţat nimic. Şi la fel nici Anu, deşi el este mult mai învăţat şi cântăreşte lucrurile înainte de a acţiona.

Şi în fine, a treia întrebare: *Se poate ca, în mintile lui Ninmah, Enki şi Ningishzidda, să fi fost „foarte înţelept" planul de a respecta decizia Adunării de a nu oferi noii omeniri nemurirea?* (Se poate chiar ca ei să fi sugerat această decizie, fără a dezvălui adevăratele lor planuri?) Deşi, în contradicţie totală, aceşti trei zei şi-au luat libertatea de a încălca din nou şi din nou această decizie, în toate privinţele, oferindu-le oamenilor-pământeni înţelepciune şi cunoaştere, şi învăţându-i ştiinţele nibiriene! Au mers până acolo încât le-au împărtăşit „secretele zeilor" şi au pus bazele unor linii de transmitere a cunoaşterii – liniile înţelepciunii (diferite de liniile de sânge). Într-adevăr, nibirienii erau extrem de ficşi în sistemul lor minte-suflet.

în timp ce, dimpotrivă, pământenii cu viața scurtă arătau o imensă capacitate de învățare, care le-a oferit o capacitate exponențială de a se transforma, de a explora lumea, și în cele din urmă de a evolua în ritm fulger – generație după generație venind cu idei noi, cu o atitudine psihologică nouă și liberă, și o nouă perspectivă asupra lumii.

Într-adevăr, Enki și Ninmah împărtășeau un secret uimitor: cel că *o nouă omenire urma, într-o clipită de timp de pe Nibiru, să devină adecvată pentru a duce civilizația și viața inteligentă pe o nouă treaptă.* Și orice ar fi făcut ei (ca de exemplu înființarea liniilor de înțelepciune), scopul lor nu era de fapt de a transmite propria lor cunoaștere (și cu atât mai puțin liniile lor de sânge, cu excepția perioadei de început), ci mai degrabă de a da un nou impuls intensei autotransformări a omenirii apărute pe Pământ. Bineînțeles, păstrarea și menținerea „secretelor" privind genomul nostru de Anunnaki și a trecutului nostru, și a propriilor noastre înregistrări istorice, făceau cu siguranță parte din planul lor – pentru că strămoșii noștri înțelepți și cunoscători ai lumii nu putuseră scăpa din vedere dorința nevrotică a lui Enlil de a șterge de pe fața Pământului orice posibil competitor (fie el frate sau rasă de oameni) și mai ales orice idee sau perspectivă asupra lumii care să-i pună la îndoială autoritatea. Totuși, să fim conștienți de faptul că acest defect al lui Enlil face de asemenea parte din moștenirea noastră psiho-genetică Anunnaki! El a germinat din când în când (și a trebuit să suferim atât de cumplit în decursul istoriei noastre) până când inteligența noastră colectivă a devenit capabilă să treacă dincolo de el.

CONCLUZIE

Cum putem noi, femei și bărbați din secolul douăzeci și unu, să gestionăm mulțimea de informații ce ne-au fost revelate despre originile noastre și despre cum oameni de pe un corp ceresc îndepărtat au venit pe Pământ și au impulsionat evoluția hominizilor, aducându-și și amestecându-și propriii lor genomi pentru a crea tânăra noastră omenire – prin inginerie genetică și împerechere – până când am devenit ca ei, în afară de nemurire. O mare înțelepciune ne este conferită dacă suntem capabili să menținem o distanță psihologică precaută de elementele istorice care ies la suprafață. Într-adevăr, se pare că datele sumeriene, ca și cum ar fi animate de un spiriduș poznaș, râd în hohote de clasificările și conceptele noastre prea primitive și fixe, de preconcepțiile și convingerile noastre. Ele demonstrează că „adevărul" unei școli de gândire, al unui text ancestral, al unei religii sau paradigme științifice, nu este atât de antinomic pentru școlile de gândire concurente, așa cum am crezut. Și că este necesar să ne schimbăm complet conceptele și cadrul semantic. Într-adevăr, toate aceste viziuni asupra lumii care au luptat una cu alta pentru că erau cele „mai adevărate" sau „singurul adevăr" timp de veacuri, se dovedesc a fi toate, simultan adevărate și false. Astfel, situl istoric dezgropat în

Sumer ne învață că trebuie, în primul și primul rând, să facem un salt uriaș către o înțelegere mai complexă a realității – care să permită pluralitate și diferențiere, amestec și contopire, divergență și diversitate. Într-un cuvânt, el ne învață umilința în legătură cu credințele noastre și ne îndeamnă la o gândire complexă și sistemică. Pentru că fiecare școală de gândire – fie ea religioasă, științifică sau de altă natură – a avut o scânteie de adevăr în ea, și a privit către o față a realității multicolore. Da, umanitatea a fost „creată" de divinitate, dar nu de cea pe care o credeam noi, și nici în modul în care credeam noi, și nu pentru scopul pentru care credeam noi. Da, viața a venit de pe o lume extraterestră; da, au existat extratereștri care au vizitat Pământul cu eoni în urmă, dar ei au devenit strămoșii noștri, și avem ADN-ul lor în noi. Da, există un zeu atotputernic, dar el nu a fost niciodată singur; el a fost un om – unul foarte avansat de pe o altă planetă – cu o familie umană, și au existat multe lupte și certuri în acea familie. Da, zeii și religiile sunt creații ale omului, dar nu ale aceluiași „om" – pentru că înainte de a apărea omenirea, Anunnaki-i erau doar o altă civilizație umană, și ei au hotărât că voiau să fie slujiți și venerați, mai întâi prin muncă și apoi prin ritualuri.

Da, zeul care guverna în mod global Pământul s-a schimbat de-a lungul eonilor. Această funcție, numită enlilitate, a trecut de la Enki din Eridu, la Enlil în Nippur, la Ninurta, la Inanna/Ishtar în Agade, la Nannar în Ur și la Marduk în Babilon (și orașele acestor zei au devenit pe rând capitala imperiului). Astfel, un text atestă că prin decizia lui Anu și Enlil, titlul de Cel Dintâi dintre Zei, Enlilitatea, i-a fost conferit lui Marduk/Ra, cam cu șaptezeci de ani după holocaustul nuclear pe care Anu, Enlil, Ninurta și Nergal l-au hotărât și declanșat.

Da, Cartea se referă la evenimente istorice și se bazează,

în multe privințe, pe date istorice; totuși, ea este o versiune mult editată, având la bază textele originale sumeriene (primul nivel), care au fost deformate și pe alocuri atât de modificate, încât au devenit de nerecunoscut; adoptând viziunea Dumnezeului unic, pentru poporul său, aceste fapte originale nu puteau fi decât și mai mult pervertite prin noi interpretări de-a lungul veacurilor.

Da, domnii și seniorii noștri erau persoane mândre, de temut, având adesea tendința să atribuie oamenilor responsabilitatea pentru faptele, aprobate sau nu, pe care chiar ei le comiseseră. Da, acești zei erau prea adesea mânioși și invidioși, și pedepseau umanitatea complet pe nedrept, din cauza faptelor altor zei. Da, cel dintâi zeu, pentru cea mai lungă perioadă, Enlil, care a supravegheat de departe „perfecționarea" omenirii (dar care, totuși, nu a fost cel care a realizat-o) nu voia ca noi să devenim pe deplin conștienți, nici să dobândim cunoaștere, știință și înțelepciune. El a încercat astfel să anihileze omenirea prin trei comploturi majore – epidemie, înfometare și apoi Potopul.

Da, Eva a fost remarcabilă în grădina Edenului, dar nu din motivele dezvoltate mult mai târziu în Carte: ea a fost prima care a dobândit conștiința de sine și autoperceptia, prin manipularea genetică realizată de Enki, Ninmah și Ningishzidda. Însă cel dintâi zeu, Enlil, avea o atitudine foarte negativă față de femei, și acest machism s-a reflectat în toate straturile consecutive ale textelor, fiind în primul rând prezent în acțiunile lui; și oricum, civilizația umană nibiriană era caracterizată de machism.

Da, un zeu a „creat" umanitatea, dar el nu a creat universul, și mai mult, „el" nu era bărbat, ci femeie – pentru că, da, o Femeie l-a creat pe Adam.

Acum ne putem pune cea mai importantă întrebare: De ce această serie de dezvăluiri a evenimentelor reale și

punerea în lumină a tot ceea ce a fost editat și distorsionat are loc în epoca noastră? Iată de ce: noi suntem, pe Pământ, pe punctul de a face cel mai mare salt în conștiință de la saltul pe care l-au realizat Eva și Adam. Apocalipsa lui Ioan, implantată ca o pregătire pentru dezastrul absolut și pentru bătălia finală între așa-numitul Dumnezeu al Luminii și Antihrist, nu va avea loc.

Nu va avea loc pentru că cadrul moralizator în care „bătălia" a fost concepută este lipsit de temei. Nu a existat niciodată un Dumnezeu al Luminii împotriva unui Zeu/Diavol al Întunericului, ci numai frați dușmani luptându-se în cadrul unei paradigme a unei absolutei dualități Bine-Rău, Eu-Ceilalți. Paradigma este greșită și nicio asemenea bătălie finală nu va avea loc. A trebuit să privim, din zorii umanității, cum stăpânii noștri regali se luptau unul cu altul, implicând umanitatea în propria lor luptă pentru putere. Vom mai fi martorii unor lupte similare (printre urmași) fără nicio bătălie finală, *până când și doar dacă nu* ne vom schimba paradigma. Până când vom trece dincolo de cadrul moralizator.

Armaghedonul nu va avea loc pentru că deja ne-am învins temnicerii și stăpânii. Am dezvoltat o știință autosuficientă și domestică; am separat puterile religiei și pe cea a statului; am elaborat valori etice fundamentale și un cod al drepturilor omului (drepturile femeilor, drepturi etnice, drepturile minorităților, drepturile copiilor) care depășesc cu mult etica greșită și deficitară a domnilor și zeilor noștri autoproclamați. Am elaborat moduri de guvernare democratice și federale, ancorate într-un cod de legi independent și care dă drepturi constituționale cetățenilor unui mare număr de națiuni de pe Pământ.

Astfel că, în concluzie, suntem perfect capabili, ca indivizi și ca societate informațională și de comunicare globală, să înțelegem pe deplin ce s-a petrecut în trecutul

îndepărtat și să ne conducem mai departe destinul planetar, pe căi care vor evita erorile aproape fatale și defectele acestor Anunnaki care, în pofida faptului că uneori au făcut să se abată asupra noastră multe greutăți, ne-au dat totuși (fie că au vrut sau nu) tot ce aveau mai bun.

Acum se scrie o nouă pagină a civilizației de pe Pământ, sau mai degrabă o nouă carte, o maturizare a conștiinței noastre planetare. Acum începe Vârsta Cosmică a Pământului și întâlnirea cu noi Civilizații Inteligente Exoplanetare din galaxia noastră. Noul „centru" sau „punct de atracție" al conștiinței noastre globale colective va fi deplasat dinspre planeta noastră spre o Federație a Civilizațiilor Inteligente.

Și cu siguranță nu numai că suntem pregătiți pentru aceasta, dar suntem și nerăbdători să ajungem acolo.

Și atunci când o vom face, destul de curând, o altă față a istoriei noastre – ascunsă chiar și în tăblițele sumeriene – va ieși la lumină.

DESPRE AUTOARE

Specialistă în științe cognitive, cu un Ph. D. în antropologie psihologică, fostă cercetătoare la Laboratoarele de Cercetare Psihofizică ale universității Princeton, Chris H. Hardy și-a petrecut ultimele două decenii investigând conștiința non-locală și potențialitățile minții. Autoare a mai mult de cincizeci de articole și a paisprezece cărți pe aceste subiecte, ea este o autoritate în domeniu, atât în termeni științifici, cât și ca autoare și inițiatoare de workshopuri.

În cartea sa *Networks of Meaning: A Bridge Between Mind and Matter* ea a dezvoltat o teorie cognitivă, prezentând o conștiință non-locală, despre care profesorul și scriitorul Allan Combs spunea: „Această carte ar putea fi primul pas către o înțelegere cu totul nouă și profund umană a minții."

Hardy călătorește foarte mult, explorând diverse sisteme de cunoaștere și culturi, și manifestă un viu interes pentru religiile orientale, șamanism și ezoterism. Ține cu regularitate prelegeri la diverse conferințe internaționale și este membră a mai multor societăți științifice explorând teoria sistemelor, teoria haosului, parapsihologia și studii asupra conștiinței.

Pentru mai multe informații (de ex. informații privind caracterul istoric al tăblițelor sumeriene, descoperiri astronomice recente care susțin informațiile sumeriene etc.), vizitați blogul ei la adresa http://chris-h-hardy-dna-of-the-gods.blogspot.fr

ANEXĂ

Plăcuța 1. Lajja Gauri cu cap de lotus din Keesaragutti, Andhra Pradesh, India (începutul sec. al V-lea. e.n.). Ea ține în mâini un lingam și un cap de leu. Lângă ea se află un adorator și un taur. (Fotografie de Frans Janssen)

Plăcuța 2. Lajja Gauri cu cap de femeie într-o fântână cu trepte din Dhank, Rajasthan, India (sec. al VII-lea e.n.). Lângă ea se află Ganesha și un adorator. (Fotografie de Frans Janssen)

Plăcuța 3. Lajja Gauri cea cu cap de lotus din Badami, Karnataka, India (începutul sec. al VIII-lea e.n.) (reproducere de Frans Janssen)

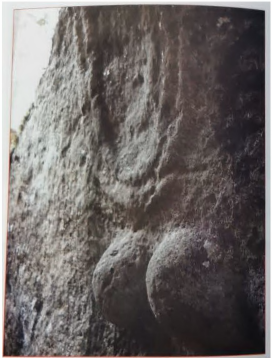

Plăcuța 12.
Zeița megaliților din Boury-en-Vexin, Franța, pe una dintre aleile acoperite din valea râului Epte, numită „La Bellee". Această alee acoperită face parte din cultura neolitică Seine-Oise-Marne, circa 3500 î.e.n. (Fotografie de Lucas Binard)

Plăcuța 13.
Zeița Megaliților la intrarea aleii acoperite din Dampsmesnil, Valea râului Epte, Franța (Fotografie de Matthieu Petit)

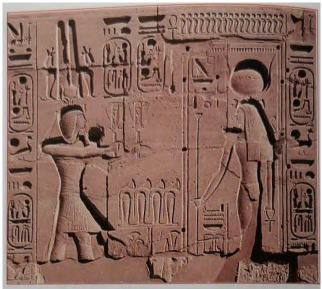

Plăcuța 14.
Isis cu Ankh în mâna stângă; basorelief la incinta lui Amon-Ra

Plăcuța 15.
Isis îi transmite energia Ankh-ului lui Nefertari